

ELEMENTE
DE
T E R A P E U T I C ǎ
ȘI
M A T E R I E M E D I C A L ǎ

ELEMENTE
DE
TERAPEUTICA
ȘI
MATERIE MEDICALA

DE

DR. Z. PETRESCU

Profesor de terapie la Facultatea de medicină din București;

Medic de corp de armată;

Membru fondator al Societății științelor medicale din București;

Membru corespondent al Societății științelor fizice, naturale și climatologice din Algeria;

Membru corespondent al Academiei de medicină din Rio-de-Janeiro;

etc., etc.

PARTEA I.

VOL. III.

BUCUREȘTI
TIPOGRAFIA ACADEMIEI ROMANE
(Laboratorit Român)
No. 26. — Strada Academiei. — No. 26.
1884.

țială numită *esență de Cajeput (Oleum Cajeputi)*, foarte iritantă, considerată ca un idrat de esență de terebentină sau de Cajeputină: $C^{20}H^{16}, 2HO$. Se întrebuintează, ca și oleul de cariofil, în doză de 2—6 picături, atât pe din ântre, ca *cupeptică și stimulantă antispasmodică*, cât și pe din afară (în doză mai mare) ca medicament *caustic* și ca *parasiticid*.

3. Sisygium caryophyllus. Siziugiul conține o mai mare cantitate de esență. De aceea se și dă în doză mai mică, ca stimulant, atât local cât și general.

4. Myrtus pimenta (Ardeul de Jamaica) are compozițiunea oleo-resinoasă a capsicului anual din Solanee. El se dă ca medicament stimulant local și general.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ

Cariofilaceele sunt stimulante locale digestive, foarte active: *cupeptice și stimulante generale antispasmodice*. În doză mare ele sunt iritante caustice.

Prin acidul galic, cariofilaceele lucrează și ca astringente tonice asupra mucozelor.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE

Cariofilaceele se dau, ca *cupeptice*, în contra *dispepsiilor atonice, acrinice*, și în contra *indigestiunilor și lienterilor atonice*. Oleul de cariofil, se întrebuintează ca iritant caustic în contra *carietăților dinților*. Ca stimulant general, esența de cariofil se dă în contra *morbilor adinamici și mai ales în contra amenoreilor*.

5. EUCALYPTUS GLOBULUS

Acésta este specia cea mai usitată din genul *eucalyptus*. Celelalte specii principale sânt: *Eucalyptus resinifera*, *piperata*, *citriodora*, *manifera*, *amigdaloida*, etc.

Eucaliptul globulos a fost descoperit în Australia, la Van-Diemen sau Tasmania, de către La Billardière, în anul 1792. De aci a fost importat și acclimatizat în localitățile băltoase ale Algeriei, (câmpia Mitidja), ale Spaniei și ale Corsicei și în mai multe alte regiuni circummediteranee, unde clima este temperată.

La Nița se afla o frumoasă aleiă, umbrită de eucalipt globulos. În Spania este cultivată în mai multe localități băltoase și cunoscută sub numele de *arborele frigurilor* (*arbre à la fièvre*).

În Italia, pe țărmurile lacului Maggiore, se cultivă mai multe specii de eucalipt de către Prințul Trubezkoi și de către alți proprietari mari.

Părțile usitate în medicină sânt de ordinară *foile*.—Ele sânt cordiforme și de diferite mărimi; unele au 12 centimetri de lungime și 7 de lățime. Două-deci din aceste foi, bine uscate, cântăresc 8 grame. Examinele cu microscopul pe fața loră superioară, care pare a fi acoperită de o pulbere albicioasă, se găsesc o mulțime de besciuce pline cu un oleu esențial, analog cu oleul esențial ală mentel piperite (Gubler).

Compozițiunea chimică. Foile, cōja și mai ales florile eucaliptului conțin, după Cloez, o mare proporțiune de *esență oxigenată*, licuidă, analogă cu esența de camfor și numită *eucaliptol* ($C^{24}H^{20}O^2$).

Acastă esență este dextrogiră, miscibilă cu apa, solubilă în alcoolul, în eter și în oleele fixe și volatile. Ferbe între 170—175 centigrade și resistă la oxidațiunea acidului nitric. Gustul acestei esențe este aromatic, amar și eteric; ea produce o senzație de răcelă în gură și în gât, mai ales în timpul inspirației.

Proporțiunea acestei esențe în foi, variază în modul următor :

In foile uscate se află în proporție de 1,50%	
Semiuscate.	6%
In foile verzi	2,75%

Afară d'acastă esență, eucaliptul globulos mai conține : o materie gumosă, o materie resinosă, acid tanic sau quercitanic în mare proporție, și 10% săruri alcaline, din cari cele mai principale sunt carbonatele de calce și de sodă.

FORMELE FARMACEUTICE ȘI POSOLOGIA

1. *Pulberea* de foi, de coajă sau de flăre de eucalipt globulos, se dă în dosă de 1—4—8 grame.
2. *Tinctura* de eucalipt, se dă în dosă de 2—4 grame.
3. *Esența* de eucalipt sau *Eucaliptolul*, se dă în picături sau în capsule, în dosă de 10—20—40 picături, sau 3—6 globuli pe zi (*Globulii lui Alloin* din Paris).
4. *Extractul alcoolic* de eucalipt, în dosă de 50 centigrame — 1 gram.
5. *Extractul eteric*, în dosă de 50 centigrame — 1 gram.
6. *Siropul de eucalipt* (Alloin), se dă în dosă de 4—5 linguri pe zi.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ.

În dosă mică (1—2 grame), eucaliptulă determină o ușoră stimulațiune a mucósei bucale, gastrice și a glandeloră salivare. De aci acțiunea lui *eupeptică* prin ipercriniă salivare și gastrice și prin mărirea contractilitați stomacale.

În dosă mare (2—4 și 8 grame), eucaliptulă determină atât turburări digestive, caracterisate prin arsură și greutate în regiunea epigastrică, prin eructațiuni, colici și diaree, cât și fenomene de stimulațiune generală, nervoasă, caracterisată prin cefalalgie congestivă, miostenie, agilitate, febră, sete vie, accelerațiune a respirațiunei cu expectorațiune mucóasă abundantă, diaforesă și diuresă. Aceste fenomene de stimulațiune generală, dureză câte-va ore până la eliminațiunea *eucaliptolului*

Eucaliptolulă respirată multă timp și în dosă mare, în tr'o cameră închisă, pôle determina aceleași fenomene de intoxicațiune asfixică ca și esența de terebentină.

Prin eliminațiunea sa prin pele, prin mucósa respiratorie și prin căile uropoietice, eucaliptolulă determină fenomene de stimulațiune locală modificatóre și de ipercrinie. De aci acțiunile lui modificatóre locale : *anticatarale* și *anti-dartróse*.

Aceste fenomene de stimulațiune mergú până la iritațiune cu o fluxiune mai multă sau mai puțină intensă. Astfel, se observă pe pele o roșată însoțită sau nu de diferite exanteme.

Acestă acțiune stimulantă până la iritațiune și febră a esenței de eucaliptă, este mitigată prin materiile gumóse și mai alesú prin marea cantitate de acidă quercitanică, ce conține foile acestei plante. De aceea și preparațiunile de eu-

caliptu, făcute din foi, suntu mai puțin stimulanțe de cătu esența pură, dată în natură.

Acestă acțiune fiziologică a eucaliptului, a fostu studiată mai alesu de către doctorulu Gimbart (din Cannes) prin esperimentațiunil făcute asupra căiniloru și altorū animale.

Aceste esperimentațiunil aū fostu completate de către profesorulu Gubler.

APLICAȚIUNIL TERAPEUTICE.

Cea d'intēiū aplicațiune terapeutică a eucaliptului s'a făcutu în contra *febrei intermitente*. În Spania, precum amū disū, era cultivatū chiarū sub numele de «*carborele frigurilor*». Descrierea acestei întrebuintări a eucaliptului s'a făcutu, pentru prima oră, de către doctorulu spaniolū Tristany, la 1865, apoi de doctorulu Carvallo la 1866 și de Malingre și Ahomada la 1867. — La 1869, doctorulu Regulus Carloti din Ajaccio, a prezentatū societății de agricultură din Algeria, o lucrare foarte importantă intitulată :

«*Memoriū asupra acțiunil terapeutice și asupra compozițiunel elementară a cōjei și a foiei de eucaliptū globulosū*». La 1871 a fostu încercatū chiarū în Paris, la spitalulu Beaujon, de către profesorele de terapeutică de la Facultatea de medicină din Paris, Gubler, care, din puținele sale observațiunil, a pututū conchide că eucaliptul globulosū pōte aduce serviciē reali în contra *afecțiunilorū palustre*.

Acțiunea *antiperiodică* a acestui medicamentū este atribuită de către acestū profesore, pe d'o parte acțiunel sale stimulanțe *antialgide*, iar pe d'altă parte acțiunel sale *parasiticide* proprie tuturorū esențelorū (mai alesū când admitemū cu Lavran origina parasitară a miasmelorū palustre). Și în adevērū, ori-ce esență pōte ucide acesti parasiți saū organiți microscopici.

Acastă acțiune *parasiticidă* pare a se confirma, în mod evident, prin lipsa intoxicației palustre, în localitățile unde există aleie sau pădurile de eucalipt; și mai ales prin disparițiunea completă a efluvierilor palustre, din localitățile băltoase, în care s'au făcut plantațiuni abundente de eucalipt globulos. De aci, indicațiunea igienică a acestor plantațiuni prin toate părțile unde domnesc endemicurile intermitente. De aci, asemenea, preconsisarea eucaliptului, nu numai ca succedaneu al chininei, dar chiar ca specific în contra tuturor formelor de febră intermitentă.

Gubler citează un casu de febră intermitentă, foarte rebelă și bine caracterisată, vindecată numai cu o dosă de 8 grame de pulbere de eucalipt, luată în intervalul acceselor. (Bulletin général de thérapeutique 1871).

Pentru acțiunea sa stimulantă locală asupra mucosei digestive, eucaliptul se poate da, ca *eupeptică*, în contra *dyspepsiilor atonice* și mai ales *acrinice*, precum și în contra *constipațiilor* de această natură.

Pentru acțiunea sa stimulantă, prin *eliminațiune*, asupra *dermului*, eucaliptul poate fi întrebuințat, ca medicamentu *antidartrosu*, în contra *dartrelor* inveterate.

Ca *diuretică*, poate fi administrat în contra *idropisiilor pasive*.

În fine, aplicațiunea cea mai folosită a eucaliptului este aceea făcută pentru acțiunea sa stimulantă, modificătoare asupra mucosei respiratōre, adică ca medicamentu *anticataral*.

Ca atare, eucaliptul se dă, sub orice formă, însă de preferință sub forma de esistență (*eucaliptol*), în contra *bronchitelor cronice*, în contra *broncorelor* și chiar în contra *bronchitelor flisice*.

Asemenea se poate da, cu succes, în contra *laringitelor*

și tracheitelorū cronice, precum și în contra laringitelorū flisice.

Se mai pōte întrebuița cu succesū, în contra laringitelorū și anginelorū pseudomembranōse, difterice sau de orice altă natură arū fi ele.

În tōte aceste casuri eucaliptolulū va lucra, nu numai ca modifcatorū localū, dar și ca parasitucidū.

FAMLIA MIRISTICEELORŪ.

Asēstā familie ne dă, ca medicamentū stimulantū, fructulū plantei *Myristica fragrans*, numitā nucă moscată (nucșōră), o nucă analogă, prin stuctura ei, cu nuca juglandică.

În coja nucei și în arilele ei, numite *Macis*, se găsește unū oleū volatilū. În semințele saū miezulū acestei nuci se găsește unū oleū fixū, numitū untū de moscată (*butyrum moschatum*). Acestū oleū conține *Miristicinā* : $C^{90}H^{56}O^{12}$, constituită din glicerinā și din acidū miristicū ($C^{22}H^{38}O^4$).

FORMELE FARMACEUTICE ȘI POSOLOGIA

Nuca moscată se dă sub formele următōre :

1. *Pulberea de macis* în dosă de 50 centig. —1 gr.—2 gr. maximum. La copii mici se dă 10—26 centig. pe ȃi.

2. *Tinctura de macis* în dosă de la 1—4 grame.

3. *Butirulū saū untulū moscatū*, în dosă de 4—6 grame, simplu saū asociatū cu alte substanțe grase și stimulante, precum este *unguentulū nervinū saū balsamulū nervalū*.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ

Preparațiunile de nucă moscată au o acțiune stimulantă locală și generală, ca toate stimulantele oleo-resinoase, precum și o acțiune *trofică* din cauza untului ce conține.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE

Cea mai frecventă întrebuințare a preparațiilor de nucă moscată se face, ca eupeptică, în contra *dispepsiilor atonice* la copii și la bătrâni, și mai ales în contra *lienteriei* la copiii mici.

Pe din afară, oleul *moscatu, simplu* sau asociat cu substanțele grase aromatice, precum este *ungentulă nervină*, se întrebuințează în fricțiuni repetate, în contra morbilor *alinamiei, nervoși* și mai ales în contra *anestesiilor, paresclor* sau *impotențelor* și *paralisiilor parțiale*.

FAMILIA EUFORBIACEELORŪ.

Acastă familie ne dă, ca medicament stimulant, coaja plantei numită *Cascarila officinalis* sau *Croton Eluteria*, plantă indigenă în insulele Antille.

Compozițiunea chimică a cojei de cascarilă. Acastă coje conține, după Tromsdorff, o *materie extractivă* amară, două *oleuri volatile* și o *resină amară*. După Brandes ea are mai conține și un principiu alcaloidic numit *Cascarilină*.

FORMELE FARMACUTICE ȘI FIZIOLOGIA

Côja de cascarilă se dă :

1. În *pulbere* 60 centg.—4 grame :
2. În *infusiune* 8—10 gr. la 400 grame apă ;
3. În *linctură* preparată în proporție de $\frac{1}{8}$ și în doză de 1—4 grame ;
4. În *extractă* 50 centg.—1 gr.
5. În *apă destilată* ca corectivă ală porțiuniloră stimulative, în doză de 8—16 grame.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ

Cascarila lucrează asupra mucosei digestive ca medicamentă stimulantă și tonică amară, fără a avea astringența celorlalte substanțe tanante. În doză mare cascarila determină o stimulațiune generală până la febră, vertigiū, diaforesă și galactoree.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE

Preparațiunile de cascarilă se aplică, cu succes, în contra morbiloră adinamice ală tubululă digestivă saū al organismulă întreg. Astfel se dă în contra *dispepsiiloră*, *dizenteriiiloră* și *diareiloră cronice*; în contra *bronchitelă catarale*, în contra *emoragiiloră* pasive și în contra *febrei ectice*. S'a crezut că poate aduce folose și în contra *febrei intermitente* ca *antiperiodică* ; de aceea a fost dată, de către Alibert, ca *succedaneū ală chininet*.

Ca stimulative generale iperstenice, preparațiunile de cas-

carilă și mai ales extractul, s'au dat ca afrodisiace, în contra *impotenței virile*, *atonice* și în contra *spermatozei atonice*.

FAMILIA MAGNOLACEELORŪ.

Acastă familie ne dă ca medicamente stimulante, plantele: *Drymis Winteri* și *Illicium anisatum*.

1. Drymis Winteri ne dă cōja ei numită *Winter*, care are compozițiune analōgă cu aceea a cōjelorū de cascarilă și de scorțișoră, cu deosebirea numai că conține și o mică cantitate de taninū, pe lângă marea cantitate de esență.

Ațiunea fiziologică și aplicațiunile terapeutice ale cojei de Winter, suntă aceleași ca și ale cojei de cascarilă și de scorțișoră.

2. Illicium anisatum (*Brutiana*) sau *anasonul stelat*. Acastă plantă are o compozițiune identică cu aceea a plantei *Pimpinella anisum*, din familia Sinanterelorū.

Partile ei usitate în medicină suntă *semințele și somitățile*, date în *infuziuni* sau în *licuoruri*.

Aplicațiunile terapeutice ale badianei suntă aceleași ca și ale plantelorū stimulante din familia Sinanterelor, adecă ca medicamentū *rupepticū* și *carminativū*.

FAMILIA LILIACEELORŪ.

Tipulū acestei familii este *crinulu* (*Lilium candidum*), care se întrebuintează foarte rarū în medicină ca medicamentū stimulantū. Cele-l'alte plante din liliacee mai usitate în medicină ca stimulante suntū: *Allium sativum*, *Allium Ceba* și *Squilla* sau *Scila maritima*.

Compozițiunea chimică. Principiulū activū alū celorū de

Între două plante este *alilulă* (C^6H^6), adică radicalul alcoolului *alilic* ($C^6H^5O^2$)

Acestu alcool are un aldeidă $C^6H^4O^2$ și un acid *alilic* ($C^6H^4O^4$).

Acțiunea fiziologică a alilului. Local, alilulă lucrează ca stimulant până la iritațiune eritematoasă și vesiculosă — Absorbit în sânge, alilulă produce fenomene de stimulațiune vasculară și nervoasă până la colapsu.

Alilulă se elimină prin căile respiratore, lucrându ca *antitatarală*, și prin sudore, lucrându ca *diaforetic* sau *modificator* ală pelei.

APLICAȚIUNILE TERAPEVUTICE.

Plantele liliacee, întrebuințate în arta culinară, în stare crudă, stimulându stomacul, facilitează digestiunea și astfel combat dispepsiile *atonice* sau *acrinice*; iar prin esența lor lucrează ca *parasiticide*, de aceea se dau, în lapte, la copii cari suferă de limbrici. Esențele liliaceelor se mai recomandă ca *antizimotice*, în contra morbilor infectioși: *tifus*, *colera*, *febra tifoidă*.

Ca medicamentu *stimulant* generalu alilulă se dă în contra morbilor *astenici*, *adinamici* și în contra pareșilor *musculare* și *intelectuale*. Ca agentu *diaforetic* alilulă s'a dat în contra morbilor *reumatici*.

Ca expectorant u alilulă s'a dat în contra morbilor *catarali* ai căilor respiratore; s'a creșut u chiaru c'ar u pute luca ca preservativu în contra ftisiei.

SQUILLA SAŪ URGINEA MARITIMA.

Plantă ce crește în Europa și în Africa, pe lângă țărmurile mării Mediterane.

Partea usitată. — Se întrebuințează bulbulu ei (Bulbus Squillae) și de preferință scuamele din mijlocul bulbului; căci cele externe și interne sau cele mai profunde sunt inerte. Principiul activ al scilei se numește *scilitină*, care se obține sub forma unei pulberi albe, cristalisabilă, amară, solubilă în apă, în acidul acetic, și în alcool; insolubilă în eter pur.

Acest principiu este considerat ca o *materie extractivă amară*.

Alară de scilitină, scila mai conține *resină, gumă și citratul de calce*.

FORMELE FARMACEUTICE ȘI POSOLOGIA.

1. *Pulberea de scilă.* Pulberea scuamelor bulbului de scilă se dă în doză de 40—60 centigrame pe zi, simplă sau asociată cu alte substanțe diuretice și expectorante, sub formă de pilule.

Exemple :

Pulbere diuretică.

Iea : Pulbere de scilă
— de digitală
câte 5 centigrame.

Pentru o pulbere. Dă asemenea doze 4—5 pe zi.

Pilule diuretice :

Iea : Pulbere de scilă
 5 centigrame.
 Extr. de aconitū
 1 centigramū.
 Extr. de scilă
 10 centigrame.

Să se facă o pilulă. Să se dea asemena dote 5—6 pe zi.

2. *Vinul de scilă*. Guillermond prepară unū vinū de scilă in proporțiunea următoare :

Iea : Scilă
 8 grame.
 Vinū albū 500 grame.
 Laudanū 60 picături

Să se macereze și apoi să se filtreze.

Să se dea 20—40 grame pe zi.

Trouseau prepară unū *vinū diureticū*, compusū in proporțiunea următoare.

Iea : Scuame de scilă
 30 grame.
 Fol uscate de digitalis
 60 grame.
 Bôbe de juniperū
 300 grame.
 Vinū albū
 4000 grame.
 Alcoolū concentratū
 500 grame.

Să se macereze in timpū de 15 zile și apoi să se adauge.

Acetatū de potasă
 200 grame.

Să se filtreze și să se dea 2—3 lingurițe pe zi, ca *diureticū*, in contra *idropisiilor*.

În adevăr, acestu vinu compusû conține mai tôte categoriile de medicamente *diuretice*.

Spitalulû «*Caritatea*», din Paris, prepară unû *vinu diureticu amarû*, avendû dreptû basă scila în proporțiunea următore :

Iea : Scuame de scilă,
 Rădăcină de asclepia,
 — de angelică
 Bóbe de juniperû
 Macis
câte 15 grame.
 Foi de absintû
 — de melisă
câte 30 grame.
 Cójă de chină
 — de Winter
 — de lămnăie
câte 60 grame.
 Vinu albû
1000 grame.

Să se macereze în timpû de patru zile și apoi să se filtreze.
 Se dă 50—100 grame pe zi.

Oțetulû de scilă. Oțetulû sciliticû se prepară în proporțiune de $\frac{1}{10}$. Se macerează și se filtrează. Dosa 8—10 grame pe zi.

Din oțetulû sciliticû se prepară *oximelulû sciliticû* și *sirupulû simplû saû compusû de scilă*.

Oximelulû sciliticû :

Iea : Oțetû sciliticû
10 grame.
 Miere depurată
20 grame.
 M. D.

Se dă 10—30 grame pe zi, în poțiunile diuretice. În dosă mai mare determină grėjă și vărsătur. mai alesû la copii mici.

Siropulă de scilă simplă

Iea : Oțetă de scilă
1 parte.

Zaharū

2 părți sau cantitatea *cerută*.

pentru a face un siropū.

Se dă 8—16 grame pentru copil; 20—30 grame pentru adult, ca corectivū alū poțiunilorū diuretice.

Siropulū de scilă compusă

Iea : Infusiune de poligală Senegă
120 grame.

Oțetă scilitică.

10 grame.

Tartarū emeticū

20 centigrame.

Zaharū

cantitatea *suficientă*

pentru a forma unū siropū.

Se dă la copil mic ca vomitivū *expectorantū*, în dosă de 8—10 grame pe ȓi.

4. *Tinctura de scilă*. Se prepară în proporțiune de $\frac{1}{100}$ și cu alcoolū diluatū. Ea se dă în dosă de 20—60 picături pe ȓi.

AȒIUNEA FISIOLICĂ

Scila, dată în dosă mică, se absorbă și lucrăză ca *stimulantū generalū*, și consecutivū ca *expectorantū* și *diureticū*. Dată în dosă mare, ea produce fenomene de gastroenterită : grătă, vĕrsăturī și colicī cu evacuațiuni alvine, de și la autopsiile făcute la animale intoxicate cu scilă, nu s'a constatatū urme de o inflamațiune a stomacului sau a intestinelorū.

După Schroff, Traube, Husemann și Rabuteau scilitina ară lucra, ca și digitalina, asupra nervului vag și consecutiv asupra cordului, fără însă a determina efecte de acumulațiune de dosă.

Prin urmare, acțiunile *diuretică* și *expectorantă* ale scilei n'ară fi de câtă nisce acțiuni negative, consecutive augmentării tensiunii sau presiunii arteriale.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE.

Aplicațiunile terapeutice ale scilei sunt de dată foarte veche. După Husemann, scila este unul din remediile cele mai vechi, căci Pitagora recomanda oțetul de scilă în contra idropisiilor; Hipocrate recomanda melitul de scilă, iar oximelul scilitic a fost cunoscut și usitat în primul secol al erei noastre (Giubler).

Astăzi încă, prin tradițiune și prin experiență, scila se întrebuințează foarte des ca cel mai activ *diuretic* în contra *idropisiilor*, și ca cel mai bun *expectorant* în contra *catarelor bronchice*.

Ca vomitiv, se dă în contra *branchitelor capilare* și în contra *anginelor, faringitelor și laringitelor pseudo-membranoase*.

FAMILIA ASPARAGINEELORU.

Acastă familie, considerată de către unii botaniști ca un trib al Liliaceelor, ne dă mai multe plante, cari sunt întrebuințate ca medicamente stimulante și anume :

- Smilax medica,**
- Smilax siphylitica,**
- Smilax China sau Squinolă,**
- Asparagus officinalis.**

Smilax medica și sifilitica ne dau rădăcinile lor sub numele de **Salseparila**.

Suntă mai multe feluri de salseparilă după localități : *Salseparila de Mexico* (*Smilax medica*), de *Honduras*, de *Brasilia* și *Guyaquil*.

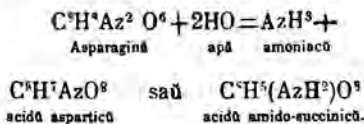
Compozițiunea chimică. Tote aceste rădăcini, numite *salseparile*, conțin un principiu extractiv cristalisabil, numit *Parilină* sau *Salseparilină* ($C^6H^{11}O^2$) care, după unii chimiști, este considerată ca alcaloid (cristalisabil); iar după alții ca acid (*acid parilinic*).

Afară d'acest principiu activ salseparilele mai conțin un *oleu esențial*, *materii grase aromatice*, *acid acetic* și *săruri*.

Smilax China sau **Squinulă** are aceeași compozițiune ca și salseparilele; principiul său extractiv se numește *Smilacină*. Pe lângă acesta *Smilax China* mai conține o mare cantitate de *amidon*, de *zahăr* și de *acid tanic*.

Asparagul officinal conține o substanță activă numită *Asparagină* : $C^8H^8Az^2O^6$ (Robiquet).

Acest principiu azotos este considerat ca un *monoamid* al *acidului aspartic* sau *amido-succinic*; căci, acest din urmă acid se produce în același timp cu amoniacul, în urma hidratării asparaginei.

Asparagina se obține din sucul asparagului, clarificat și concentrat la căldură. Ea se depune sub formă de cristale incolore, puțin solubile în apă rece și în alcool, mai solubile în apă caldă.

Acidul^o aspartic^u se obține asemenea sub formă de cristale rombice, prea puțin solubile în apă.

Atât^u asparagina, cât^u și acidul^u aspartic^u j^ocă rolul^u și de basă și de acid^u, adică ambele aceste substanțe azotoase, amidice, se pot^u combina atât^u cu bazele cât^u și cu acizii, și prin urmare pot^u lucra, în organism^u, ca și în creusetul^u chimic^u, ca substanțe reductorie.

Asparagina se găsește, în mică cantitate, în mai multe alte plante, precum liquiriția, altea, beladona, etc. (Wurtz).

FORMELE FARMACEUTICE ȘI POSOLOGIA.

T^ote aceste plante se întrebuițeză sub formă de decoctiuni, întregi, rădăcina sau numai somitățile lor^u înflorite. Aceste decoctiuni au fost^u reputate în vechime ca depurative diaforetice (Salseparila și Squinul^u) și diuretice (Asparagul^u), în dosă de 12—16 grame. Ast-fel^u se dădea Tisana lui Feltz și decoctiunea lui Zittmann.

Extractul^u și tinctura de salseparilă sunt^u și ele întrebuițate câte odată.

Siropurile de salseparilă sau de asparaginc se dau în dosă de 30—60 grame.

Atât^u siropurile cât^u și decoctiunile de salseparilă, ce se vînd^u gata, preparate în străinătate și reputate ca depurative antisifilitice, conțin^u mercur^u și antimoni^u sau arsenic^u. Ast-fel^u sunt^u Siropul^u sudorific^u al^u lui Cuisinier, Tisana lui Feltz, Decoctul^u lui Zittmann, Roobul^u lui Laffecteur, etc.

Asparagina pură, se dă în dosă de 10—40 centigrame (Hujardin-Baumetz).

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ ȘI APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE ALE ASPARAGINEELOR

Aceste plante lucrează asupra sistemului nervos și circulatoriu ca medicamente stimulante până la ipostenie. De aici acțiunea lor *d'aforectică și diuretică*. Acțiunea *depurativă* a salseparilei este consecutivă acestor două acțiuni ale ei.

Afară d'acestea, *Squinulă* mai are o acțiune trofică prin marea cantitate de amidon și de gluten ce conține. În America septentrională se îngrașă porcii cu această rădăcină.

Prin această acțiune *trofică* a squinului s'arū pute esplica și vindecarea unor morbi *diatesici*, cahectici, precum este *sifilisulă*, care, mai ales după sifilografii din Lyon (Diday), este multă mai gravă la indiviții limfatici și debili. «*Organismulă, glice Diday, se curată mai răpede de virusulă sifilitică când este bine nutrită.*»

Acțiunea *diuretică reductorie*, atât de reputată, a asparagului, pōte fi atribuită, în mare parte, combinațiunilor asparaginei saū ale acidului aspartic cu produsele azotoase de desasimilațiune, combinațiuni analoge cu acelea ale acidului benzoic și ale glicoeolului.

FAMILIA CRUCIFERELORŪ

Acastă familie ne dă, ca medicamente stimulante, plantele următoare :

Ma-	} Sinapis nigra sēu Brassica nigra
tarin	
Brē-	} Cochlearia officinalis
nulū	

Cresonulă		Nasturtium officinale
		— sylvestre
		Lepidium Sativum
		Sisymbrium officinale
		— alliaria.

Părțile usitate din aceste plante sunt : *semințele, rădăcinile și foile.*

Compozițiunea chimică. Aceste plante conțin un *oleu esențial* sulfuros, analog *alilului*, cu diferență numai de o moleculă metaloidică în plus ($C^6H^5S^2$. *sulfoalilă*) sau și carbo-azotică ($C^8H^5AzS^2$: *sulfo cyanură de alilă*); o materie azotată : *mirosina*, servind drept ferment și un acid organic : *acidul mironic*, în asociațiune cu potasa, cu soda, cu calcea, formându săruri ca *mironatul de potasă*.

Pe lângă aceste principii, unele din crucifere mai conțin *iod*, *fosfor* și *fer*, de exemplu varietățile de creson, mai ales acelea ce cresc pe lângă unele ape naturale feruginoase sau iodice.

Se crede că *oleul esențial* din crucifere nu este decât rezultatul fermentației sau desdoirei, produsă prin acțiunea materiei azotose asupra celorlalte compuși ai acestor plante, mai ales în prezența apei. Alcaliile, acizii tari și căldura opresc această fermentațiune, și prin urmare formațiunea esenței de crucifere.

Semințele de muștar conțin în coaja lor o materie resinată : *Sinapisina*.

FORMELE FARMACEUTICE

Cruciferele, și mai ales unele din ele, se dau plantele întregi în natură sau numai rădăcinile și semințele lor, ca condimente, precum *salata de creson*, *sosul de muștar*, *de hrén*, etc.

Semințele de muștară servă la prepararea *sinapismelor*. Se mai prepară, *tincturi*, *alcoolaturi* și *siropuri simple* sau *compușe*, precum *siropul* de *hrén* sau de *creson* *iodat* sau *feruginos*, lărte multă recomandate la copiii scrofuloși sau limfatici.

Tincturile și alcoolaturile de cochlearia se dau ca colutorie în contra stomatitelor și *gingivitelor scorbutice*.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ

Cruciferele sunt medicamente stimulante locale și generale, atât prin esența lor, cât și prin principiile metaloide și metalice ce conțin. De aci acțiunile lor : *eupeptică*, *diuretică și diaforetică*. De aci asemenea acțiunile lor : *antiscorbutică, antiscrofuloasă și trofică*.

În doză masivă și după o aplicațiune topică prelungită, esența cruciferelor determină fenomenele iritațiunii flogistice. De aci acțiunea *epispastică revulsivă, transpositivă* sau *descongestionantă* a acestor esențe.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE

Cruciferele se dau : Ca *eupeptice*, în contra *dispepsiilor, atonice, acrinice*.

Ca *diaforetice*, în contra morbilor *reumatici și algiți*.

Ca *espectorante*, în contra *bronchitelor*.

Ca *diuretice*, în contra *idropisiilor*.

Ca *trofice*, în contra morbilor de miserie nutritivă, precum *scrofulosa, limfatismul, scorbutul, tuberculosa, rachitismul și inanțiunea*.

Ca *revulsive transpositive* sau *descongestionante*, cruciferele, sub diferite forme și mai ales sub forma de *sinapisme*,

se aplică în contra *ipereriniilor* și *flegmasiilor*, specialmente în contra *nevralgiilor congestive, reumatice*.

FAMILIA LAURINEELORU SAU LAURACEELORU

Plantele medicinale stimulante date de această familie sunt :

Laurus nobilis.

— officinalis sau Laurus Camphora.

Cinnamomum Zeylanicum

— Cassia

— Malabathrum

Sassafras officinale.

Laurus nobilis. - Părțile usitate ale acestei plante sunt *foile și mugurii*.

Acastă plantă conține o materie extractivă numită *laurină*, un *oleu esențial*, *volatil* și un *oleu fix*, foarte avul în *lauro-stearină* (o substanță grasă cristalisabilă).

Formele ei farmaceutice sunt *pulberea de foi* sau de *muguri* și *tinctura*. Ambele aceste preparațiuni de laur se dau în doză de 1—4 grame pe zi. Aceste preparațiuni de laur s'au întrebuintat foarte mult în anii 1867 și 1868, ca medicamente *febrifuge*, în contra *febrelor intermitente* și, până la un timp, s'a crezut chiar că ele ar pute înlocui chinina.

Nu este de mirare ca *laurina*, mai ales *oleul esențial de laur*, să provoce o stimulațiune generală până la diaforesă și astu-fel să combată *primul stadiu* al *febrei intermitente*.

Laurus officinalis Acestu laurü ne dă oleulü esențialü concretü numitü *camforü* (Veđi pagina 655).

CINNAMOMUM ZEYLANICUM

Cinamoma este o plantă indigenă în insula Ceylan și în Cayena. Partea ei usitată în medicină este cöja.

Compoziția chimică. Acastă cöje conține o esență numită *Cinamolü* ($C^{18} H^8 O^2$), care pöte fi considerată ca unü *aldeidă* ală *alcoolului cinamicü*; o *materie zăcarată* : *cinamina*, *săruri* și puținü *taninü*.

FORMELE FARMACEUTICE ȘI POSOLOGIA

Cöja de cinamomă se dă în *pulbere*, *decoctiune*, *extractü*, *tincturä*, *siropü* și *liëuöre*, în *doză* de la 1—6 grame pe *đi*.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ

Cinamoma, prin esența ei, este unü *medicamentü stimulantü localü* alü *mucösei digestive (cupeptică)*, și *stimulantü generalü nervosü (nevrostenică)* și *circulatoriü (emato-causicü)*.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE

Cinamoma se întrebunțeză ca *cupeptică*, sub formă de *pulbere* sau de *tincturä*, în *contra dispepsiilorü atonice*, a-

crinice, în contra *diareilor* atonice, *astenice*, ca cele din febra *tifoidă* și *tifusă*.

Pulberea de cinamomă se întrebuințează, ca *condiment* *eupeptică*, în diferitele preparațiuni culinare indigeste.

Ca medicamentu stimulantu generalu *nevrostenicu*, cinamoma s'a datu în contra morbilorū *ataro-adimanic*, în contra *nevroselor* *mixte astenice*, *ischemice*, în contra *sincope*lorū și *lipotimiilor* *consecutive emoragiilor*ū.

Poțiunea stimulantă, numită *cordială*, întrebuințată în aceste casuri este cea următoare :

Iea : Decocțiune de coji de portocale

150 grame.

Tinctură de cinamomă

6 grame.

Siropū de cinamomă

40 grame.

Extractă de cōjă de chină mōle

2 grame.

M. D. I.

Să se ia câte o lingură la fie-care oră.

Cinnamomum Cassia sau scorțișora de chină și **Cinnamomum Malabathrum** suntu întrebuințate în medicină ca și Cinamoma Ceilanică; însă ele conținū o cantitate mai mică de oleū esențialū, și prin urmare suntu mai puținū stimulante de cătū scorțișora de Ceylan.

Sassafras officinalis. Părțile usitate ale acestei plante suntu *lemnulū* și *rădăcina*. Ele se dau sub formă de *decocțiuni*, în dosă de 10—12 grame pe ȕi, ca *stimulante diaforetice*. Sassafrasulū este unulū din cele patru medicamente din *specia diaforetică*.

FAMILIA AURANTIACEELORŪ

(După Baillon această familie ar constitui tribulul aurantiaceelor din familia Rutaceelor).

Familia aurantiaceelor ne dă următoarele plante, ca medicamente stimulante.

Citrus aurantiaca.

- Bigaradia.
- Limonum.
- Cedra saū medica

Părțile intrebuintate în medicină ale acestorū plante suntū foile, florile, suculū, esența și fructele.

Compozițiunea chimică. Aceste plante conținū o esență volatilă, analogă cu esența de terebentină și numită *Citrilū*, saū *Citrenă* (C¹⁰H¹¹); o substanță resinosă, numită *Esperidină* (Lebreton); o substanță amară, *aurantină* (Brandesch) saū *Limonină* (Bernays); săruri de potasă, calce și magne-sie în combinațiune cu *acidulū citricū*.

FORMELE FARMACEUTICE ȘI POSOLOGIA.

1. *Fructulū de lămie*, crudū saū fertzū, în *limonadă*. Limonada crudă este stimulantă și digestivă; cea fertză este purgativă prin resina ei.

2. *Foile și cojile fructului*, se dau în *decofiunți*, *infusiunți*, *tinctură*, *zaharură*, *siropuri*, mai alesū cele de portocale amare (*citrus bigaradia*), cari servă pentru a masca gusturile neplăcute ale unorū medicamente, precum: alū iodurelorū și alū bromurelorū de potasiū. Aceste siropuri se dau în dosă de 20—40 grame pe zi.

Decocțiunile se prepară din 4—6 grame de substanță medicamentosă, pentru 200 gr. de vehiculă.

Zaharurile (dulcețurile) și fructele saharisite, se dau ca medicamente eupeptice, în dosă 20—30 grame, de mai multe ori pe zi.

3. *Esența pură de lămie*, de *portocală* sau de *chitră* se dă în dosă de câte-va picături. Unii terapeutiștii au dat-o în dosă de 8 grame pe zi, în contra morbilorū zimotice, ca neutralizatorū alū virusilorū, miasmelorū și veninurilorū. Ca atare, esența de lămie se dă chiarū în aplicațiunii topice la *putrețiciunea de spitală*, la *difterită* și la *gangrenă*.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ

Aceste diferite preparațiunii ale plantelorū aurantiaceelorū au o acțiune stimulantă locală asupra mucoselorū și asupra dermului, prin *citrena* și *aurantina*, și mai alesū prin *esperidina* lorū. Prin acésta din urmă ele lucrăză și ca medicamente iritante *osmotice* sau *purgative*. Prin esența lorū ele lucrăză ca stimulante generale, *neurostenice* și ca *medicamente antiseptice* sau *antizimotice*.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE

Ca medicamente *eupeptice* preparațiunile aurantiacee se dau, în dosă mică, în contra morbilorū caracterisați prin *atonie digestivă*, prin *dispepsie*.

Ca *stimulante locale* sau *modificătoare* locale ale țesuturilorū și mai alesū ale membranelorū mucose și ale dermului denudațū, în contra *rănilorū* și *ulcerelorū atonice*, în contra *putrețiciunei de spitală*, contra *difteritei* și *gangrenei*, unde ele lucrăză pe de o parte ca *detersive*, iar pe de altă parte ca

antiseptice și *antivirulente* prin coagulațiunea materiilor albuminoide.

Ast-felū se recomandă în contra virusului *sifiliticū rabricū*, *vaccinalū*, *variolicū* și chiarū contra *parasitilorū fermentiscibili* din sânge. Esența de lămie a fostū dată, în dosă de 5—6 grame, în contra morbilorū zimotici numiți *zoonose*, și măi alesū în contra *sifilisulū constituționalū*.

În *scorbutū* preparațiunile aurantiacee devinū utile, atâtū prin prezența lorū ca medicamente stimulante, câtū și prin sărurile cari favorisēză nutrițiunea saū asimilațiunea și oxidațiunea. Acēstă utilitate este cu atâtū măi mare cu câtū în scorbutū există o alterațiune a sângelū în elementele lui albuminoide și saline; și, în special, o diminuare a cantității sărurilor de citratū de potasă și de sodă, din sânge și din muschī.

FAMILIA AROIDEELORŪ SAŪ ARACEELORŪ

Acēstă familie ne dă următoarele plante medicinale :

Arum maculatum

Dracunculus moldovensis

Calamus aromaticus saū *Acorus Calamus*.

Partea usitată din *arum maculatum* este rădăcina care se dă sub formă de *pulbere*. Cele-i'alte plante se dau și întregi, în *decoctiuni* și *infusiuni*. Rizomulū de Calamū aromaticū este asemenea foarte desū întrebuintatū de către medicī germani.

Compoziția chimică.—Aroideele aū o compoziție chimică oleo-resinōsă; ele conținū unū *oleū esențialū*, o resină mōle și o substanță extractivă amară, numită: *Acorina*. În rădăcina aroideelorū, și măi alesū în rădăcina plantei *Arum maculatum*, se găsesce o mare cantitate de leculă, numită

Sago, analogă cu fecula numită *Arroto-roat*. Această feculă se dă ca alimentu nutritiv, la indiviđii anemici, inanițiați și la convalescenți.

Sago se dă fieru în apă sau în lapte, în dosă de 15—30 grame.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ

Localu aceste plante lucrăză ca stimulante ale mucósei digestive până la iritaținne. De aci acțiunea lorū *eupeptică* și *emeto-catarctică*.

Arum maculatum determină o iritațiune foarte intensă a mucósei bucale, care iritațiune dispere imediatu prin aplicațiunea preparațiunilor de *achillea millefolium*.

INTREBUINȚAREA TERAPEUTICĂ

Ca *eupeptică* pulberea de *arum maculatum*, s'a datu în contra dispepsiilor provenite dintr'o sub-gastrită.

Ca *stimulantu generalu*, calamulū aromaticu lucrăză mai multu asupra mucóselorū și asupra dermului prin care se elimină; de aci acțiunea lui *sudorifică* și *anticataralică*; și de aici întrebuințarea sa în contra morbilorū *reumatici* și *catarali*.

FAMILIA IRIDEELORŪ

Această familie ne dă următoarele plante, întrebuințate ca medicamente stimulante:

Iris officinalis sau *germanica*, *florentina* și *palida*
— *foetidissima*
Crocus sativus (safranul).

COMPOZIȚIUNEA CHIMICĂ

După Vogel irideele sunt substanțe oleo-resinoase; ele conțin: un ulei esențial, o resină, un principiu extractiv amar, materii tanice, gumoase și saline și în special oxalat de calce în abundență; pentru care intră în compozițiunea pulberilor dentifrice.

FORMELE FARMACEUTICE ȘI POSOLOGIA

Pulberea de iris oficială sau fetidă se dă ca un corectiv al unor medicamente indigeste. În doză de 1—2 grame pe zi, se poate da și ca medicament *stimulant*, *purgativ*, *draforetic* și *antispasmodic*.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ

Irideele aplicate pe dermă sunt iritante până la vesicitațiune. De aceea nu trebuiesc aplicate în doză mare pe părțile denudate; de asemenea, nici pe mucoase. Date în doză mare pe din întru, ele determină o iritație gastro-intestinală, manifestată prin vărsături și diaree; iar prin eliminațiune, determină o *diuresă*.

CROCUS SATIVUS

Părțile usitate în medicină ale safranului sunt cele trei stigmate ale flōrei sale, care conțin o *esență idrocarbonată*, foarte iritantă și amară. Această esență abundă în stigmatele neuscate și în timpul înflorirei; ceea ce face periculoasă șederea lungă într'o grădină plină cu safran înflorit. — Afară d'această esență, safranul mai conține o substanță *balsamică* și alta *colorantă*, numită *polichroită*. Această din urmă, sub influența acizilor se desface în *crocină*, în zahar și într'unu oleu esențial aromatic.

 FORMELE FARMACEUTICE

Forma cea mai usitată sub care se dă safranul este *infusiunea*, preparată în proporțiune de 2—4 la ‰.

Elu intră și în compoziția unor preparațiuni vechi oficinale: *Laudanul lui Sydenham*, *iacintul* și *teriacul*.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ

Acțiunea locală a safranului este foarte neînsemnată; iar cea generală foarte activă din cauza esenței sale, care determină excitațiuni și congestiuni localizate *cerebrale* (*apoplezie* și *colaps*) sau *uterine* (*pornirea menstruelor* de timpuriu la femeiele cari culeg safranul). De aci acțiunea *emmenagogă* foarte reputată a safranului. Se pretinde, că aceste efecte se observă și la indiviții cari merg numai în plimbare prin livezile de safran înflorit.

APLICAȚIUNILE TERAPUTICE

Ca stimulantul vascular și safranul se dă în contra *clorosei*, *anemiei* și mai ales în contra *amenoreilor* și *dismenoreilor cloro-anemice*, precum și în contra *supresiunii lochiilor*. Safranul, în doză mare, a fost dat chiar ca *abortiv*, în primele luni de sarcină.

Ca stimulantul nervos, se dă în contra *maniilor isterice*, în contra *ipochondriilor* și *convulsiunilor spasmodice*, în contra *astmei* și *tuset convulsive*.

FAMILIA TILIACEELORŪ.

Din această familie se întrebuintează, ca medicament stimulant numai foile și florile plantei *Tilia Silvestris* sau *Tilia Europea* (teiul).

Foile și mai ales florile acestui arbore conțin o esență foarte stimulantă, care poate determina congestiuni localizate și fenomene de asfixie.

Forma farmaceutică sub care se dau foile și florile teiului, este *infuziunea*, care se dă ca medicament *diaforetic* și *antispasmodic*.

O porțiune antispasmodică din cele mai usitate este cea următoare :

Tea : Infuziune de foi de tei,
din 10 grame.

la 200 grame.

Eter sulfuric

4—8 grame.

Sirop de portocale

40—80 grame.

M. D. I.

Să se dea câte două linguri, la fie care oră.

FAMILIA AMOMACEELORŪ.

Plantele medicinale din această familie sunt :

I. Amomum	}	Cardamum (Siam)
		Aromaticum (Pengal),
		Maximum (Iava)
		Subulatum (Nepal)

Fructele acestei specii de amomum se întrebuintează sub numele de *cardam mare, mică și mijlociă*.

Aceste fructe conțin un *ulei esențial*, analog *esenței de camfor*, o *resină* și săruri de potasă, de calce, de magnezie și de feră.

Formele farmaceutice și posologia. — Fructele *cardam* se dau în *infuziune* sau în *decoctiune*, în doză de 8—10 grame, pentru 200 grame apă, ca *eueptice* și ca *stimulante generale*, în contra *inanității* și în contra morbilor *diatesici, cachectici*.

2. Zingiber officinale sau Amomum Zingiber. Rădăcina acestei plante este foarte întrebuintată, sub forma de *pulbere, extract* și *sirop*.

Are aceeași compoziție chimică ca și celelalte amomacee.

Se întrebuintează ca *digestiv eueptic* în contra *dispepsiilor, constipațiilor* și *diareilor atonice, flatulente*.

3. Maranta Arundinacea. Rizomul acestei plante dă o feculă numită *Arrow-root*, care se dă în doză de 1—2 grame. Se ferbe în lapte și astfel se prepară o *papă* pentru copii, foarte *digestivă* și foarte *nutritivă*. Se dă de preferință la copii debili, rachitici și la omenii convalescenți și inanițiați.

4. *Alpinia Galanga* sau *Galanga Zedoaria* și *Curcuma aromatică, longa, leucorhiza* și *angustifolia*.

Tote aceste plante au compozițiunea chimică a amomelor, și prin urmare aceeași acțiune fiziologică și aceleași aplicațiuni terapeutice. Curcumele *leucorhiza* și *angustifolia*, dau o specie de *arrow-root*, numită *arrow-root de India*.

FAMILIA ORHIDEELORŢ

Din această familie avem, ca medicamentu stimulantu, planta numită *Vanila sativa* sau *aromatica*; o plantă indigenă în America. Partea usitată este fructul, numit *Siliqua vanillac*.

Acestu fructu, conține un *oleu fixu*, grasu, aromaticu; o *resină môle*; unu principiu *extractiv amaru* astringentu; săruri alcaline și unu *acidu isomeru* cu acidul benzoicu. Dacă despicăm siliqua de vanilie, vedem niște cristale simile ca acelea de *acidu benzoicu*.

FORMELE FARMACEUTICE

Fructul de vanilie se dă în *natură*, în *zaharură*, în *tinctură*, în *siropuri* și în *licuoruri*.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ.

Preparațiunile vanilice lucră ca *eupceptice* și *stimulante generale*, comburante până la denutrițiune. Layet, profesor de igienă de la facultatea de medicină din Bordeaux,

a constatată casuri de intoxicațiuni prin o dosa esagerată de vanilie. Acestă *vanilismă* este atribuită, de către unii terapeuți, paraziților ce se dezvoltă pe siliqua vaniliei.

APLICAȚIUNI TERAPEUTICE

Ca medicamentă sau condimentă *eupeptică*, preparațiunile de vanilie se dau în contra *dispepsiilor atonice* și *acrinice*, și prin urmare în contra *inanțiței* și *miseriei nutritive*.

Ca *stimulante* generale, comburante sau *ematocausice* se dau în contra *parenelor* și în contra *diatezei urice, gulose*; negreșit pe baza acțiunii reductorie a acidului benzoic asupra acidului uric (care este transformat în acid ipuric, solubil și eliminabil), sau mai bine asupra materiei glicocolice (Gubler.)

MEDICAMENTELE ANTELMINTICE.

Afară d'aceste familii botanice mai suntu și altele, cari, de și cuprindū plante cu o compozițiune oleo-resinōsă, și prin urmare putendū fi date ca medicamente stimulante cerebrale sau generale, totuși ele nu se intrebuintează de câtū ca *parasiticide* in contra diferitelorū entozoere, precum *tenia*, *elmintele* și *oxiurele*. De aci denumirea lorū specială de parasiticide : *teniacide*, *vermicide* și *oxiurocide*, sau *tenifuge* și *vermifuge*; de aci și clasarea lorū intr' o grupă distinctă sub numele genericū de medicamente antelmintice.

Dacă amū lua însă in considerațiune, pe de o parte compozițiunea lorū oleoresinōsă, iar pe d'altă parte acțiunea lorū, atâtū locală câtū și generală, asupra organismului umanū, nule-amū pute clasa de câtū între medicamentele stimulante generale; căci, chiarū acțiunea lorū specială parasiticidă este acțiunea comună a tuturorū oleo-resinelorū și, in specialū, a esențelorū. In faptū chiarū, mai tōte substanțele, reputate astă-đi ca medicamente antelmintice : *vermicide* sau *vermifuge*, *tenicide* sau *tenifuge*, *oxiurocicide* sau *oxiurofuge*, au dreptū principiu activū o esență sau o resină, sau ambele d'odată. Acelea cari conținū numai o esență suntu *vermicide*, acelea ce conținū numai *resină* suntu *vermifuge*; iar acelea ce conținū *esență* și *resină* suntu totū-d'odată *vermicide* și *vermifuge*. Esența, prin compoziția ei chimică, uicide orī ce parazitū; pe când resina, prin acțiunea ei iritantă locală, determină o acțiune purgativă, catartică sau

drastică și, astă-felū, favorisază espulsiunea parasitilorū u-ciși, aflați in tubulū intestinalū.

Afară d'acestea, medicamente *antelmintice* au fostū numite și substanțele cari ucidū entozoarele prin marea cantitate de principie *amarī* ce cuprindū, și cari suntū de *naturā glicosidică* sau *acidă*. Ast-felū au fostū date, ca medicamente *antelmintice*, tōte substanțele amare, precum *absintina*, *granatina* sau *pelletierina*, *gențianina*, *tanacetina*, *santonina*, *inulina* sau *elenina*, *esculina*, *quasitulū*, etc. și tōte substanțele tanante, precum *tanatulū* de *pelletierinā*, *acidulū tanicū*, etc.

Asemenea au fostū numite medicamente *antelmintice* și *metaloidele* și *metalele toxice*, cari lucrēzā ca parasiticide și ca iritante locale asupra tubulū digestivū, de exemplu. *sulfulū*, *arseniculū*, *mercurulū*, *iodulū*, *stannulū*, etc.

În fine, au fostū clasate totū între medicamentele *antelmintice* și substanțele *coloiāe*, cari, prin marea lorū densitate, mărescū curențulū osmoticū. De exemplu, *oleurilr*, *albuminele*, *glicosa*, *gliccrina*, *apa zaharatā*, *apa sārātā*, etc. Acestea, prin activarea curențulū osmoticū ucidū parasitulū celularū, negreșitū prin susțragerea licuidulū sēd nutritivū ori constitutivū. Ast-felū lucrēzā *clismele de gliccrinā*, *clismele de apă zaharatā* sau *de apă sārātā*, introduse prin rectū d'a dreptulū asupra oxiiurelorū.

Mai suntū încă multe alte substanțe, cari au fostū date cu succesū in contra entozoerelorū, fără a se putē sci, din lipsā de analizā chimică, prin ce anume principiu activū lucrēzā ca parasiticide *antelmintice* și *tenifuge*.

Familiile botanice, ale cărorū plante sau principie active *oleo-resinōsc*, *tanante* sau *glicosidice* se intrebuintēzā in specialū ca medicamente *antelmintice*, suntū cele următoare :

FAMILIA SINANTERELORŪ

I SEMEN-CONTRA

Sinonimie: Semencine, barbotine, semen Cynae sau Cinae Levantinum, Halpense vel Alexandrinum, semences contre les vers.

Se dă numele de *semen-contra* sau *Semen-Cinae*, florilor încă nedesvoltate ale unor specii de absintă, ce cresc în Asia și la Nordul Africei. De aceea și comerțul posedă două variații de *semen-contra*: *Semen-contra* din Asia (Alep, Levant sau Alexandria) și *semen-contra* din Africa (Barbaria). Cea d'întăiu este atribuită plantei *Artemisia-contra*; iar cea d'adoua plantei *Artemisia glomerata*. Ele se deosebesc una d'alta prin colora lor: *Semen-contra* din Alep sau din Levant este d'o color verdeie, iar cea din Barbaria este d'o color albicioasă. Ambele aceste produse farmaceutice, sunt constituite prin amestecarea fructului nedesvoltat cu pedunculul floriei și cu foile acestor plante.

Compozițiunea chimică. La 1830 Köhler a descoperit principiul activ al *semințelor contra limbricilor*, dându-i numele de *Santonină*.

Santonina ($C^{20}H^{18}O^6$) pusă în contact cu bazele alcaline joacă rolul unui acid și dă naștere la santonate cristalizabile și solubile, precum este: Santonatul de sodă, de calce și de potasă; d'aci numirea ei de *acidă santonică*.

Acidul santonic este cristalizabil, prea puțin solubil în apă și foarte solubil în alcoolul ferbinte, în eter și

în coloroformă ; are un gust amar ; n'are nici un miros, de și este volatil.

Preparat în mod pur, este incolor ; espus mai mult timp la lumină devine galben și, în prezența acizilor și alcaliilor, ia o colorație roșie.

FORMELE FARMACEUTICE ȘI POSOLOGIA

Semen-contra, se dă în pulbere, 2—4 grame la copii și 4—8 grame la adulți ; dose repetate, după trebuință, 2—3 ori pe zi ; se dă și în infusiune 5—16 grame pentru 500 grame de apă, în poțiuni gumose sau în lapte, în electuară, în boluri făcute cu miere, etc.

Santonina sau acidul santoninic se dă în pulbere, 5—20 centigrame la copii și 30—40 centigrame la adulți, simplă sau asociată cu calomelul.

La copii, santonina se administrează cu înlesnire în drajee sau pastile, de câte 25—50 miligrame fie-care pastilă. Se dau 3—6 pastile pe zi, până ce obținem efectul cerut.

Santonina se poate da și în biscopături.

Abbot-Smith a dat-o în clisme, în contra oxiurelor.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ

Localmente, semen-contra sau santonina nu determină de câtă o ușoară stimulațiune asupra mucoasei digestive, d'aci grăță și vărsături, une-ori o constipațiune cu meteorism intestinal, cari sunt atribuite mai mult amărăciunii sale.

Prin *absorpțiune*, santonina determină fenomene de stimulațiune până la convulsii, analoge celor produse de

stricnină S'a atribuită chiară, de către unii terapeuți, această acțiune convulsivantă a santoninei, impurității sau amestecării ei cu stricnină. După luarea unei doze masive de santonină, se observă o turburare a vederii numită *xantopsie* sau *daltonismă pasageră* (Rose), care consistă în a vedea galbene obiectele albe, portocalii obiectele roșii și verzi obiectele albastre. Această *xantopsie* a fost atribuită colorațiunii galbene a meșilor transparente ale ochiului, prin transformățiunea santoninei în *santoneină* (Phipson), care este un produs al oxidațiunii santoninei în sânge. De unde și colorațiunea galbenă a urinei și a sudorilor la copiii care iaă santonină.

Acțiunea principală pentru care se întrebuintează santonina în medicină, este acțiunea ei *parasiticidă lombricucidă*, constatată în mod palpabil, de către Küchenmeister. După acest autor, o soluțiune oleoasă de santonină, turnată peste lămbricii puși într-o soluțiune albuminoasă, îi ucide mult mai repede de câtă ori care altă antelmintică.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE

Cea mai frecventă întrebuintare a santoninei sau a semintelor *contra*, se face în contra lămbricilor, oxiurelor și a teniei. După Bishop și după Küchenmeister santonina n'ară ucide de câtă ascaridele lombricoide, iar după A. Smidh ea ară ucide și oxiurii. Medicii englezi (S. Ringer și G. Wood) recomandă foarte multă poziunea de santonină, preparată din 15—25 centigrame de santonină, topită în 4—6 grame de oleu de castor. dată de dimineață pe nemâncate și repetată trei zile d'arândul.

Această asociațiune a santatoninei este din cele mai nemerite din punctul de vedere terapeutic; fiind-că chiar

oleul de castoreu, ca tôte oleurile esențiale, este un puternic parasitoid.

Doctorii englezi Ogston și Dyce Brown, recomandă santonina în morbil inflamatorii ai ochiului, precum *irita*, *coroidita*, *retinita* și în *amaurosa esențială* după Guépin și Martini.

Asemenea a fost dată, cu succes, de către S. Ringer, în contra *incontinenței nocturne de urină*, la copil la care beladona n'a reușit. Caneva a obținut rezultate bune prin santonina, în colicele nefretice și în alte nevralgii.

După Bouchardat, acidul santonic, în prezența acidului uric, ară lucra ca și acidul benzoic, dând un nou acid solubil, și prin urmare eliminabil.

Prin această acțiune chimică acidul santonic ară lucra ca medicament *antigutos* sau *litolitric*, ca și acidul benzoic.

2. SANTALINA CHAMÆCYPARISSUS.

(CIPAROSUL DE GRĂDINĂ).

Acastă plantă conține un oleu volatil foarte energic. Ea se întrebuințează atât ca medicament stimulant local, *eupeptic* și general, *antispasmodic*, cât și ca medicament *parasitoid antelmintic*.

Se dă pentru acest scop, semințele (Baiard) sau oleul esențial de santalină, în dosă de 15 picături până la 2 grame, simplu sau asociat, sub formă de pulbere (cu calomel) și de electuar (cu miere).

FAMILIA GENȚIANEELORŪ

SPIGELIA ANTHELMIA

Ceea ce este santonina în Europa este spigelia în America. În Statele-Unite, în Brasilia, în Cayenna și în insulele Antille, spigelia marilandică este *antelminticul* cel mai întrebuințat și cel mai activ în contra *ascaridelor lombricoide*.

Compozițiunea chimică. După Feneule și Madiana, rădăcina spigeliilor conține un principiu ternar foarte activ numit *Spigelina*, un oleu volatil, o resină, acid galic și materii gumose.

Spigelina este considerată ca o substanță resinosă, sau o resină môle. Ea este solubilă în alcool și în apă, având gustul amar al santoninei și al stricninei.

FORMELE FARMACUTICE ȘI POSOLOGIA.

Spigeliile se dau ca medicamente antelmintice în pulbere, în *decoctiune*, în *maceratiune* sau *infusiune* și în *extractu*.

Pulberca de spigelie se dă simplă sau asociată cu alte substanțe active, în dosă de 50 centigr.—1 gram, la copii, și de 1—2 grame pentru adulți.

Asociațiunea pulberii de spigelia se face de ordinar cu calomelul și cu sena, ca evacuante purgative; sau cu alte antelmintice sub formă de electuar.

Decocțiunea de rădăcină de spigelia se prepară din 6—8 gr. pentru 250 grame apă.

Cu loile de spigelia se prepară *macerațiunile* sau *infuziunile*, *simple* sau *compuse* din folicule de senă și din anason.

Iată formula americană comună :

Iea : Spigelia marilandică

15 grame.

Folicule de senă

12 grame.

Anason

4 grame.

Apă ferbinte

500 grame.

Se macerează în timp de o oră și se strecorează. Se dă la fie-care oră câte o lingură.

Extractul de spigelia se dă în doză de 50 centig.—1 gr., simplu sau asociat cu alte substanțe antelmințice și evacuante purgative.

Spigelia, și mai ales *spigelina*, este un medicament stimulant, toxic, convulsivant: 7—8 centgrame de spigelina,ucidu un câne în 20 minute; două linguri de suc de spigelia îlucidu în două ore.

Intoxicațiunea spigelică este caracterisată prin fenomene de gastro-enterită: grătă, vârsături și colici, și prin fenomene de stimulațiune nervoasă: amețială, stupore, dilatațiune pupilară, convulsiuni ale pleopelor și chiar contracțiuni spasmodice ale muschilor feței.

Aceste fenomene de stimulațiune nervoasă, nu se observă când spigelia a lucratu ca evacuantu purgativu.

D'aci asociarea ei cu medicamente evacuante purgative, spre a împedica aborbtțiunea spigelinei, lăsându-i, în tractul

intestinală, numai timpul necesar pentru uciderea elementelor. Și în adevăr spigelia este un lombricucid, foarte energic (Lining, Gardner și Calmer).

APLICAȚIUNEA TERAPEUTICĂ

Unica aplicațiune a spigeliei se face în contra ascaridelor lombricoide și a oxiurilor.

FAMILIA ROSACEELORŪ.

BRAYERA ANTHELMINTICA

Somitățile înflorite ale acestui arbore se întrebuințază în medicină sub numele de Kusso, Kwso, Casso, Cousso, Habi și Cabots (Brayera), nume, care în Abisinia însemnă *lenia*. Brayera antelmintica crește în Abisinia, de unde și denumirea ei de către un botanist de *Hagenia* sau *Banksia Abyssinica*.

Florile acestui arbore, de preferință florile femele, au aspectul florilor de teiu sfărâmate, și odorea florilor de soc (*sambucus nigra*) sau de ceai.

Compozițiunea chimică. După Bedall și Paneri, principiul imediat activ al florilor de Kusso ar fi Kuseina (Flückiger) sau *Kiwoscina* ($C^{52}H^{44}O^{12}$ sau $C^{51}H^{39}O^{10}$), o materie cristalisabilă insolubilă în apă, solubilă în benzină, cloroform și eter. După Wittstein, Kusso ar conține două

resine, din cari una insipida și alta amară, solubilă în alcool și eter. Wiling a mai constatat și existența unui *oleu volatil*. Alară d'acestea, Kusso mai conține *acidă tannică* și *Hugenat* de amoniacă (Viale și Latini).

FORMELE FARMACEUTICE ȘI POSOLOGIA.

I. Kusso în natură, se dă în *pulbere*, în *infuziune* sau *macerațiune* și în *electuar*, de la 15 — 36 grame pe ȕi. Dosa medie este de 20 grame pe ȕi.

Pentru a pute da cu succes Kuso, trebuie a prepara pe individul suferind, cu două-trei ȕile înainte, printr'un regim sobru și sărat. Spre a preveni gręta și vęrsăturile ce determină acestu antelmintic, se dă suc de lămăe sau limonadă citrică, în momentul sau imediat după luarea medicamentu ul.

Unu farmacistu din Paris, Mentel, a preparat granule și zaharure de flori de Kuso, pentru a masca gustul lor greșos și a le inlesni înghițitul; însă ele trebuiesc date în două îndoită (Bouchard).

II. Kusseina, se dă în *pulbere* sau în soluținn ęterice, în dosă de 1—3 grame pe ȕi.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ

Kuso, dat în dosă mare, produce sete vie, gręță, vęrsături și diaree; iar în dosă mică, terapeutică și în asociațiune cu suc de lămăe, el nu produce nici unul din aceste fenomene.

De aceea, pentru a inlesni expulsionea teniei, asupra căreia Kuso a lucrat ca agentu asfixic, parasiticid, se da

40—60 grame de oleu de ricină, o oră după luarea acestui medicamentu.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE

Unica aplicațiunea a floriloru de kuso și a kuseinei, se face în contra teniei solitare și a teniei botriocefală.

În majoritatea casuriloru tenia nu este espulsată de câtu după luarea mai multorū dose de kuso. Kuchenmeister a obse rvatū că kuso expulsază tenia în bucăți și în mai tot-d'a-una fără capu; ceea ce favorisază reproducțiunea ei în tubulu intestinalu.

Punica granatum este o plantă care crește în Asia, Africa și Europa. Se preferă cea africană.

Părțile usitate în medicină sunt florile (*balauste*), cōja fructulu (*maricorium*) și de ordinarū cōja rădăcinei și a tigiulu. În specialū, cōja prōspētă a rădăcinei de punică, este partea cea activă.

Compozițiunea chimică. După Latour de Trie, principiulu activu găsitū în rădăcina punicēi a fostū numitū *granatină*.

Alară d'acestū principiū ea mai conține o *resină*, *acidū lunicū* și *acidū galicū*, *materiū gumōse* și *extractive*.

În 1878, farmacistulu francesū Tanrel descoperi în cōja trunchiulu și a rădăcinei aceste plantē, unū pricipiū alca-

loidică, cristalisabilă, solubilă în apă, în alcool și în eter, și mai cu seamă în cloroform. Acest principiu fu numit *Pelletierină*, în onoarea chimistului francez Pelletier.

Tanret a obținut dintr'un kilogram de cójă uscată, 4 grame de sulfat de pelletierină cristalisată. Asemenea a obținut *tanate*, *cloridrate* și *azotate de pelletierină*, săruri amare, puțin aromatice și foarte igrometrice din cari cele mai usitate sunt *tanatele* și *sulfatele*.

Totuși, până astăzi, natura chimică a pelletierinei este încă nedefinită bine; căci această substanță pare a fi de o natură complexă.

După Tanret, prin ajutorul unei soluțiuni de bicarbonat de sodă amestecată cu cloroform, s'arū obține mai întâi două feluri de pelletierină: una *licuidă* și *dextrogiră*, alta *cristalisată* și *neactivă*. Din apa-mumă a acestor două alcaloidi, iarăși prin ajutorul sodiei și al clorurii, s'arū mai obține alte două pelletierine lichide, din cari una *levogiră* și cu *sulfat necristalisabil*, iar alta *neactivă*, cu *sulfatul necristalisabil și decrescent*.

FORMELE FARMACELTICE ȘI DOZOLOGIA

Forma cea mai usitată, sub care se dă punică, este *decoctiunea* sau *maceratiunea*, preparate din cójă proaspătă a rădăcinei.

Acastă decoctiune sau maceratiune constituie *Apozema antelmintică* sau *teniafugă*, oficială.

Ea se prepară în modul următor :

Tea : Cójă de rădăcină de punică

64 grame.

Apă destilată

750 grame.

Ferbe până la scăderea la

500 grame.

Apoi strecură.

D. S.

Să se tea pe nemâncate, în trei rînduri, la interval de $\frac{1}{2}$ oră.

cază :

Ica : Cójă de rădăcină de punică
60 grame.

Apă rece

350 grame.

Macerază în timp de 12 ore, apoi ferbe până va scădea la
250 grame.

După aceea adaogă

Eter sulfuric

2 grame.

Sirop de Zingiber

30 grame.

D. S.

Să se iea pe nemâncat, în trei rânduri, la interval de $\frac{1}{4}$ oră

După 3 ore de la luarea acestei apozemē, se adminis-
trază pacientului 30—40 grame de oleu de ricină.

Sulfatul de peletierină se dă în dosă de 40—50 cen-
tigrame, pe zi.

Acastă sare este recomandată de către Tanret și Dujardin-
Baumetz.

Tanatul de peletierină se dă în dosă de 1,50—2 grame
pe zi.— Pentru a obține acest preparat A. Petit reco-
mandă tratarea unui gram de soluție de sulfat de *pe-*
letierina prin 3, 28 de acid tanic, iar nu prin 1,60, după
cum recomandă Tanret.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ

Afară de acțiunea ei astringentă, punică mai are și o ac-
țiune stimulantă nervoasă până la vertige și sincopă. Ingerată
în dosă mare, ea determină vărsături, diaree, cefalalgie,
convulsii, vertigi și sincopă. În modul acesta lucrează și
peletierina pură sau salină, mai ales asupra copiilor (Du-
jardin-Beaumetz).

Atât prin peletierina, cât și prin resina și prin acidul

său tanică, punica exercită o acțiune *parasiticidă* și în specială *teniacidă*, forțe energice.

După Merat, ea ară lucra și asupra celorlalte entozoaer.

APLICAȚIUNEA TERAPEUTICĂ.

Cea mai frecventă aplicațiune terapeutică a punicei s'a făcută pentru acțiunea ei *parasiticidă teniacidă*, în contra celor două specii ale teniei.

Astăzi-lă a fostă dată de Dioscoride, Rhazes și Avisenne; de Buchanam din Calcuta (1805) și Gomez din Portugalia (1823), sub formă de *decoctiune saū macerațiune*.

De la descoperirea peletierinei nu se mai întrebuintează de câtă una saū alta din cele două săruri ale ei: *tanatulă*, și *sulfatulă*.

După Dujardin-Baumetz și Berenger-Férard, cari aū experimentatū cu aceste două săruri, dozele de 40—50 centigrame de sulfatū și de 1,50—2 grame de tanatū, arū fi suficiente pentru uciderea oricărui specie de tenii.

Cu tanatulă de peletierină amū avulū și eū câte-va succese miraculoase, din cari aceste trei aū fostă observate mai de aproape.

Casulū I. N. N. feciorulū de casă alū d-lui D-r Fotino, suferea de mai mulți ani de *taenia solium*; s'a supusū în mai multe rânduri la unū tratamentū tenialugū de *kuso* și de *fugeră*, dar n'a pututū scăpa de acestū parazitū.

La 5 Noembre, ora 10 dimineța. Ū amū administratū două grame de tanatū de peletierină în bulinū. La 12 ore a luatū 30 grame de oleū de ricinū și la 3 ore după amiază, a expulsatū 9 metri de *taenia solium* cu inelele gâtului cele mai apropiate de capū: însă capulū nu s'a pututū găsi.

Cusulă II. G. M. împiegatū superiorū la direcția de exploatare a căilor ferate Lemberg-Cernăuți-Iași, ne spune că suferă de 15 ani de tenie și că, apröpe în fie-care an, a făcutū una sau mai multe cure pentru a se vindeca de acestū parasitū. De și, în mai multe rânduri, a scosū bucăți de 10—15 metri, totuși n'a pututū vedea și nici că i s'a spusū de medicii cari l'aū căutatū, că arū fi scosū capulū teniei. A consultatū în priviuța acesta chiar renumitul doctorū Bloch din Viena, dar fără nici unū rezultatū favorabilū; căci, după cum ne spune, după șapte ore de la administrarea medicamentului, n'a scosū nimicū și, încă ce este mai multū, voindū a se scula din patū, s'a vëdutū într'o stare de debilitate extremă, la care s'aū adăogatū și alte simptome, și a rămasū în această stare patru zile.

Resultatulū tuturorū tratamentelorū la cari a fostū supusū, precum kuso, kuseina, etc. în mari dose, a fostū cu totul ineficace și nulū; pacientulū a fostū debilitatū fără vr'unū altū beneficiū apreciazabilū.

Eū i amū administratū 1 gramū și jumătate de *tanatū de pelitierinā* recomandāndū a le lua într'unū bulinū, și după 2 ore s'a ia 40 grame oleū de ricinā.

Iată rezultatulū tratamentului astū-felū cum ni-lū descrie pacientulū :

«La 7 Noembre (1880), orele 8 diminea, amū luatū pe nemāncate medicamentulū ce mi-ați datū într'unū bulinū (pe când altă dată luamū până la 20 grame kuso), fără nici o dificultate; după două ore amū luatū 45 grame de oleū de ricinā și la 11 ore am avutū prima eșire, în excremente amū găsitū trei bucăți de tenie, ca de unū metru de lungă fie-care, din care două cu capū.

Spre esplicarea acestei lungimi minime trebuie s'adaugū că cu o lună mai înainte amū luatū 20 grame de kuso, care mi-a scosū trei bucăți de tenie, de câte trei metri fie-care.

În cursul curei și după cură n'amă simțit nici o slăbiciune, probă despre acesta e că în seara acestei zile amă dansat până la mezul nopței; acesta mă dă convingiunea că, în casu de nereușită, cura D-vastră se pôte repeta chiar a doua zi fără nici unu inconvenientu, pe când cu cele-lalte medicamente, obiceiuite până acumă, trebuia să lasă unu intervalu de celu puținu 5—6 zile, din cauza slăbiciunii ce 'mă producea.

«Trebuie să vă arătă încă că din kuso, pe care-lu luasemă cu o lună înainte în chârția de țigară, o parte, s'a întăritu (petrificatū) în corpulū meū; căci d'odată cu tenia 'mă au eșitū și trei hobe de kuso, așa cum le luasemă, dar tari ca creta.»

Examinandū cu lupa și cu microscopulū cele două fragmente de tenie cu capete, amă constatatū că aveamă a face cu *taenia inermis (mediocanclata)*, caracterisată prin lipsa dublei corone de cârlige și a proboscidei, prin capulū sēu măi voluminosū ca alū teniei *soliumi*, lörte obtusū, quasi trunchiatū și prin ovarele ce presenta fiă-care zoonitū, ovare d'unū aspectū penatiliidū.

Casulū III. Soldatulū Ghețu Iancu, din batalionulū I de geniū, a intratū în spitalulū militarū centralū la 29 Aprilū 1881, secția III, sala III, patulū No. 82.

Acestū soldatū declară că s'a bucuratū în tot-d'a-una de o perfectă sănătate, și că nu'și aduce aminte să fi suferitū de vre-o bolă grea. Acum șese luni însă, a începutū, pentru prima dată, a simți o greutate ușorā și o arsurā în stomac, din zi în zi măi pronunțate și măi alesū când stomaculū 'l era golū sau pe nemāncate; unū apetitū din ce în ce măi esageratū, însoțitū de grēță și de sialoree abundentā; o durere de capū însoțită de amețelā și o constipațiune opiniatră. În totū timpulū acesta, pacientulū n'a observatū evacuățiunile sale alvine, până acumă două luni când a vedutū

în ele nisce fragmente mici, albe și turtite, de diverse lungimi și cari au continuat a se manifesta din timp în timp până la 21 Apriliu, data intrării acestui soldat în infirmeria batalionului.

La 21 Apriliu 1881, intrându în infirmerie și spunându toate acete simptome medicului corpului, acesta i-a administrat o dosă de kuso, fără nici un rezultat.

La 29 Apriliu sêra acestu soldat a fost trimis în cura spitalului militar centralu.

În ziua de 30 Apriliu, la vîsita matinală, acestu soldat, de altmintrelea foarte sănătos, și bine dezvoltat, enumerându-ne simptomele susu arătate și diagnosticându-i o tenie, i-am administrat imediatu 40 grame de sare de Bălătesci (a D-rului Cantemir), solvală în 150 grame de apă. În urma acestui purgativ, foarte activu, soldatul ne-a declarat că a scos vre-o două bucăți (*curcubite*).

A doua zi la 1 Maiu, 9 ore dimineața, i-am administrat *tanatul de peletierină* (un gram și jumătate) luat de o-dată într'unu bulin. După două ore, adecă la 11 ore dimineața, i-am dat iarăși o porțiune purgativă din 40 grame de sare de Bălătesci.

La 2 ore p. m., după o evacuatiune alvină destul de abundentă, acestu soldat a espulsat 2 fragmente de *Taenia solium*, în lungime de 5 metri, însă fără extremitatea cefalică și caudală. Celu mai lungu fragmentu era despre extremitatea cefalică, iar celu mai scurtu despre extremitatea caudală.

La 2 Maiu, i-am repetat alătu *tanatul de peletierină* câtu și sarea de Bălătesci, însă fără nici un rezultat.

FAMILIA FUGERELORŪ.

POLYPODIUM SAU NEPHRODIUM FILIX MAS

(FOUGERE MĂLĂ)

Partea usitată a acestei plante criptogame este *rizoma* sau tigiulul ei subteran.

Compozițiunea chimică. După Morin, rizoma de fugeră conține unŭ oleŭ esențialŭ volatilŭ, unŭ oleŭ fixŭ, taniŭ, acidŭ galicŭ, acidŭ acelicŭ și alte substanțe organice inerte.

După Peschier, mugurii proșpeți conținŭ oleŭ volatilŭ, resină, oleŭ fixŭ și principii extractive. Batia a găsitŭ unŭ acidŭ specialŭ pe care la numitŭ *acidŭ filicicŭ* și o basă alcalină numită *filicină*.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ

Afară de acțiunea parasiticidă fugera măl are o acțiune astringentă și o acțiune stimulantă locală și generală.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE

Unica aplicațiune a fugerei se face în contra teniei măl alesŭ în contra *teniei botriocefală*. (Branser).

În aceste cazuri se administrează de preferință *extractul eteric* de fugeră, preparat de către l'echier din Geneva, în proporțiunea următoare :

Iea : Rizomă de fugeră
100 părți.
Eter sulfuric
200 părți.

Se pulverizează rizoma și se pune într'unu aparat de deplasare, unde se tratează cu eterul sulfuric. Productul obținut se destilază și rămășița se evaporază până la consistența de extract.

Acest extract eteric trebuie dat, după Trousseau, în modul următor :

Intăia zi. Dietă laptică, foarte severă.

A doua zi. Dimineța pe nemâncate, 4 grame de extract eteric de fugeră, luat în patru doze, la intervale de $\frac{1}{2}$ de oră.

A treia zi. Se repetă încă o dată doza de patru grame de extract eteric de fugeră și, după cea din urmă doză, se mai dă 50 grame de sirop de eter sulfuric, luat d'o dată; $\frac{1}{2}$ oră după acesta se mai dă mixtură oleoasă sau gumoasă cu trei picături de ulei de croton ligliu.

După Peschier și Trousseau acest tratament ar fi mult mai eficace în contra teniei, de cât cel făcut cu apozema de *punica granatum*.

Trousseau recomandă foile de fugeră, ca paele de ověz, pentru umplerea de saltele ca preservative la copii, în contra afecțiunilor verminose. Aceste saltele ar pute fi folosite copiii limfatici și debili, prin exalațiunea lor aromatică stimulată.

FAMILIA CUCURBITACEELORŪ.

CUCURBITA PEPO

(DOVLÉCULO)

Semințele de dovlécú au fost întrebuințate de multă timp în Mexicū, ca medicamentū teniafugū.

Doctorul Jourdanet, care a locuit în Mexicū, a avut ocasiunea adesea de a întrebuința, cu succes, semințele de dovlécú, în contra acestui entozoerū.

Acest medicamentū teniacidū a fost introdus și vulgarizat în Mexicū și în Paris prin vindecarea unei dame însemnate, care suferea de multă timp de tenia și care a încercat kuso, lugera și puncia, fără nici un efect. Ea a fost vindecată de către un călător ce trecea prin Mexicū, cu o simplă emulsione preparată din 60 grame de semințe pe dovlécú. De la această damă a aflat și doctorul Jourdanet modul de întrebuințare și eficacitatea acestor semințe.

Compozițiunea chimică. Heckel a extras din învelișul verde al semințelor de dovlécú o resină foarte activă pe care a numit-o *Pepo-resină*.

Acastă resină are li principiul activ teniacidū al semințelor de dovlécú: 75 de centigrame de Pepo-resină are ecuivala cu 250 grame de semințe de dovlécú decorticate.

FORMELE FARMACEUTICE ȘI DOZOLOGIA.

După Jourdanet, *semințele de dovlécú* trebuiesc date în dosă de 60 grame pisate și suspendate într'un pahar cu

apă, de dimineață pe nemăneate, într'o singură doză și după o dietă preparatorie de trei zile. Această emulsie de semințe trebuie precedată și urmată de câte 40 grame de oleu de ricină.

În genere tenia ară fi fostă espulsată, la cea d'întăiu evacuatiune alvină.

Pepo-resina se dă, după Heckel în *pilule*, în doză de 75 centigrame. O singură doză ară fi d'ajunsă pentru a ucide tenia.

Pentru a obține acestu efectū teniacidū alū resinei, ară trebui date, după Heckel, celū puțin 250 grame de semințe.

Semințele de dovlécū písate potū fi date și sub formă de electuarū, în asociațiune cu miere saū cu siropū și sub formă de *zaharură* saū de *pastă*.

Nu există nici o observațiune, nici o experimentațiune, prin care să se fi constatatū alte efecte semintelorū de dovlécū, de câtū efectulū teniacidū.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE.

Unica aplicațiune în terapeutică a semintelorū de dovlécū și a pepo-resinei se face în contra teniei.

Semințele de dovlécū prăjite și sărute se dau ca antelmintice la copiii mici, cari le mănăncă cu mare plăcere.

Afară d'aceste teniacide și helminticide, mai există în materia medicală o mulțime de substanțe, a cărorū compoziție chimică nu este încă cunoscută și cari se întrebuintează cu succesū, în Abisinia, unde mai totă lumea suferă de

tenie, din cauza marelui cantităţi de carne de porc ce consumă crudă şi puţină fértă.

Teniafugele abisiniane cele mai importante sunt :

1. Soaria sau *Maesa picta* şi *lanccolata* din familia *Miracaceeloră*. Se dă fructulă acestui arbustă în dosă de 30—40 grame, în pulbere sau în infusiune. După Schimper şi Strohl, soaria ară lucra ca teniacidă ca şi kuso, fără a produce nici o altă acţiune asupra organismului.

2. Tatzé sau Zarech. Fructulă plantei *Myrsina Africana* (Schimper) din familia *Mirsineeloră*. Acestă fructă se dă în pulbere în dosă de 15—24 grame. Este mai activă de câtă Soaria : determină o arsură în gâtă, grătă şi vërsătură.

După 3—4 ore de la luarea lui trebuie date 30—40 grame de oleiă de ricină, fiindă că ucide dar nu espulsază tenia.

3. *Mussena saâ besenna* şi *albizia anthelmintica* din familia *Leguminoseloră*. Căja acestui arbustă se dă în dosă de 60—120 grame pe că luată în pastă, în electuară sau în porţiune dimineţă, cu trei ore înainte de dejună. După 8 sau celă multă 24 ore tenia este espulsată în bucăţi.

4. Habi-tsalim sau *Jasminum floribundum* şi *Jasminum Abyssinicum* din familia *Jasmineeloră*. Abisinită întrebuinţază o pastă din foile şi din somităle înflorite ale acestoră două *Jasminee* ca medicamentă teniacidă.

5. Habi-tchogo sau *Oxalis anthelmintica* din familia *Oxalideeloră*. Rădăcina acestei plante este terminată printr'ună bulbă sau tuberculă de mărimea unei castane. În Abysinia se întrebuinţază, ca teniacidă bulbulă de Habi-tchogo, pisată sau preparată sau ca pastă ori ca electuară, în dosă de 50—60 grame. După 4—5 ore tenia este espulsată prin acestă medicamentă. (Schimper. Medicamente întrebuinţate în Abisinia contra teniei).

STIMULANTELE SPECIALE ALE NERVULUI PNEUMOGASTRICĂ

DIGITALA PURPURIE

(DIGITALIS PURPUREA).

Digitala purpurie este o plantă bisanuală din familia Personatelor sau Scrotulariaceelor. Ea crește în locurile petroase, muntoase și nisipoase; de aceea se găsește în abundență prin Elveția. În celelalte părți ale Europei, ea crește nu numai pe câmpuri, necultivate, dar se și cultivă prin grădini, din cauza florilor ei frumoase, d'unu roșu purpuriu.

Digitala galbenă (*Digitalis lutea* sau *parviflora*) nu se întrebuințează de câtă foarte rar.

Toate părțile digitalei s'aun întrebuințat în medicină, astăzi însă nu se mai întrebuințează de câtă foile, cari se culeg în timpul înfloririi și se păstrează uscate. Pulberea lor are o odore de ciaiū și o savore amară neplăcută, care se simte până în esofag. Aceste foi, precum și pulberea lor, cu timpul, și perdă activitatea; de aceea sunt mai preferabile cele recente.

Unii autori preferă, ca mai active, foile cari acoperă tigiul plantelor sălbatice, din ală II-lea an. Din contra, acelea cari sunt culese de la planta anului I-iu și de la di-

gitala cultivată, sunt prea puțin active. Afară de acestea, foile de digitală se găsește de multe ori falsificate cu foile unei alte plante inerte, numită *Connyza squarrosa* sau *Inula connyza*. (Giubler).

Spre a evita aceste inconveniente, Büchner și Brossard din Rouen, propun întrebuințarea semințelor de digitală. Acestea, dicu ei, sunt mai active, cuprind digitalină mai multă și solubilă (1 gram de seminte pisate dau 1 miligram de digitalină). și, totu-de-odată, se potu dosa mai lesne, avându o compozițiune mai constantă, mai puțin alterabilă cu timpul.

Compozițiunea chimică. Digitala are o compozițiune chimică complexă și încă nedeterminată bine. Pentru prima oară a fostu analizată la 1844 de către Homolle și Quevenne, care au găsiu în foile digitalei o materie extractivă amară, amorfă, pe care au numit *digitaleină*. Mai târziu, s'a găsiu, totu de către acești experimențatori și de către Kosmann, alte două materii numite *digitaleină* și *digitalosă*. Morin a găsiu și două acizi pe care i-a numit *acidă digitalică* și *antirinică*. Kosmann, a mai descriu unu altu acidu numit *digitaleică*.

În fine, Nativelle descoperi la 1867, o *digitalină definită*, cristalisabilă, pentru care obținu la 1871, de la Academia de Medicină din Paris, unu premiū de 5000 lei.

La 1875 Koppe și Perrier, studiindū în laboratoriu din Strasburg, sub direcțiunea lui Schmideberg, compozițiunea chimică a digitalei, au demonstratū că, pe lângă glicosidulu digitalina, foile și semințele de digitală mai conținu :

1. *Digitalicină*.
2. *Digitoxină* avându acțiunea farmaco-dinamică a digitalinei. Digitoxina arū da locū la toxiresina.
3. *Digitonină*, care este analoă cu saponina și posedă acțiunea caracteristică a digitalei asupra cordulu.

Acestū din urmă principiu s'arū transforma sub influența

unoră reacțiunii și ară da locă la unele produse secundare dintre care cele mai principale ară fi : *digitoresina digituliresina* (care la rindul ei ară da *toxiresină* ca și digitoxina), *digitogenina* și *paraligitogenina*.

După Perrier toxiresina, care provine din *digitoxina* și *digitaliresina*, ară lucra ca și *picrotoxina*; stimulându pe unil din centrii nervoși, situați în măduva oblongată, și provocându convulsiuni clonice și tonice (*Grupulă farmacologică ală digitalinei* de I. L. Prevost, Geneva, 1883).

Din tôte aceste substanțe, numai *digitalina cristalisabilă* a lui Nativelle este ună principiū activū definitū, ună *glicosidū*. Schmiedeberg susține că și digitalina lui Nativelle trebuie să conțină o mare parte de *digitoxină*.

Digitalina a fostă extrasă, după mai multe procedee. Celū d'intăiū procedeu a fostă acelu alū lui Homolle și Quevenne carl aū obținutū o *digitalină amorfă*. Procedeułū acestora a fostă modificatū de către mai mulți alți, precum Ossian, Henry, Kosmann, Lefort și în fine de către Nativelle 1871.

Procedeułū lui Nativelle fiindū celū mai preferabilū, vomă da descrițiunea sa.

Se tórănă într'unū vasū 1 kilogramă pulbere de digitală, unū litru de alcoolū la 86° și unū litru de apă destilată. Acestū vasū se aședă pe o baie de nisipū saū într'unū cuptorū de uscare, care are o temperatură de 40—50 ctgr. După 24 de ore de ședere, acéstă amestecătură se strecoră printr'unū aparatū de deplasare; rămășița de pe filtru se spală cu apă și cu alcoolū părți egale, până când vedemū că licuidulū ce curge, nu mai este coloratū și nu are gustulū amarū. După terminarea filtrațiunei se pune, în licuidulū obținutū, o cătățime îndestulătoare de extractū de Saturnū saū subacetatū de plumbū. Precipitatulū produs prin acesta, se separă iarăși prin filtrațiune. Plumbulū, ce a mai rămasū în acestū licuidū filtratū, se separă precipitându-se printr'o soluțiune concentrată de carbonatū neutru de sodă. După a-

cea, escesul de alcool al acestei soluții, se estrage prin căldură apoi se pune într'o capsulă de porțelan, iarăși pe o bae de nisip și se ferbe până la concentrație.

În fine, digitalina se precipită printr'o soluție de tanin. Tanatul de digitalină, bine spălat, se amestecă cu litargă porfirisată și se pune într'o capsulă, iarăși pe o bae marină.

Se formeză tanat de plumb și digitalină, se separă de tanatul de plumb prin alcool concentrat, care o disolvă îndală.

Înainte de a face evaporația acestui alcool digitalic spre a obține digitalina pură, îl decolorăm prin un filtru de cărbune animal, fiindu-că mai totu-d'a-una această soluție alcoolică are o coloare gălbuie.

Proprietăți fizice și chimice. Digitalina astu-fel obținută, este cristalină, avându formula $C^{20}H^{18}O^{18}$ după Wurtz, $C^{54}H^{50}O^{52}$ după Schimiedeberg și $C^{54}H^{44}O^{50}$ după Kosmann. Prea puțin solubilă în apă și eter, este foarte solubilă în alcool și în cloroform. Este solubilă și colorată în verde închis prin gazul cloridric și prin acid sulfuric diluat cu apă. Digitalina tratată prin eter concentrat și ferbinte dă naștere la o materie albă cristalină, numită *digitalosă*.

Digitalina este de o amărăciune foarte mare de și insolubilă. Un centigram de digitalină amăresce vre o 2 litri de apă. Alkaliile îi distrug amărăciunea cu totul. Odorea sa este aceea a ciaiului. Ca și amigdalina, salicina, floridzina, fraxina, esculina, saponina, taninul și alți glicosiți digitalina, tratată prin acizi minerali, se desface în *glicosă* și în *digitaliretină*.

Asemenea, prin soda caustică digitalina se transformă într'un corp nou: *acidul digitalinic*, care dă naștere la săruri cristalisabile și pte totu-de-odată, sub influența acizilor, să se desfacă în *glicosă* și în *digitaliretină* (Kos-

mann). De aceea digitalina a și fostă clasată între *glicosidii* și *alcooli*.

Taninul o precipită sub formă de tanat de digitalină, de aceea Pereira recomandă taninul ca antidot în otrăvirile cu digitalină.

FORMELE FARMACUTICE ȘI POSOLOGIA.

1. Pulberca se face din foile uscate, bine păstrate, sau mai bine din foile recente și uscate de curând. Se mai poate face pulbere de digitală și din semințele bine còpte, cari, precum amû disû, ad o compozițiune mai stabilă, mai puțin variabilă de câtă aceea a foilor.

Dosa pulberei de foi sau de semințe de digitală este de 50 cigr. — 1—4 grame care echivalăză cu $\frac{1}{10}$ —1—4 miligrame de digitalină. Acestă pulbere se dă în natură, în pilule sau în boluri.

2. Suelû de digitală, depurat prin simplă filtrație, se dă în dosă de 2 grame.

3. Idroleele de digitală sunû :

a) *Maceratiã* : se iea 1—2—4—6 grame foi de digitală și se lasă sã inacereze în 200 grame apă, în timp de 24 ore.

Se dă mai multû timpû suferinilorû idropici, ca *diuretică* (Herard).

b) *Infusiunca* : se iea 2—4—6 grame pulbere de foi de digitală și se infuseză cu 200 gr. apă. Se filtrăză și se dă mai multe ðile d'a rândulû. Acestă infusiune pòte fi dată și în clisme. Gubler, Iacoud și Peter recomandă administrarea digitalei în dosă fracționată : 10—30 centigr. pe ði de foi de digitală pentru 150—200 grame de apă ferbinte.

c) *Extractul aposu*, cu sucu depuratu sau nedepuratu, este prea putinu activu.

d) *Siropulu* se preparu cu infusiune si cu siropu simplu, in proportiune de $\frac{1}{50}$. Dosa este de 30—60 grame pe di. Acesta se numesce inca si siropu alu lui Labelonnye.

4. Alcooleele :

a) *Extractulu alcoolicu* cu sucu depuratu. Dosa este de 15—30 centigrame.

b) *Tinctura* se preparu cu foi uscate de digitala in proportie de $\frac{1}{4}$. Se da in dosu de la 4—8 grame.

c) *Alcoolatura* se preparu cu foi recente de digitala si in proportie de 10 parti foi si 8 parti alcoolu concentratu. Se da in dosu de 8—16 grame.

5. Eteroleele.

Tinctura eterica si extractulu etericu se preparu ca si tinctura si extractulu alcoolicu. Ele suntu prea putinu active, pentru ca eterulu disolva prea putina digitalina. Dosa este 20—30 centigrame pe di.

6. Inoleele.

Se preparu doue vinuri de digitala :

a) *Vinulu simplu*: Se macereza o parte foi de digitala uscate cu 32 parti vinu alcoolicu. Nu se intrebuinteaza de catu forte rar.

b) *Vinulu de digitala compusu* sau vinu diureticu :

<i>Iea</i> :	Vinu generosu
	750 grame.
	Foi de digitala
	10 grame.
	Scila
	5 grame.
	Bobe de Juniperu
	50 grame.
	Acetatu de potasa.
	15 grame.

Sa se macereze in timpu de 4 zile si apoi sa se adauge acetatul de potasa si sa se filtreze. Dosa zilnica este de 15-30 grame.

7. Liparoleele sau miroleele de digitală :

a) *Pomeșile*, sunt două preparate.

Pomada simplă : se ia pulbere de digitală 1 parte, 2 părți de axungie, se ferbe până la dispariția umedelei și se strecoară.

Pomada compusă de digitală făcută de Petrequin și numită *sedativă*. Se ia pulbere de digitală și extractu de beladonă câte 4 grame, tinctură de digitală 2 grame, acidu prusicu medicinalu 25 picături și axungie 35 grame. Se amestecă bine. Se aplică în fricțiuni pe regiunea precordială, în contra morbilorū cordului.

b) *Emplastru de digitală*. Se ia cêră galbenă 4 părți, resină galbenă 2 părți, oleu de olive 1 parte și feculă verde de digitală 4 părți. Se ferbe până la dispariția umedelei și se strecoară. Nu se intrebuintează.

8. Digitalina pură. Formele farmaceutice ale digitalinei sunt :

a) *Poșionea de digitalină*. Digitalina se pôte da în ori-ce poșione sau mai bine în emulsiune, nefiind solubilă. Homolle și Quevenne a dat-o în poșionu alcoolice :

Iea : Digitalină
9 miligrame.

Alcoolu rectificat
12 grame.

Apă de lactucă
100 grame.

Siropă de flori de portocale
25 grame.

Se disolvă mai întâiu digitalina în alcoolu, și apoi se adaugă apa de lactucă și siropul, — Pentru 24 ore.

b) *Siropul de digitalină*. Homolle și Quevenne prepară asemenea unu siropu alcalicu de digitalină :

lea : Digitalină

10 centigrame.

Alcoolă rectificată

5 grame.

Siropă de flori de portocale

2 kilograme.

Se disolvă mai întâiu digitalina în alcoolă și apoi se adaugă siropulă. 20 grame din acestă siropă conțină 1 miligramă de digitalină. Se pôte da, dar, 20—80 grame pe ȕi, adică 1—4 miligrame de digitalină.

c) *Granulele de digitalină*. Se facă asemenea de Homolle și Quevenne granule de digitalină, disolvândă câte o dată digitalina în puțină alcoolă, saă fără a o disolva, în modulă următoră :

lea : Digitalină

10 centigrame,

Pulbere de zahără lactică

1 gramă.

Pulbere de gumă arabică

1 gramă.

Siropă simplă

Cantitate suficientă.

Se tratéză digitalina cu zaharulă de lapte, se adaugă pulberea de gumă arabică cu incetulă și, în fine, siropulă până la facerea unei masse omogene de consistență pilulară.

Se divizéză în 100 granule, cară se argintuesc și se usucă. Se dau în dosă de 1—4 pe ȕi.

Acéstă formă farmaceutică este cea mai preferabilă.

d) *Pomada de digitalină* preparată así-felă :

lea : Digitalină.

50 miligrame.

Alcoolă

1 gramă.

Axungie

20 grame.

Se disolvă digitalina în alcoolă și apoi se amestecă cu axungia. Se întrebuințéză în fricțiună în contra infiltrațiuniloră serúse, anasarca, etc.

Digitalina lui Nativelle, fiind indoițu de activă de câtu digitalina amorfă a lui Homole și Quevenne, nu pôte fi dată de câtu în dosă de la $\frac{1}{6}$ până la $\frac{1}{2}$ de miligramă, maximum unu miligramă pe zi. Acesta se esplică mai alesu prin existența digitoxinei în compozițiunea digitalinei lui Nativelle. (Schmiedeberg). Schmiedeberg a constatată că 2 miligrame de digitoxină, date unui omu, dau locu la fenomene grave de intoxicațiune digitalică, cari duréză în timpu de mai multe zile.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ

Acțiunea locală. Atătu digitala sub ori-ce formă farmaceutică, câtu și digitalina, aplicate pe membranele mucose, în dosă mare, producă o iritațiune, care pôte fi urmată de inflamațiune și chiară de ulcerațiune sau necrosă moleculară.

Asemenea lucrăză și când suntu aplicate asupra dermului denudatū, sau când sunt introduse prin injecțiuni subcutanee, în dosă concentrată. Acestei lucrări iritante se atribue strănutarea, grēla, vârsătura și diareea, într'unu cuvintū simptomele gastro-enteritei, observate în intoxicațiunile digitalice.

Suntu autorī, cari atribue aceste fenomene unei lucrări prin mișcare reflexă. Acesta o probéză prin introducerea digitalinei prin injecțiuni ipodermice d'a dreptulū în sânge.

Bouchardat și Sandras au produsu tôte aceste fenomene, țise de intoxicație, prin injectarea unui centigramu de digitalină în vena jugulară a unui căne.

Dapă Gubler, ulcerația sau necroza moleculară arū fi rezultatulū unei lucrări toxice a digitalinei, asupra nervilorū simțirei și asupra elementelorū istologice ale organismulū. De unde, țice elū, rezultă exaltația și perversia funcțională

și nutritivă, care începă prin fluxiunea sanguină pentru a termina cu ramolițiunea, gangrena și eliminația ulcerosă.

Acăstă lucrare iritantă a digitalei, a fostă cunoscută încă de la 1535, când se și recomanda ca ună medicamentă emeto-catartică. Abia pe la 1775, ună autoră englesă Withering, a făcută cunoscută proprietatea ei *d.uretică*; iar Cullen acțiunea ei *sedativă circulatorie*.

Acțiunea generală. În dosă mare, toxică, digitalina introdusă în sânge, prin injecție vasculară sau prin absorbtione, poduce o mörte răpede prin sedațiune circulatorie până la sincopă.

Acăsta s'a constatată de către Bouchardat și Sandras, care adă experimentală asupra unui căne; injectându'l în vena jugulară esternă, ună centigramă de digitalină, solvată în câte-va picături de alcoolă și 60 grame apă. După ună minută și jumătate cănele a fostă mortă.

Vulpian, experimentându asupra brăscelor, constată că, după ună quartă de oră de la injecțiunea ipodermică de digitalină, brăsclele moră prin sincopă, iar animalele erbivore și epurif de casă posedă o imunitate în contra acestel acțiuni a digitalei. Epurif de casă înăncă chiar foile de digitală, ca și cele de beladonă, fără nici ună accidentă.

În dosă mică sau terapeutică, digitalina produce fenomenele următoare :

1. *Asupra circulațiunei.* — Digitalina absorbită în sânge produce o sedațiune a circulațiunei, atâtă de mare în cătă pulsulă scade până la 32 pulsații pe minută. Acestă maximum se observă mai cu sémă după ce a încetată ci ne-va cu luarea digitalinei. De ordinară, după o dosă de 2-3 miligrame de digitalină pe 4i, scăderea pulsului unui individă sănătosă nu este de cătă cu 8—10 pulsații pe minută, iar acelu morbidă sau febrilă este cu 10—20 pulsații pe minută, sau celă multă cu o reducera de jumătate din frecuența primitivă. După Hervieux, luarea prelungită a digitalinei pro-

duce o scădere crescândă a pulsului. Această scădere ajunge, precum am văzut, la maximum său, îndată după încetarea administrării digitalei, și mai continuă încă vr'o 12 zile, negreșit prin acțiunea dozei acumulate. De aci principiul terapeutic, de a nu administra continuu digitala, ci a face o întrerupere la fie-care două săptămâni, cel puțin de 5—6 zile, spre a pute avea un efect sedativ circulatoriu mai mare și tot-o-dată spre a preveni intoxicațiunea.

Cu cât însă numărul pulsațiilor scade, cu atât pulsul devine mai plin, mai forte și mai resistent, ceea ce se constată prin ridicarea colonei de mercur în emodinometru: astu-fel în cât Gubler țice că pulsul devine dicrot, ca în febra tifoidă. Această creștere a tensiunii intravasculare, a făcut pe Beau să presupună că digitalina este *china cordului*, și pe Gubler că ea este un *galvanisator al nervilor cordului*.

James Sanders, din Edimburg, a făcut pe la anul 1810 vre-o 2000 de experimente cu digitală și a constatat că, la început, ea produce o accelerațiune și neregularitate sau intermitență în puls. Acestea au fost confirmate și prin experimentele lui Hirtz, fostul profesor de terapeutică în Strasburg, explicându-le însă prin reacțiunea organică, produsă prin mișcare reflexă. Cu toate acestea, mai toți experimenterii susțin că această accelerațiune a circulațiunii nu se observă de cât în cazurile unde există o intoxicațiune de digitalină sau digitalism, numit intoleranță, adică o prea mare stimulațiune a nervului vag, până la nevrolisă sau paralisie prin sleire (Bouley, Renal, Hitschinson, Eulenburg, Pfaff, Ehrenhaus, Legrain, etc.) sau, precum țice Gubler, când digitalina este aplicată pe o suprafață prea simțibilă și capabilă de a deștepta simpatii depărtate; ceea ce revine la explicația dată de către Hirtz.

Traube, din Berlin, prin injecția unei infuziuni de digitală de a dreptul în vena jugulară stângă spre cord, constată

o scădere imediată și considerabilă în frecvența pulsului, astfel că, într'unu singur minute, pulsul scade de la 132 la 24.

În toate aceste cazuri însă trebuie ținut cont și de poziția individului, căruia s'a administrat digitala; căci. Baidou din Edimburg, a constatat că poziția individului influențează foarte mult asupra acțiunii digitalei. El a observat asupra lui însuși că pulsul său, care, sub influența digitalei scăduse de la 110 la 40 în poziția orizontală, s'a suit la 72 în poziția șezândă și la 100 în poziția verticală.

Acest fenomen a fost confirmat și prin observațiunile clinice ale lui Graves. Același fenomen l'am observat și noi în mai toate cazurile de pneumonie, tratate cu digitală în doză mare. Pulsul acestor pneumonici varia după pozițiunea ce le dedeam, șezândă sau culcată.

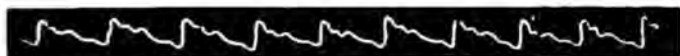
Autorii italieni Tomasini, Fayogo și Rasori, constată asemenea că, pe lângă sedățiunea pulsului, digitalina produce și o neregularitate intermitentă a lui. Ambele aceste fenomene observate sunt produse de către digitalină, însă divergența lor explicativă depinde, după Trousseau și alții, de diferența dozei. Digitala și digitalina, date în doză mică, în doză terapeutică, nu produc decât o iârare a pulsului cu o augmentare a presiunii vasculare (pulsu rar și plin); din contra, date în doză mare, în doză toxică, ele produc o accelerațiune și totu-de-odată o neregularitate, o întreprupere sau o intermitență a pulsului, care nu durează decât 34 sau cel mult 36 ore, și este iarăși înlocuită de o scădere în pulsațiunile cordului până la încetarea lor completă. Cu alte cuvinte, în orice intoxicațiune cu digitală, pulsul devine mai întâi frecvent, vibrant, apoi depresibil, rar, dicrotu și intermitent, neregulat, până la oprire (sincopă). Astfel se termină intoxicațiunea prin digitală.

Iată și traseurile sfigmografice obținute în urma digitalinei

dată prin metoda ipodermică la unŃ simulantŃ, în doză de
la $1/2$ —1 miligramă.

Înainte de injecŃiune.

Fig. 1.

P. 76. T. 3.71.

10 min Ńte după injecŃiunea unui miligr. de dig. Nativelle

Fig. 2.

P. 68. T. 37.

25 minute după cea d'întăiu injecŃiune și 10 minute după
o a doua injecŃiune făcută totŃ cu unŃ miligramă de digi-
talină Nativelle

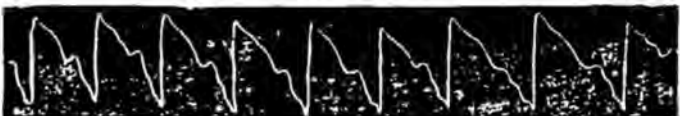
Fig. 3.

P. 72. T. 36.9.

40 minute de la cea d'întăiu injecŃiune și 25 de la a doua

Fig. 4.

P. 72. T. 36.9.

1 oră și 10 minute de la cea d'întăiu injecțiune și 55 minute de la cea d'a doua

Fig. 5.

P. 61. T. 36.9.

2 ore și 40 minute de la cea d'întăiu injecțiune : 2 ore și 20 minute de la cea d'a doua

Fig. 6.

P. 62. T. 36.9.

Amplitudinea esagrarată a acestor traseuri sfigmografice, verticalismul lor și virful lor ascuțit, denotă că sistola cardiacă este mărită ca în hipertrofiile compensatrice ale cordului, consecutive insuficienței aortice.

În același timp neaccentuarea dicrotismului ne arată o urcare și din partea tensiunii intravasculare. Această urcare a tensiunii arteriale este confirmată și prin răcirea pulsului, cu toată amplitudinea traseului și cu tot virful ascuțit al acestui traseu.

Iată și sfigmograamele obținute în urma administrării foilor de digitală, în doză de 4—6 grame pe zi pentru 200 grame apă fierbinte, la mai mulți morboși de pneumonie sau de pleuro-pneumonie.

Casul I. Pleuropneumonie dreaptă, vindecată.

Înainte de tratament

Fig. 1.

P. 116. T. 41. R. 42.

24 ore după 4 grame de foi

Fig. 2.

P. 104. T. 40₅. R. 38.

24 ore după alte 4 grame de foi

Fig. 3.

P. 100. T. 40. R. 38.

24 ore după alte 4 grame.

Fig. 4.

P. 72. T. 38. R. 24.

24 ore după alte 4 grame

Fig. 5

P. 72. T. 37.8. R. 24.

5 zile după 16 grame de foaj

Fig. 6.

P. 68. T. 37.5. R. 22.

6 zile după 16 grame

Fig. 7.

P. 64. T. 37. R. 22.

7 zile după 16 grame

Fig. 8.

P. 58. T. 36.8. R. 22.

R ȃile după 16 grame de foi de digitală

Fig. 9.

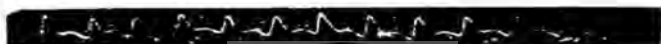

P. 54. T. 37. R. 20.

Casulă II. Pleuro-pneumonie stăngă, vindecată.

Înainte de tratament.

Fig. 10.

P. 120. T. 40. R. 44.

24 ore de la luarea a 4 grame de foi de digitală în infuziune.

Fig. 11.

P. 100. T. 38₈ R. 32.

27 ore după alte 4 grame de foi de digitală în infuziune.

Fig. 12.

P. 84. T. 38₈ R. 32

A 5-a, 6-a, 7 și 8 de la luarea a 8 grame de foi în infu-

siune și a 1 gr. și 35 centigrame de esență de digitală, luând câte 10—25 centigrame pe zi.

Fig. 13.

P. 80. T. 38. R. 22.

9 zile după dozele sus arătate.

Fig. 14.

P. 80. T. 37. R. 22.

Casul III. Pneumonie a vârfului dreptă. viudecată.

Inainte de tratamentul

Fig. 15.

P. 120. T. 41. R. 44.

48 ore după 3 grame de fol.

Fig. 16.

P. 116. T. 40. R. 44.

24 ore după alte 4 grame.

Fig. 17.

P. 76. T. 38. R. 44.

24 ore după alte 4 grame.

Fig. 18.

P. 62. T. 38., R. 24.

Casul IV. Pleuro-pneumonie dreaptă, vindecată.

Inainte de tratament

Fig. 19.

P. 120. T. 40., R. 42.

24 ore după 4 grame de fol.

Fig. 20.

P. 120. T. 40. R. 40

3 zile după alte 10 grame de fol.

Fig. 21.

P. 100. T. 37., R. 38.

4 zile după aceste 14 grame.

Fig. 22.

P. 74. T. 37,8. R. 38.

Cazul V. Pneumonie a vârfului dreptă, vindecată.

Înainte de tratament.

Fig. 23.

P. 120. T. 40. R. 44.

24 ore după 2 grame de Iol.

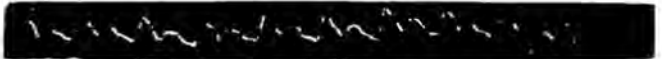
Fig. 24.

P. 100. T. 39,5. R. 42.

24 ore după alte 4 grame.

Fig. 25.

P. 80. T. 39,8. R. 44.

4 zile după 16 grame.

Fig. 26.

P. 50. T. 37.5. R. 26

5 zile după 16 grame de fol.

Fig. 27.*

P. 48. T. 37.5. R. 24

Casul VI. Pleuro-pnenmonie dreaptă, vindecată.

Inainte de tratament.

Fig. 28.

P. 120. T. 40.5. R. 46.

24 ore după 4 grame de fol.

Fig. 29.

P. 112. T. 40. R. 44.

24 ore după alte 4 grame de foi.

Fig. 30.

P. 100. T. 39.5 R. 41.

24 ore după alte 4 grame de foi.

Fig. 31.

P. 98. T. 39. R. 44.

5 zile după 12 grame de foi.

Fig. 32.

P. 40. T. 37. R. 40.

10 zile după 12 grame de foi.

Fig. 33.

P. 40. T. 36. R. 24.

Casulă VII. Plenro-pnenmonie stângă, vindecată.

Inainte de tratament.

Fig. 34.

P. 120. T. 40.

24 ore după 6 grame de foi.

Fig. 35.

P. 104. T. 38,4

4 zile după 18 grame de foi.

Fig. 36.

• P. 76. T. 37. R. 40.

Casul VIII. Pleuro-pneumonie dublă, vindecată.

Inainte de tratament.

Pulsul 120. T. 50,5. Resp. 46.

Iar după 22 grame de foi de digitală, luale în cele d'întăiu
4 zile câte 4 grame și apoi în alte 3 zile câte 2 grame pe zi.

Fig. 37.

P. 40. T. 37. R. 20.

Casul IX. Pleuro-pneumonie dreaptă, vindecată.

Inainte de tratament.

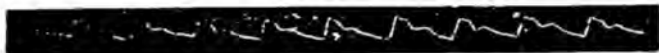
Fig. 38.

P. 120. T. 40. R. 56.

După 10 grame de foi.

Fig. 39.

P. 48. T. 28. R. 36.

După 18 grame.

Fig. 40.

P. 40. T. 36,8 R. 36.

Idem

Fig. 41.

P. 40. T. 36,5 R. 36.

Idem

Fig. 42.

P. 40. T. 36,5 R. 36.

Idem

Fig. 43.

P. 40. T. 36,8 R. 36.

Casulă X. Pleuro-pneumonie dreptă și endocardită. Vindecată.

Inainte de tratament.

P. 140. T. 40. R. 38.

După 6 grame de foi de digitală.

Fig. 44.

P. 112. T. 39. R. 40.

După 14 grame de foi.

Fig. 45.

P. 76. T. 36,5. R. 22.

După 16 grame de foi.

Fig. 46.

P. 72. T. 36. R. 28.

Casulă XI. Pleuro-pneumonie dreptă. Vindecată.

Inainte de tratament.

P. 118. T. 40₆. R. 48

După 12 grame de foi de digitală

Fig. 47.

P. 24. T. 36,5. R. 26.

Din analiza fiziologică a elementelor acestor traseuri

resultă că acțiunea primitivă, intimă a digitalinei este stimulațiunea nervului pneumo-gastric și în specială a centrului de oprire din sistemul de inervațiune al cordului, până la nevrolisă. De aci fenomenele de sedațiune circulatorie în urma unei doze mici terapeutice de digitalină, și acelea de accelerațiune în circulațiune, în urma unei doze mari sau toxice.

Prin această acțiune sedativă circulatorie se esplică și acțiunile secundare ale digitalinei, din cari cele mai principale sunt acțiunea *antiemoragica*, *antipiretica* și *antiflogistica*.

Pentru aceste trei acțiuni secundare amă și administratū digitalina mai multă de câtă pentru acțiunea ei tonică, directă asupra cordului, adică ca *miostenicū*.

2. *Asupra respirațiunii*. — Aceleași fenomene se observă și din partea aparatului respiratorū, adică : în dosă terapeutică, digitalina produce o scădere în numărul respirațiunilor (Traube, Bouley et Renal) și, prin urmare, o regulare, a ritmului respiratorū în casū de dispnee cardiopatică ; iar în dosă mare sau toxică, ea produce o accelerațiune considerabilă a respirațiunii. Dubois relatează unū casū de intoxicațiune cu digitalină, unde a număratū până la 68 inspirațiunii pe minutū, pe când pulsulū hătea 60 pe minutū, neregulatū și intermitentū.

3. *Asupra căldurei animale*. — Asemenea se observă și modificatiia calorificatiunii, după dosa administrată. Digitalina, dată în dosă terapeutică, produce o scădere (Bouley et Renal, Traube, Wunderlich, Hirtz, Gubler); iar în dosă mare, o augmentare în temperatura animală. Când esistă efecte iritante digestive sau emeto-catartice, resultă, pentru unū momentū, o diminuare considerabilă a căldurei animale, o răcire cianotică (Gubler).

Dumeril, Demarquay și Leconte, în esperimentele lorū asupra cănilorū, au observatū în 8 casuri crescerea temperaturēi, și numai într'unū singurū casū descrescerea ei.

4. *Asupra secrețiunilor.*—Din sedațiunea circulației, respirației și a calorificației, într'unu cuvântu a asimilației sau combustiei interstițiale, rezultă diminuare în curentul endosmotic și augmentare în celu exosmotic. De aci, acțiunea *diuretică* a digitalei (constatată încă de la 1775 de către Withering) și acțiunea ei *diaforetică*. Aceste acțiuni ale digitalei sunt ajutate și prin energia contracțiunilor cardiace, și, consecutiv, prin augmentarea presiunii vasculare.

Farmacodinamia digitalei. — Acțiunea dinamică a digitalei a fost esplicată prin mai multe teorii, unele ipotetice, altele bazate pe experimente fisiologice. Aceste teorii variază după organul sau sistemul, asupra căruia se crede că digitala produce prima sa lucrare, adică asupra cordului, asupra sistemului nervos central, asupra simpaticului sau asupra nervului pneumogastric.

I. Asupra muschiului cardiac.	1. <i>Medicamentu stimulantu</i>: china cordului (Beau. Hutchinsson, Briquet, Fuler, Lelion, Claude-Bernard, Böhm). 2. <i>Medicamentu paralisatoru alu cordului</i> (Schimann, Quinns, Vulpian). 3. <i>Medicamentu sedativu debilitantu</i>: opiu cordului (Bouillaud).
II. Asupra ganglionilor cardiaci ai nervului simpatic.	1. <i>Medicamentu paralisatoru alu ganglionilor intracardiaci</i> (Orfila, Stanius, Dybrowsky și Pelican). 2. <i>Medicamentu galvanisatoru alu nervului simpaticu</i> până la suprimarea bătăilor cordului prin ischemie (Gubler, Legroux).
III. Asupra nervului pneumogastric.	1. <i>Medicamentu stimulantu</i> (Traube, Dr. Vitzu, Schmiedeberg). 2. <i>Medicamentu sedativu sau depresoru</i> (Schiff și Molescot, Rasori, Giacomini).

IV. Asupra
sistemului
nervos
central

Acțiunea sedativă sau antispasmodică a digitalinei prin ischemie sau anemie cerebrală: o acțiune consecutivă sau secundară.

Asupra cordului. Acțiunea dinamică, excito-motorie a digitalinei asupra cordului se poate explica prin experiențele lui Claude-Bernard, care constată că contracțiunile cardiace sunt independente de sistemul nervos. Muschiul cardiac se contractă regulat prin excitația sau stimulația regulată a sângelui. Sângele, încărcat de digitalină absorbită, poate lucra și mai mult ca un stimulant sau excitant cardiac. Această excitație cardiacă, măbind tensiunea vaselor arteriale, produce răirea și plenitudinea pulsului.

Cât despre acțiunea ei sedativă sau paralizantă asupra cordului, Claude-Bernard se bazează pe simpla observație a fenomenelor ultime: sedația circulatorie, răirea pulsului și a respirației. Cu toate acestea, ea este susținută de mai mulți autori și pare chiar a fi probată prin experiențele lui Onimus și Stannius. Onimus a aplicat digitalina în natură asupra cordului unei broște și a vădit că, după 2—3 minute, partea aceea pe care a pus digitalina, nu se mai contracta în timpul sistolei, nici nu se dilata în timpul diastolei, ci rămânea ca o depresiune și un punct alb, ischemic: deosebindu-se de celelalte părți ale cordului, care erau roșii, congestionate. Stannius a experimentat asupra cordului unei pisici și a vădit că, digitalina paraliză cordul astfel în cât, după mărta pisicii, el este cu totul insensibil excitației galvanice, pe când vasele cele mari sunt foarte sensibile.

Asemenea și acțiunea paralizantă sau contro-stimulantă asupra nervului pneumogastric este bazată pe teoria lui Rasori, după fenomenele apreciabile și aparente

Asupra nervului simpatică. Acțiunea paralizătoare a digitalinei asupra simpaticului este confirmată prin experimentele fiziologice, care probază că legătura sa și distrugerea nervului simpatic produce o tensiune vasculară mare și, prin urmare, un puls rar și dicrot.

Iar acțiunea galvanizătoare asupra nervului simpatic se poate interpreta prin corelațiunea forțelor fizice și organice, și prin transformarea acestor forțe în lucrare mecanică. Considerându-muschiul cardiac ca o mașină, care se alimentează prin combustia respiratorie locală, atât a elementelor asimilatorii ale sângelui, cât și a elementelor desasimilatorii ale substanței proprii a acestui muschi, contracția nu poate fi de cât schimbarea stării moleculare, care preface forța musculară latentă în lucrare mecanică. Un iritant fizico-chimic sau electro-magnetic poate să facă ca forța să se acumuleze fără să se transforme în lucrare mecanică, și prin urmare să fie o tensiune mai mare, o tonicitate mai mare fără să existe o contracție accelerată; se face o încărcare de forță dinamică, ca și o încărcare de forță electro-magnetică. De aceea, dice Gubler, digitalina galvanizează nervul simpatic al cordului, adică îl face să capete mai multă forță, îndoită și întreită de cât în starea normală și, totu de o dată, să o rețină, să nu o prefacă în mișcare sau lucrare mecanică. De aci, sedațiunea circulațiunii sanguine cu pulsul rar și forte sau dicrot.

Prin această acțiune se pot explica și observațiunile clinice ale lui Corvisart și Legroux din Paris, ale lui Brughman din Belgia și ale lui Dickinson din Londra, care au constatat că digitalina, ca și chinina și ergotina, dă o tonicitate mai mare vaselor capilare și muschiului uterin. De aci acțiunea, *antipiretică* și *antimoragică* a digitalei. De aci, asemenea acțiunea ei *diuretică*.

Asupra pneumogastricului. Acțiunea stimulantă a digita-

linei asupra pneumogastricului, se esplică prin experimentele fiziologice făcute de către Traube.

Fiziologii susțin că printr'o iritație mecanică sau o excitație a nervului pneumogastric, se produce o scădere în bătăile cordului și chiar o oprire totală; pe când, îndată după lăierea nervului pneumogastric, cordul se contractă mai răpede (palpită), și pulsul se accelerează și devine neregulat. Traube, basat pe această teorie, institui experimentele sale cu digitalină. El îi dă digitalină la un animal, până când produce sedațiune vasculară, apoi lăie nervul pneumogastric și vede că cordul palpita, se contractă mai repede. La un alt animal lăie mai întâi nervul pneumogastric, apoi îi dă digitalină și vede că nu se produce nici o sedațiune vasculară, din contră pulsul crește și deveni neregulat.

Distinsul nostru profesor de fiziologie experimentală Dr. Vitzu, a avut amabilitatea de a verifica împreună cu mine experimentațiunea lui Traube. Această experimentațiune am făcut-o în mai multe rânduri și cu mai multe variante, pe câni și pe pisici. Resultatul a fost că digitalina, dată în doză terapeutică este un stimulant al pneumogastricului, analog cu electricitatea, și că numai prin stimulațiunea nervului pneumogastric ea și exercită acțiunea asupra cordului.

Acest experiment al lui Traube, bine verificat, dacă nu constată modul acțiunii asupra nervului vagu, constată cel puțin, că digitalina nu are nici o acțiune asupra muschiului cardiac și asupra nervului simpatic, fără ajutorul nervului vagu.

Probe și mai convingătoare, sunt experimentele următoare:

Brown-Séquard, strivind răpede unul din ganglionii semilunari, dar mai ales pe cel drept, pe care Flourens l'a găsit atât de sensibil, a vădit une-ori cordul oprindu-se răpede, într'un mod brusc, sincopal. Brown-Sé-

quard explică acestu fenomenu prin acțiunea reflexă și în modul urmatoru - excitațiunea pleacă de la ganglionii semilunari, ajunge la măduva spinală, mai multu prin intermediulu marelui splanchnicū, se urcă până la măduva oblungată, la *bulbū*, de unde apoi se coboră la cordu prin nervii pneumogastrici.

Goltz, lovindū ușorū pe abdomenū o broască, în timpū de vr'o câte va secunde, a provocatū oprirea bătăilor cardiace.

Bernstein a probatū că o escitațiune electrică a nervulu simpaticū, făcută directū prin abdomenulu unei broșce, opresce bătăile cordulu.

Tarchanoff a opritū bătăile cordulu, la broască, chiar prin simpla atingere a unei incolăciturii intestinale, ce a fostū scosă afară din abdomenulu broșcei, printr'o incisiune și lăsată la aerū vr'o câte-va ore, ca să se inflameze și ast-felū să devină mai iritabilă.

Tote aceste experimentatiuni au fostū cu totulū negative, când au fostū precedate de tăierea ambilorū nervi pneumogastrici.

APLICAȚIUNI TERAPEUTICE.

Acțiunea curativă principală, pentru care se întrebuinteză astă-zi digitalina, este acțiunea ei stimulantă galvanizatoare sau tonică asupra nervilor pneumogastrici. Digitalina, excitândū nervulū vagū și măbindū tensiunea dinamică a cordulu, produce o contractilitate mai forte a muschiulu cardiacū și consecutivū o forță mai mare și neprefăcută în lucrare mecanică: o încărcătură de forță (Gubler): De aci regularea bătăilor cordulu, a pulsulu și a respirațiunei. Într'unū cuvintū, acțiunea ei *ipercinctică* asupra cordulu și asupra vaselorū sanguine (Legroux).

Cele-l'alte acțiuni terapeutice de digitală, consecutive a-
cestei lucrări stimulante, pentru care ea se mai întrebui-
neză sunt: acțiunea *antiiperemica*, *antiflogistică*, *antiemo-
ragică*, *antispasmodică*, *diuretică* și *diaforetică*.

Astfel, digitala sau digitalina se administrează ca medi-
mentu stimulautu alu nervului pneumogastricu :

În contra *aneurismelor pasive* ale lui Corvisart sau dila-
tația ventriculară fără hipertrofie cardiacă. Aci digitalina supli-
nesce hipertrofia providențială a lui Beau, până la efectuarea
sa completă. Administrarea digitalinei însă, în contra a-
cestor morbi. depinde de teoria farmacodinamică admisă.
Astfel, autorii cari susțin că digitalina este unu ipocine-
ticu alu cordului, nu potu admite administrarea ei în a-
ceste casuri, temându-se de a nu face mai multu rău de
cātu bine. Din contra, autorii cari susțin că digitalina este
un medicamentu ipercineticu sau excito-motoriu alu cor-
dului, se laudă cu rezultatele favorabile obținute în *asistolia*
cardiacă, provenită din *aneurismele pasive* sau *dilatațiunea*
cordului cu *subțierea peretilor*.

În *stenosa* și în *insuficiența orificiilor arteriale*. Aci, di-
gitalina lucrează asemenea ca unu adjuvantu hipertroficu
providențialu. Ea ajută mușchiului cardiacu de a lupta cu
energie susținută, în contra obstaculelor mecanice, aflate
în calea circulațiunei sanguine centrale, și cari produc
refluxulu colonei de sânge trimisă din cordu în aortă.

În contra *amiosteniei cardiace* și *parcelei vasculare* sau
atonie cardio-vasculară (asistolia). Această stare se observă
de multe-ori ca *simptomu-morbă*, depinzându. pôte, de o
sleire a forței dinamice a nervului pneumogastricu. În a-
semenea casuri, digitalina nu pôte aduce de câtu o agra-
vare (Trousseau și Pidoux). Alte ori, această astenie cardi-
acă este elementulu principálu alu unui morbu organicu alu
mușchiului cardiacu și atunci digitalina se pôte da cu celu
mai mare succesu. De exemplu, în *insuficiențele valvulelor*

aortice, unde cordul este într'o luptă continuă în contra refluxului sanguin din aortă. Combătându amiotenia, digitalina combate toate consecuențele pasivității, precum sunt stasele sanguine sau *localisațiile iperemice*.

În acest mod digitala, devine utilă și în morbi amiotenici, precum *gușa exoftalmică* sau *morbul lui Graves și Basedow*, *angina pectorală*, *ramolitia cerebrală*, *palpitațiunile cloro-anemice*, *sughitul consecutiv astmei cardiace*, etc.

Ca antiiperemică și antiemoragică, sau ca *medicament stimulant al cordului* și consecutiv *al capilarelor*, digitalina poate fi folosită în contra *iperemiilor pasive* și chiar *active*. Ast-fel, digitala se dă cu succes în *contra congestiunilor pasive ale tuberculosei și ale scrofulosei*, și în *contra emoragiilor*. Digitalina poate preveni orice emoragie, prin regularea circulației și prin mărirea tensiunii vasculare. Ea poate combate, prin urmare, *emoptisia, epistaxa, emoragiile pulmonare și cerebrale, emoragiile uterine*.

Asemenea poate combate *spermatoarea și poluțiunile iritative* sau *congestive, pasive*.

Prin această acțiune antiiperemică sau descongestionantă, digitalina poate fi dată, cu succes, în *contra inerției uterine*, cauzată prin prea mare congestiune sau acumulațiune de sânge în vasele sau în sinurile uterine. Ast-fel se dă digitala, ca medicament *emmenagog*, în *contra amenoreilor și dismenoreilor pletorice, congestive*, precum și în *distociile produse prin pletoră uterină*.

Asemenea, ea ar pute să lucreze și ca agent *ecbolic* și să provoace sau să grăbescă *abortarea*. De aci *contra-indicațiunea* digitalinei la femeile însărcinate. Totuși, aplicațiunea ei, cea mai frecventă, pentru această acțiune, se face în *contra emoragiilor* de orice natură.

Ca *antipiretic* în *contra febrilor*. — Prin acțiunea ei sedativă circulatorie, digitalina devine utilă în *contra tuturilor pirexiilor*, împiedicându sau potolind ematocauza și

diminuându căldura animală esagerată, care constituie aci elementul mōrbidū principalū, *febra (contra stimulumul lui Rasori)*. De aceea, digitala a fostū administrată, cu succesū, contra tuturorū *febrelorū* și mai alesū in contra *febrel tifoidē*, de către mai mulți medici celebri : Wunderlich, Thomas, Hirtz, Ladevege, Hankel. Hankel, in memoriulū sēu *despre utilitatea digitalē in febra tifoidă*, citēză peste 80 cazuri, tratate in spitalulū de clinică din Leipzig; 45 aū fostū vindecate. In acestū memoriū se vede că digitala este utilă mai cu sēmă in febra tifoidă adinamică, unde pulsulū este slabū, depresibilū, frecuentū, filiformū, negreșitū că, digitala, mārindū tensiunea cardio-vasculară, face ca pulsulū sã fie moderatū și forte, și astū-felū previne stasele sau localizațiunile morbide, atâtū de frecvente in acēstă afecțiune generală. Afară de acēsta, impedicândū sau combătēndū febra, elementulū principalū al mōrbului, face ca defervescenta sã fie grăbită prin ușurarea și restabilirea suferindului.

Ca antispasmodicū in contra *nevroscilorū congestive*. Prin acțiunea ei sedativă circulatorie sau vaso-constrictorie, digitalina, producēndū o ischemie cerebrală, pōte lucra, consecutivū, ca *sedativū nervosū* in contra orī-cărei *durerti, spasmū* sau *convulsiune*, produse prin congestiunea centrilorū nervoși (cerebru, cerebelū, măduva oblungată și măduva spinală). Astū-felū, digitalina combate *delirulū tremurătorū iperemicū, alcooliceū* sau *opiaceū, mania acută iritativă* sau *congestivă, cefalalgia* sau *emicrania congestivă, delirulū furiosū* consecutivū *flegmasiilorū cerebrală, pulmonare și tifice*.

Totū prin acēstă lucrare sedativă circulatorie, digitalina, pōte combate orī-ce *nevrosă mirtă*, provenită din cauza unei iritațiuni congestive sau iperemice, precum *isteria, corea, epilepsia, angina pēptului, astma pulmonară*. Dumesnil și Lailler, recomandă, fōrte multū, digitalina sau extractulū

de digitală, asociate cu opiulă, în contra *excitației* ce se observă în diferitele forme ale *alienației mentale*. Asociațiunea însă a digitalei cu opiulă, nu pōte fi utilă de cât din punctulū de vedere alū antagonismulū terapeuticū, ce există între aceste două substanțe. S'arū putē urma administrarea lorū mai multū timpū lāră a produce, de o dată, o mare sedațiune circulatorie saū o netoleranță digestivă, care face de multe ori să încetămū cu darea medicamentulū, înainte de a fi obținutū efectulū doritū.

Dacă nu asociămū digitalina cu opiulū, atunci trebuie a o administra la intervale periodice celū multū de câte 12 zile, precum amū esplicatū mai susū.

Ca antispasmodicū specialū alū pneumogastriculū digitalina se dă, cu mare succesū, în contra tutulorū *spasmelorū* saū *palpitațiunilorū*, provenite din *astenia* saū *lipsa de excitație* a acestui nervū (*palpitațiunile cloro-isterice și astenice*).

Ca diureticū. Amū disū că acțiunea diuretică a digitalei nu este de câtū o consecuență a sedațiunii circulațiunii și, mai alesū, a mărireii presiunii intra-vasculară; prin urmare, digitala nu pōte fi aplicată, cu succesū de câtū în contra *idropisiilorū* și *anasarcelorū* consecutive unei *amiostenii cardiace*. Suntū fisiologiști, cari caută a esplica acțiunea *anti-idropisică* a digitalei, printr'o acțiune alterantă, spoliativă, saū denutritivă, rezultată din supra-activarea resorbțiunii interstițiale.

În aceste casuri, în contra idropisiilorū, digitala s'a administratū prin metoda iatraleptică. S'a aplicatū, pe abdomenulū morboșilorū cu ascită, unū alcoolatū de digitală preparatū în asociație cu alte plante diuretice; acēsta mai multe zile d'a rāndulū.

Broussais aplica cataplasme de digitală pe abdomenulū unui asciticū. Făcea o infusie concentrată de foi prōspete de digitală și cu acēstă infusiune, prepara unū cataplasmū de făină de inū. îl aplica continuū în timpū de mai multe

șile, schimbându'le la fie care 6 ore. Inceta cu aplicațiunea acestui cataplasma digitalic, îndată ce vedea că pulsul a scăzut prea mult.

Ca medicamentu antiflogisticu digitala a fostu datu mai cu sêmă în contra *pneumoniilor simple* sau *complicate de bronchită*, de *pleurită* și chiar de *endocardită*.

În contra acestorû morbî amû datu lóia de digitală în dosă de 4—6 grame pe ȕi în timpû de 5—7 șile cu succesulû celû mai completû.

Casurile în cari amû datu acestû medicamentu aû fostu espuse în tesa unuia din cei mai laborioși studenți ai facultăței noastre, dr. Brăilov, care a controlatû atâtû preparațiunea farmaceutică a infuziunei de digitală, câtû și luarea medicamentului de către bolnavi, precum și acțiunea acestui medicamentu prin sfigmografû. D'aceea, cu totă încrederea, reproducû în extenso observațiunile sale împreună cu reflecțiunile și conclusiunile sale.

La acestea n'amû să adaugû de câtû tabela casurilorû de pneumonie ce aû mai fostu tratate în urmă totû cu lóia de digitală, dată în dosă de 4—6 grame pe ȕi.

*Fiindû aprópe unû anû în serviciulû profesorului nostru de terapeutică D. dr. Z. Petrescu, amû observatû între altele și administrarea digitalei și a digitalinei, în contra mai multorû morbî și în specialû în contra pneumoniiei.

*Ceea ce m'a surprinsû în administrarea acestui medicamentu este dosa de 4—6 grame de foi, date în infuziune de 200 grame, sau de 5—6 miligrame de digitalină, date în injecțiuni ipodermice.

*Din tratatele clasice ale mai tuturorû autorilorû, învățasemû ca să nu daû de câtû 10—25—50 centigrame de foi de digitală pe ȕi, sau $\frac{1}{2}$ — 1 miligramu digitalină Nativele și 2—4—5 miligrame digitalină Homole și Quevenne. Astfelû amû învățatû din tratatulû de Clinică alû distinsulû profesorû de la Facultatea de medicină din Paris, d. dr. Jaccoud ;

din tratatele de terapeutică ale profesorilor Trousseau, Gubler, Dujardin-Baumetz, etc.

• Totă temerea acestor clasiți ar fi toxicitatea digitalei sau a digitalinei prin *acumulațiune de dosă*.

• Pentru a preveni sau a combate această acțiune acumulativă a digitalei, autorii clasiți recomandă urcarea și scăderea gradată a unei doze mici. Să se începă cu 10 centigrame și să se mărească cu 10 centigrame, în toate zilele până la doza de 1 gram; apoi, în sensul acesta să se scadă iarăși până în doza de 10 centigrame pe zi.

• Cu această alternativă în dosă, ei previnut orî ce fenomen de intoxicațiune. Dar, dacă obținut acțiunea fiziologică și farmacodinamică sulutară a digitalei, acesta nu se pôte sci; căci nici unul nu ne dă observațiuni detaliate, urmate de cu zi.

• Și profesorul meu d. dr. Petrescu este în acord cu părerea acestor autori clasiți, adică că digitala, în dosă mică, nu determină fenomene de intoxicațiune, dar în același timp D-sa crede că ea nu determină fenomene de o acțiune salutară farmaco-terapeutică; este ca și când n'ar fi fost dată. Din contra, când digitala este dată în dosă mare, dicit în dosă terapeutică, acțiunea ei farmaco-dinamică este manifestă, foarte pronunțată și prin urmare acțiunea ei farmaco-terapeutică este estra-ordinară, miraculoasă.

• Întru acesta am fost convinși prin numeroase rezultate escelente, obținute de noi la spitalul militar, în special în contra pneumoniilor, pleuresiilor și bronchiilor. Aceste rezultate obținute mai ales în pneumonie, m'au făcut să vii să fac o lucrare detaliată aprupe asupra fie-cărui casu. tratat cu acest medicamentu.

• Mecanismul de acțiune prin care profesorul nostru de terapeutică explică aceste rezultate favorabile ale digitalei în pneumonie, ca și în orî ce altă flegmasie, reiese foarte bine din discuțiunile ce au avut loc, în ședința din 4 A-

prilie 1883, a Societății științelor medicale din București, discuțiunii ce pună în evidență utilitatea digitalei nu numai în pneumonie, dar și în ori-care altă morbo inflamatoriu.

«Iată resumatul aceloră discuțiuni foarte instructive :

«*D. dr. Petrescu.* Domnilor, suntu 2 ani de când mă ocupu de injecțiunile ipodermice ale alcaloizilor, între aceștia se prenumără și *digitalina*. Toți știți că teraupetistii Trousseau, Gubler, Jaccoud, Dujardin-Baumetz, etc., esită de a întrebuinta o dosă mai mare de 1 gramu foi de digitală. Ei recomandă a se începe cu 10—20—30 centigrame și a nu întrece dosa de unu gramu. Eu în practica mea ospitalieră amu mersu crescându până la dosa de 6 miligrame, dată în trei rinduri, în 24 ore, prin injecție ipodermică, fără a determina intoxicație, cu toate că digitalina se absorbhe foarte răpede și se elimină foarte încet. Asemenea amu datu foile de digitală în dosă de 4 grame, în infusie din care pacientul lua 1—2 linguri la oră.

Digitala ce amu întrebuintat, mi-amu procurat'o de la Farmacia Onor. Eforii a Spitalelor civile și de la aceea a Spitalului Brâncovenescu, prin urmare eramu siguru de calitatea ei.

Casurile de pneumonie, cari suntu foarte frecvente toamna și primăvara în armată, le-amu tratat'u de la începutu cu dose mari de digitalină, și în 4—5 zile morbulu a fostu jugulat, cu disparițiunea întregului cortegiū febrilū.

Ca rezultatū imediatū amu observatū scăderea pulsului de la 120 la 40 pe minutū și a temperaturi de la 40° la 38°. Prin urmare, credū, că digitala în dose mari, de 4—5—6 grame, pe zi, nu numai că nui ntoxiccă pe bolnavi, ci, din contra, pōte servi ca *tratamentū abortivū în pneumonit*.

Amu experimentatū, asemenea, și extractulū de *Convallaria maialis*, întrebuintatū pentru prima dată de către unu

medicū rusū Troitzky, și recomandatū de G. Sée ca un medicamentū ce arū putea înlocui cu mai bunū efectū digitala. Amū datū din acestū extractū nu 1 gramū 50 ctg., ci 2 grame pe ȃi, fără să obținū efectulū digitala.

D. Președinte, mulțumindū D-lui Petrescu de comunicațiune, ȃice că mai este și Kairina, care se recomandă a înlocui digitalina. Mediculū Botkin, din Rusia, a lucratū asemenea asupra Convalarinei

D. dr. Severănu se indoesce de luarea esactă a medicamentelor de către bolnavii din spitalulū militarū, cu tôte aceste relatēzā unū casū de reumatismū poli-articularū căruia îi dedese o infusiune de 3 grame foi de digitală, pentru 3 ȃile. A datū acēstā cantitate pentru că bolnavulū ședea tocmai la oborū și nu putea să'lū vadā în tôte ȃilele; bolnavulū neînțelegēndū instrucțiā a luatū medicamentulū într'o ȃi, ast-felū că a douā ȃi, trecēndū din întâmplare pe la dēnsulū, l'a găsitū în prostrație, cu pulsulū slabū, 36 pe minutū și în lipsă de cunoștință. Atunci l'a administratū imediatū medicamente stimulanțe și ast-felū a treia ȃi, acēlū bolnavū s'a simțitū mai bine. Este adevēratū însă, ȃice d-sa, că reumatismulū sēd a *disparutū totalmente*. Casulū de față, ilū face să se indoiască de luarea esactă a medicamentelorū, când cu o dosă de 3 grame d-sa a observatū fenomene de intoxicație.

D. dr. Petrescu. Ei bine, tocmai de ce se teme onorabilulū meū confrate, dr. Severănu, aceea urmārimū noi și voimū să obținemū cu doșele mari de digitală, adică acțiunea ei *sedativă circulatorie* și consecutivū *antiflogistică*.

Acum în ȃilele din urmā, în douē casuri, amū ridicatū dosa foilorū de Digitală la 6 grame, pe ȃi, fără fenomene de intoxicație, și bolnavii din cei mai gravi au fostū scāpați de la o mōrte sigurā.

Când unū gramū de digitală nu conține de cātū unū miligramū de digitalinā; când s'aū făcutū injecțiuni chiar cu

6 miligrame de digitalină amorfă, pentru ce nu s'arū întrebuința 4, și în casuri excepționale chiar 6 grame de digitală în infusie?

Pentru ce să nu admitemuū că digitala pōte fi dată în dose mari, când până mai ȃilele trecute, chinina nu se da de cātū maximum în dose de 1 gramū saū 1,20; altū-felū s'arū fi taxatū de o indrāsnelă din cele mai mari. Și abia de la lucrările lui Liebermeister, Jules Guérin, Briquet și alții, chinina începu să fie administrată în dosă de 3-4 și chiar 6 grame pe ȃi...

D. Med. Veter. Locusteanu. Dosa maximală dată la cai este de 6 grame și prin această cantitate adesea observămū fenomene gastro-intestinale, cu atâtū mai multū credū că la omeni această dosă să producă simptome gastro-intestinale.

D. dr. Petrescu arată că acțiunea digitalei la animale variază după specia animalului, ast-felū iepurii mănāncă loi de digitală ca salată. În privința acțiunei sale în vechime pe la anulū 1500, digitala a fostū dată ca vomitivū, și numai de la 1844 încōce s'a datū ca *sedativū circulatorū*.

D. dr. Teodorescu. Este cunoscutū serviciulū celū mare care ni-lū dă digitala în unele afecțiuni piretice, însă eū n'ainū datū mai multū de 1 gramū până la 1 gramū 50 ctc. Amū vădūtū și pe unū confrate care a datū 2 grame; eū însă esitū d'a da dozele pe cari le recomandă D. dr. Petrescu.

Chiar acuma amū în serviciulū meū unū bolnavū care a luatū numai douē ȃile câte 1 gramū de digitală în infusie, și pulsulū trei ȃile s'a menținutū scădūtū, ast-felū că în urmă când pulsulū s'a ridicatū din nou, amū datū numai 30 centigrame și mi-a produsū efectulū doritū.

Relativū la jugularea pneumoniei, Bouillaud a pretinsū că prin venesecciuni jugulēzā pneumonia, Hirtz a datū digitala însă cu scopū sedativū, fără a face să aborteze pneumonia: de când cu termografia, ideia de jugulare a pneumoniei a dispărūtū. Este de observatū că pneumonia are

unû ciclu regulatû de 7—8—9 zile; rarû o pneumonie se termină în 4—5 zile. Am avutû și eû ocaziunea a observa 3 sau 4 casuri de pneumonie, la cari temperatura a scădutû de la a 4—5 C° ; chiarû acuma amû în serviciulû meû unû bolnavû cu pneumonia vârfulû, la care febra a scădutû în a cincea zi; cu tôte acestea asemenea casuri sunt fôrte rare. Mediculû, în casurile de pneumoni, nu face de câtû a o conduce la ciclulû sêû.

•*D. dr. Petrescu.* Nu mē indoiescû cã digitala jugulêzã pneumonia, *combatēndû ingurgitațiunea pulmonarã prin contractiunea vaselorû capilare și prin contractiunea cordulû consecutivã stimulației pneumogastriculû.* Prin acēstã indoitã acțiune dând o energie întregulû sistemû vascularû, ea împedicã de a se face *stase sanguine*; totu prin acēstã acțiune credû cã pôte jugula ori-ce inflamațiune în întâiulû gradû, atunci când avemû 120 pulsații pe minutû și o temperaturã de 40° . Ceea ce trebue observatû însã în darea digitalei este eliminațiunea sa, care se face dupã 8—12 zile, și cãreia trebue sã i dãm totã atențiunea.

•*D. dr. Grigorescu.* Pentru mine, espunerea D lui dr. Petrescu este fôrte interesantã. Nu suntû locmai competente spre a judeca cele expuse, dar cu tôte acestea voiû exercita dreptulû meû de membru al societății medicale.

•Cestiunea acēstã a provocatû discuțiune din douã puncte de vedere: 1° cã dosa de 4 grame de loî de digitalã, datã de D. dr. Petrescu, arû fi fôrte mare și 2° cã pneumonia n'arû putē sã se taie (sã aborteze).

•*Pentru întâiulû punctû.* Eû mē mirû fôrte multû, când vedû cã se facû propuneri așa de seriose. sub pretextû cã 4 grame de digitalã arû fi o dosã excesivã și neadmisibilã. Ori câtû este de inaintatã terapentica asta- C° l, cu tôte acestea. eû sunt convinsû cã noi încã nu cunoscemû precisû dosa maximã a multorû medicamente, suportabilã în 24 ore. Pentru ce ne mirãmû cã bolnavii D-lui dr. Petrescu aû su-

portatū 4 grame de digitală? Unde vedeți d-văstră că această dosă este nesuportabilă?

«Dosa maximală de 2 grame de foi de digitală se administrează de toți medicii, și bolnavii o suportă foarte bine; pentru ce nu admitem dar, că se poate suporta și dosa de 3 și chiar 4 grame, când nu este o diferență excesivă!

«Dacă ne referim la fiziologia patologică a pneumoniei și la acțiunea fiziologică a digitalei, vom vedea că ambele se neutralizează; ast-felū chiar se obține efectulū terapeuticū alū digitalei. Eretismulū cardiacū la pneumonie este de natură a ne convinge că poate să fie suportată dosa de 4 grame de digitală, pentru că acțiunea ei fiziologică găsește antagonismū în chiar activitatea morbidă a pneumoniei. Dacă am da această dosă unui omū sănătosū, negreșitū că l va face foarte rău, ba încă dosa de 2 sau chiar de 1 gramū îl va face rău, de ore-ce la elū medicamentulū nu va găsi rezistență morbidă. Noi vedem adesea, în casurile de greșeli, că omulū suportă doze mai multū de câtū îndecite, de medicamente din cele mai active. Eu am vădūtū unū bolnavū care a bēutū d'o dată 200 grame siropū de Gilbert, și n'a suferitū multū. Suntū multe asemenea case probante.

«Nu avem dar, cătuși de puțină dreptate, de a ne alarma așa de tare și a bănui atāta de multū lucrarea D-lui dr. Petrescu.

«*Pentru alū douilea punctū. S'a dīsū că pneumonia nu s'arū pute tăia (aborta), când o dată s'a stabilitū. Pentru ce n'arū fi cu puțință a opri mersulū ei? Inflamațiunea pulmonară, ca și cele l'ale inflamațiunii de acest felū, la începutū consistă în stasa circulațiunii capilare și în extracasaarea exsudatului plasticū. Efectulū fiziologicū alū digitalei, după cum spuse D. dr. Petrescu, este de a combate această stasă, tonificândū vasomotori; el bine, tocmai acesta este rezultatulū obținutū prin digitală, în dosă mare.*

«Este pneumonie și aceea care ocupă unū centimetru pă-

tratū din plămāni, sau unū lobū, sau totū plămānulū ; totū pneumonie este și la primulū gradū, când nu este decâtū congestie și exsudație ; trebuie dar să ținemū sēmă că aceste condițiuni facū să varieze gravitatea pneumoniei și că potū să adauge la posibilitatea de a i se opri mersulū.....

• *D. dr. Stoicescu.* Atunci nu mai este meritulū digitatei in dosă mare.....

• *D. dr. Grigorescu.* In tōte casurile acestea totū suntū pneumoniī și, după sistemulū vechiū, d-vōstră trebuie să le căutați totū atâtea țile ca și pneumoniile grave.

• Pentru ce să nu ținemū sēmă că suntū și alte condițiuni cari potū să ajute la combaterea pneumoniei ? cum este intinderea lesiunei, intensitatea ei, etc.

• Trebuie dar să nu admitemū, că tōte pneumonile nu aū aceeași tenacitate, și prin urmare arū putē să fie oprite, in mersulū lorū, cu digitală in dosă mare, celū puținū in casurile unde concură și alte condițiuni favorabile succesū, pe care nulū putemū obține prin metoda veche de tratamentū.

• S'a mai țisū, in trecētū, de D. dr. Racovicianu, că exsudațiunea există chiarū la primulū gradū alū pneumoniei, aceea ce lasă să se sub-înțelegă, că acesta ar face imposibilă suprimarea mersului pneumoniei. Trebuie să se scie însă, că la primulū gradū alū pneumoniei, exsudatulū n'a trecutū încă prin fazele de transformățiuni, spre a deveni exsudatū neresorbabilū ; din contra, acestū exsudatū se resorbe lesne când congestia a dispărutū. Nu vedemū noi atâtea inflamațiuni esterne : adenite, bubōne și flegmōne, cari, daca suntū tratate energicū de la inceputū, incetěză, și exsudatulū se resorbe complectū ? Totū așa se pōte intimpla dar și cu pneumonia.

• În fine s'a mai țisū de D. dr. Teodorescu F., că pneumonia stabilită nu se pōte opri prin nici unū mijlocū și că celū mai bunū lucru este, să dirigemū evoluțiunea ei natu-

rală. Această credință coprinde prea multu scepticismu, ea nu 'și are locul în fața unor posibilități, nu tocmai greu de înțeles: eu credu că nu trebue să fimu tocmai așa de increduli și pesimiști, ca medicii din vechime, alu căroru fundamentu științificu era basatu pe fatalismu.»

«Din această discuțiune și mai alesu din cuvintele d-lui Prof. dr. Petrescu, sprijinite foarte bine de către D. dr. Gr. Grigorescu. reiese în modu claru și evidentu. acțiunea farmacodinamică și curativă a digitalei, în pneumonie.

«Digitala, fiindu nu numai unu stimulantu galvanizatoru alu nervulu pneumogastricu, dar și unu stimulantu vasoconstrictoriu, înțelegemū lesne cum pōte lucra ca medicamentu antiiperemicu și antiflogisticu. Prin această acțiune ea produce unu indoitu curentu de fluxu și de refluxu sanguinū de la cordu spre capilare și de la capilare spre cordu, și astfelu impiedicā congestiunea sau *ingurgitațiunea pulmonară*, și mai tārdu înlesnēse *resolutiunea și resorbțiunea exsudatulu plasticu*. Inșā, totulu ce se cere, în acestu casu, este cā această indoită acțiune a digitalei sā fie produsā cātū mai repede și mai pronunțatā.

«Ei bine, nu atingemū acestu scopu, de cātū prin administrarea unei doze masive, terapeutice, chiaru de la începutu, fără a mai aștepta acțiunea ei *lārge prin acumulațiune de doză*, acțiune ce se manifestā abia după 10—12 zile, de la administrarea unei doze micē de digitalā.

«În pneumonie, atātū în primulū gradū, *ingurgitațiunea*, cātū și în alu doilea gradū, *exsudatiunea*, indicațiunea terapeutică fiindu descongestionarea și restabilirea circulațiunei capilare, carī oprescū transudațiunea sau favorisēzā resorbțiunea exsudatulu, arta nu posedā unu altu medicamentu mai activu de cātū digitala, care îndeplinesce foarte bine ambele aceste condițiuni ale indicațiunei.

Pentru susținerea și confirmarea acestei acțiuni terapeutice, antiflogistice a digitalei. în pneumonie, voiū face ex-

punerea detaliată a modificărilor pulsului, temperaturii și respirațiunei, observate în urma administrării digitalei în mai toate casurile de pneumonie, ce au fost tratate și vindecate în spitalul militar de la 1 Februarie 1883 până la 1 Aprilie 1884, cu doza terapeutică de 4—6 grame fol de digitală (în *infusie*) sau cu 4—6 miligrame de digitalină (în *injecțiuni ipodermice*), pe zi, și în timp de 4—5 zile maximum.

Nu socotî de trebuință a mai face comentarii lungi asupra tuturor acestor observațiuni; ele se impun de la sine, prin valoarea lor practică, constatată *de visu*, în mod evident și necontestabil.

Numele și prenumele	Diagnosa	TRATAMENTUL	Temper.		Pulsul	
			D.	S.	D.	S.
D... I... Intrat în Febr. 8, eșit în Martie 18.	Pleuro-pneumonie dreaptă Vindecată	<i>Februarie</i> 28. Inf. Digitală 2/200	—	41	—	132
		<i>Martie</i> 1. Inf. digitală 4 200.	40.5	40.2	112	115
		2. Repet.	40	40.3	108	108
		3. Repet.	39.5	39.5	100	96
		4. Repet.	39	38.5	98	64
		5.	37	37.5	88	58
		6.	37	36.5	40	40
P T... Intrat în Febr. 27, eșit în Martie 21.	Pleuro-pneumonie dreaptă dinamică. Vindecată.	<i>Februarie</i> 27. Inf. digitală 2 200.	39.8	40	—	132
		28. Inf. digit. 4 200.	39.5	40	116	120
		<i>Martie</i> 1. Repet.	38.8	39.7	100	108
		2. Repet.	38.6	38.5	92	80
		3. Repet.	38.8	37.5	80	84
		4.	38	37	48	48
		5.	36.8	36.5	40	62
G... I... Intrat în Febr. 25, eșit în Martie 3.	Pneumonie dreaptă. Vindecată.	<i>Februarie</i> 25. Inf. digitală 2 200.	—	—	—	—
		26. Repet.	—	—	—	—
		27. Repet.	—	—	—	—

M.... G.... Intrat 3 Fe- bruar 18, eșit 5 Mar- tie 5.	Pneumonie drăptă. Vindecată.	<i>Februarie</i> 19. Inf. digitală 4/200. 20. Repet. 21. Repet. 22. Repet.	—	—	—	—
D.... I... Intrat 10 Martie 10, eșit 22 Mar- tie 22.	Pneumonia virfului drept Vindecată.	<i>Martie</i> 11. 12. 13. Inf. digitală 4/200. 14. Repet. 15. Repet. 16. Repet. 17. Repet. 2/200.	39 38 39.5 40 39 39 38	39 39.5 40.5 38.3 39.3 39.3 37.5	96 80 100 108 108 100 88	80 100 112 112 114 — 72
P.... I... Intrat 6 Martie 6, eșit 28 Mar- tie 28.	Pneumonie drăptă. Vindecată.	<i>Martie</i> 7. Inf. digitală 4/200. 8. Repet. 10. Repet. 2/200. 11. 12. 13.	39 39 38.3 37.5 36.5 36.5	40.4 40.3 38.5 36.8 36 36	112 98 52 60 72 72	— 96 92 84 24 52
M.... G.... Intrat 12 Martie 12, eșit 28 Mar- tie 28.	Bronco-pneu- monie. Vindecată.	<i>Martie</i> 12. Inf. digitală 2/200. 13. Repet. 4/200. 14. Repet. 15. 16. 17. 18.	— 40.5 38 39.2 40 38.5 37.8	38.5 38 38.5 40 39.5 37.5 36.8	— 120 104 104 108 104 86	— 104 100 114 — 92 68
R.... G.... Intrat Fe- bruar 22, eșit 8 Mar- tie 8.	Pleuro-pneu- monie drăptă dinamică Vindecată.	<i>Februarie</i> 22. Inf. digitală 2/200. 23. Repet. 4/200. 24. Repet. 25. Repet. 26. Repet.	41 40.5 38 37.8 37.5	41.5 39.5 38.2 37.4 37.8	118 104 72 72 68	114 96 68 68 70
E.... I... Intrat Fe- bruar 19, eșit 3 Mar- tie 3.	Pleuro-pneu- monie stângă. Vindecată.	<i>Februarie</i> 19. Inf. digitală 2/200. 20. Repet. 4/200. 21. Repet. 22. Repet. 2/200.	— 39.2 38.5 37	— 39.3 38 37.3	— 120 104 84	— — 120 76

V... P...		<i>Februară</i> 25. Inf. digitală 2/200. 26. Repet. 27. Repet. 4/200. 28. Repet.	—	—	—	—
Intrată Febr. uarie 24. eșită Mar- tie 23.	Bronco-pneu- monie. Vindecată.	<i>Martiă</i> 1. Extr. digitală 0,10. 2. Repet. 3. Repet. 4. Repet.	—	—	—	—
I... C...		<i>Februară</i> 24. Inf. digitală 4/200. 25. Repet. 26. Repet. 27. Repet. 28. Repet.	—	—	—	—
Intrată Febr. uarie 23. eșită Mar- tie 10.	Bronco-pneu- monie. Vindecată.		—	—	—	—
B... I...		<i>Martiă</i> 8 Inf. digit. 2/200. 9 Repet. 4/200. 10. Repet. 11. Repet.	—	—	—	—
Intrată Martie 8. mort Mar- tie 11.	Pleuro-pneu- monie duplă. <i>Mortă.</i>		40.5	39.5	112	92
			39.5	39	104	100
			39.5	39.5	104	132
C... S...		<i>Martiă</i> 9. Inf. digit. 2/200 10. Repet. 4/200. 11. Repet. 2/200. 12. Repet. 4/200. 13. Repet. 4/200. 14. Repet. 2/200.	—	39.5	—	108
Intrată Martie 9. eșită Mar- tie 21.	Pleuro-pneu- monie duplă. Vindecată.		38	38.3	96	92
			37.5	39	78	—
			38.5	40	104	116
			38	38.6	88	92
			36.5	36.3	76	64
F... A...		<i>Februară</i> 11. Inf. digit. 2/200. 12. Repet. 4/200. 13. Repet. 14. Repet. 15. Repet. 16. 17.	—	40	—	—
Intrată Febr. uarie 11. eșită Mar- tie 1	Pneumonia virfului drept. Vindecată.		39.8	40	140	140
			40.6	40.2	128	152
			40.6	40	142	134
			39.8	38.3	120	108
			38	38	100	—
			38.5	38	92	—
G... I...		<i>Februară</i> 8. Inf. digit. 4/200. 9. Repet. 10. Repet. 11. Repet.	—	—	—	—
Intrată Febr. uarie 7. eșită Febr. uarie 21	Pneumonie dreptă. Vindecată.		—	—	—	—
			—	—	—	—
			—	—	—	—

C.... M.... Intratū Martie 31, eșită Aprilă 16	Pleuro-pneumonie. Vindecată	<i>Aprilă.</i>				
		1. Inf. digit. 4 00.	38.4	40	116	114
		2. Repet.	38.3	39.2	104	120
		3. Repet.	37.5	37.8	94	98
		4.	37	38	96	104
		5.	37.5	38	98	100
B.... C.... Intratū Martie 21, eșită Apr. 6	Pneumonie dreptă Vindecată.	<i>Martie</i>				
		21. Inf. digit. 4 200	—	18.5	—	—
		23. Repet.	38	37	72	72
		24. Repet. 1/200.	36.5	36.5	80	52
		25. Repet. 2/200.	36.3	38	72	54
D.... C.... Intratū Martie 26, eșită Aprilie 8.	Pleuro-pneumonie dreptă. Vindecată.	<i>Martie</i>				
		27. Inf. digit. 4 200.	39.2	39	116	114
		28. Repet. 4/200.	38.5	38	98	90
		29. Repet. 2/200.	38	38	92	90
		30. Repet. 2 200.	38.2	38	90	90
		31.	37.5	37	80	76
P.... M.... Intratū A- prilie 3, eșită Mai 2.	Pleuro-Pneumonie stângă forma adinamică. Vindecată.	<i>Aprilă.</i>				
		4. Inf. digit. 4 200.	40.2	40	120	118
		5. Repet. 4/200.	38.5	38.8	100	100
		6. Extr. digit. 0.15.	38.5	38.5	84	8
		7-10 Extr. digit. 0.20-0.30	37	37.2	62	64
		11-13 Extr. dig. 0.10-0.20.	—	—	—	—
C.... P.... Intratū Martie 6, eșită Martie 20.	Pneumonia virf. drept, f. ataxo-adinamică. Vindecată.	<i>Martie</i>				
		5. Inf. digit. 3 200.	46.5	38.7	118	110
		6. Inf. digit. 4 200.	38.6	37	78	50
		7. Inf. digit. 2 200.	36.	36.6	62	72
		8.	36.1	36.5	64	74
D.... F.... Intratū A- prilie 19, eșită Mai 11.	Pleuro-pneumonie dreptă. f. tifică, cu pușină Exsudat pleuretic dreptă. Vindecată	<i>Aprilă</i>				
		20. Inf. digit. 4/200.	40.5	39.5	120	119
		21. Inf. digit. 4 00.	40	40	120	124
		22. Inf. digit. 4/200.	40	39.5	124	118
		23. Inf. digit. 4/200.	39.5	39.8	122	118
		24. Inf. digit. 2 200.	39	39.2	108	110
		25. Inf. digit. 2,200.	37.8	38.5	100	100
		26.	37.8	—	70	—
		27.	37.	—	64	—
I.... S.... Intratū A- prilie 9, e- șită Aprilie 17.	Pneumonia virfului drept, cu endocardită. Vindecată.	<i>Aprilă.</i>				
		9. Inf. digitală 2 200	—	40.8	—	120
		10. Inf. digitală 4/200.	39.5	39.5	100	100
		11. Inf. digitală 4 200.	39.5	39.5	80	84
		12. Inf. digitală 4 200.	39	38.5	82	98
		13. Inf. digitală 2/200.	38.5	39.3	80	96
		14. Inf. digitală 3 200.	38.5	39.3	80	98
		15.	36.5	38	92	96
		16.	37.5	37.5	50	48

B... S...	Bronchita capilară. Vindecată.	<i>Martiū</i>				
		30. Inf. digit. 4/200.	40	39.5	129	134
		31. Inf. digit. 4/200.	39.4	41.1	120	120
		<i>Aprilū.</i>				
		1. Repet. 4/200.	39.8	39.4	118	110
		2. Repet. 4/200.	39	40.5	124	126
Intratū Martiū 29. eșitū Apri- lie 21.		3. Repet. 2/200.	37.3	38	96	102
		4. Repet. 2/200.	38.8	40	98	108
		5. Repet. 2/200.	37	38	98	98
		6. Repet. 2/200.	37	37	96	98
P... O...	Pneumonie dréptă. Vindecată.	<i>Maiū.</i>				
		8. Inf. digit. 4/200.	40.3	—	126	—
		9. Inf. digit. 4/200.	27.5	—	72	—
		10.	36.5	37.5	56	58
Intratū Maiū 7, e- șitū Maiū 15.		11.	46.8	—	48	—
R... S...	Pneumonie dréptă. Vindecată.	<i>Maiū.</i>				
		8. Inf. digit. 4/200.	40.2	39.2	124	118
		7. Inf. digit. 4/200.	38.8	38	96	90
		8. Repet. 2/200.	37.8	37.4	80	70
		9.	37	37	70	67
Intratū Maiū 5, e- șitū Maiū 16.		10.	36.8	—	64	—
D... I...	Pleuro-pneu- monie dréptă cu Bronchită generalisată. Vindecată.	<i>Maiū.</i>				
		9. Inf. dig. cu ipeca câte 3/200.	40.8	40.5	132	125
		10. Repet.	40	40	120	116
		11. Repet.	39.5	39	110	100
		12. Repet.	37.8	37.8	92	90
		13. Repet.	37.8	37.5	72	82
		14. Repet.	36.8	—	64	—
Intratū Maiū 9, e- șitū Maiū 15.						
G... C...	Bronco-pneu- monie cu Ple- urită dréptă. Vindecată.	<i>Maiū.</i>				
		7. Inf. dig. și Ip. 3/200.	40	39.8	114	110
		8. Repet.	39.5	39	96	92
		9. Repet.	38	38	84	80
		10.	38	37.6	68	64
Intratū Maiū 6. e- șitū Maiū 22.		11.	37	—	56	—
C... C...	Bronco pneu- monie dublă Vindecată.	<i>Aprilie.</i>				
		26. Inf. digit. 2/200.	40.5	40.2	120	120
		27. Inf. digit. cu Ipeca câte 2/200.	39.8	39	116	100
		28. Repet.	38	37.5	80	72
		29.	36.5	36.5	60	58
Intratū A- prilie 26, eșitū Maiū 17.		30.	36.5	—	52	—
I... F...	Pleuro pneu- monie dréptă. Vindecată.	<i>Aprilū.</i>				
		17. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—
		18. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—
		19. Repet. 4/200.	—	—	—	—
Intratū A- prilie 16. eșitū Maiū 8.		20. Repet. 2/200.	—	—	—	—

B... G...		<i>Maiu.</i>				
Intratù	Pneumonie stângă.	14. Inf. digit. 4 200.	40.7	40.2	124	120
Maiù 13,		15. Inf. digit. 4 200.	30.5	39	96	94
eșitù		16. Inf. digit. 4 200.	38.5	38.3	90	94
luniù 2.		17. Inf. digit. 2 200.	38	38	96	90
		18.	38	37.7	78	72
	Vindecatù.	19.	37	37	60	60
D... I...		<i>Maiu.</i>				
Intratù	Pleuro-pneu- monie dreptă, formă adina- mică.	8. Inf. digit. 4 200.	40.5	—	118	—
Maiù 6, e-		9. Inf. digit. 4 200.	40.8	—	104	—
șitù		10. Inf. digit. 4 200.	40	—	104	—
Maiù 24.		11.	38.8	—	60	—
		12.	37.8	—	60	—
	Vindecatù.	13.	36.8	—	48	—

Acastă observațiune fiindu foarte importantă, o publicăm în extenso.

Soldatul Damian Ion din corpul Uvriilor de administrație, intră la 6 Maiù 1883.

În ziua de 3 Maiù a căratu tota ziua pământu cu targa la facerea unei florării pentru înfrumusețarea curței cazărmei.

După o muncă așa de grea s'a încălțitù, a înădușitù, s'a desbrăcatù să se răcorească.

A doua zi s'a simțitù indispusù, cu dureri de capù, de corpù, de pânțec și unù junghiù sub mamelonulù dreptù.

S'a arătatù la visita medicului de corpù care l'a instalatù în infirmerie, unde a statù două zile în căutare.

La 8 Maiù a 5-a zi de bolă, starea bolnavului gravă. S'a constatatù o Pleuro-pneumonie dreptă (formă adinamică), cu matitate în subțiora dreptă, matitate care ocupa lobulù mediù și inferiorù. — Lipsă de elasticitate toracică.

Expectorația ruginie, cleiôsă și aderentă de fundulù vasului. Frecare pleuretică. Murmurulù vesicularù diminuatù

La baza pulmonului dreptù, puținù exsudatù. Ralù crepitantă cu începutù de suflu tubarù. — Adinamie mare. — Prostrație. Delirù ușorù. — Pelea arđendă.

T. 40,5. P. 118. R. 48. — Infuziune digitală 4,200.

9. — Töte simptomele persistă. Pulsulü a scăđutü numai cu 14 bătăi. Temperatura cu 7 divisiuni.

T. 40,8. P. 104. R. 42. — S'a repetatü digitala din 4,200 grame.

10. — Simptomele se modifică spre bine. Ralulü crepitanü inlocuitü cu suflulü tubarü.

T. 40. P. 104. R. 40. S'a repetatü digitala 4 200

11. — Suflu tubarü cu ralü de reducere (*Rhonus crepitans redux*).

Bolnavulü se simte multü mai bine de cum intrase in spitalü ;

T. 38,8. P. 60. R. 32.

Acü e de notatü că după 12 grame de digitală, luate succesivü in trei ñile, a 4 grame pro dosă, nu numai că nu s'a observatü nici celü mai micü semnü de intoxicacüie, dar s'a obtinutü rezultate din cele mai satisfăcütöre, și anume : temperatura a scăđutü in trei ñile cu apröpe 3°. Pulsulü din 118 la 60, adică la jumëtate. Respiracüia din 44 la 32.

S'a suprimatü digitala. S'a datü stimulanü : Poñiune alcoolică 150 grame cu Acetatü de Amoniacü 60 grame și Inf. cafea 200 grame.

Bolnavulü e bine nutritü.

12. — Starea bolnavului satisfăcütöre.

T. 37,8. P. 60. R. 30. — S'a repetatü poñiunile stimulanü.

13. T. 36,8. P. 48. R. 28. S'a datü numai cafea. Constipatü fiindü, a luatü și 40 grame oleü de ricină.

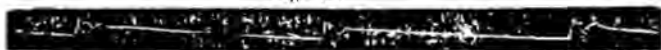
14. — Pneumonia apröpe vindecatä. Frecarea pleuretică multü diminuatä. Puñină matitate, probă că exsudatulü nu nu s'a resorbitü incă definitivü. Elasticitatea toracică multü augmentatä.

Unü fenomenü pe care nu l'amü observatü până astä-ñi și nici D. Prof. dr. Petrescu e : unü pulsü micü lörte rãritü și d'abia 24 pe minutü, in poziñie orizontală și 37 in poziñie

verticală, unde la început fusese 118; o diferență de 94 pulsații pe minut.

După 12 grame fol de digitală în infuziune.

Fig. 47.

P. 24. T. 36.5. R. 26.

În contra acestei mari sedățiuni ale circulațiunii, D. dr. Petrescu a întrebuințat atropina ca paralisator al nervului vag (Vulpian) sau stimulant al sistemului ganglionar, și a obținut rezultatul următor :

La 8 ore 15 minute T. 36,5, P. 24. R. 26, înainte de injecție.

S'a făcut o injecție ipodermică cu 1 miligram de atropină sulfurică.

La 8 ore 44 minute—după 9 minute—, s'a făcut a doua injecție de atropină cu 1 miligram.

După 5 minute, pulsul s'a urcat la 36, după a doua injecție.

După 14 minute, 40 pulsații.

După 20 minute, 60 pulsații.

După 24 minute, 80 pulsații.

După 29 minute, 90 pulsații.

D'aci pulsul a început a scădea, astfel :

După 1 oră, 76 pulsații.

După 1 $\frac{1}{2}$ oră, 68 pulsații.

După 2 ore, 58 pulsații.

După 2 $\frac{1}{2}$ ore, 40 pulsații.

După 3 ore, 34 pulsații.

După 3 $\frac{1}{2}$ ore (12 amiazi) 24 pulsații.

După 4 $\frac{1}{2}$ ore (1 p. m.) 26 pulsații.

După 6 ore (2 $\frac{1}{2}$ p. m.) 28 pulsații.

După 10 $\frac{3}{4}$ (7 $\frac{1}{4}$ p. m.) 32 pulsații.

La orele 7¹/₄ s'era, s'a făcutu o injecție ipodermică cu 1 centigramă acelată de morfină cu 1 miligramă de atropină sulfurică la 1 gramă de apă distilată.

După 10 minute de la întâia injecție, pulsulă totu 32.

La orele 9 s'era, pulsulă 30.

La orele 12 și 10 minute (mieđulă noptii), s'a făcutu a doua injecție

Orele 12 și 20 minute, 36 pulsații.

• 12 • 30	• 34 •
• 12 • 40	• 33 •
• 12 • 50	• 30 •
• 1 • •	• 30 •

Orele 7¹/₄ dimineața s'a făcutu a treia injecție.

Înainte de injecție au fostu 30 pulsații.

La 8 ore 35 minute, în poziție ședendă 60 puls ; în poziție orizontală 36 pulsații.

O injecție cu 2 centigrame pilocarpină.

8 ore 45 min. erau 40 pulsații.

8 • 50 • • 40 •

9 • — • • 40 •

9 • 10 • • 38 •

9 • 20 • • 38 •

9 • 30 • • 37 •

9 • 40 • • 36 •

10 • — • • 34 •

10 • 30 • • 34 •

10 • 40 • • 34 •

11 • — • • 33 •

11 • 10 • • 90 în poziție ședendă când mânca

11 • 40 • • 34

Nu s'a observatū nici celū mai micū efectū alū pilocarpinei. — Se vede că efectele se contrabalansau cu ale atropinei.

La 11 ore 45 minute s'a dată 4 centigrame pilocarpină
intr'o singură doză și d'odată prin calea digestivă.

	12 ore 30 min.	erau 36 pulsații.
	12 » 15 » »	38 »
	12 » 25 » »	40 »
	12 » 35 » »	36 »
	1 » 5 » »	36 »
	1 » 45 » »	40 »
	3 » » » »	35 »
	5 » 10 » »	34 »
	8 » seara » »	38 »
16 Maiu,	7 » 30 » »	36 »
17. —	7 » 30 » »	40 »
18. —	40
19. —	42
20. —	44
24. —	Eșitū vindecatū.	

Numele și prezumele	Diagnosa	TRATAMENTUL		Temper.		Pulsulă		
		D.	S.	D.	S.			
F... L...	Pleuro-pneumonie slăngă și F. Tifoidă. Vindecată.	<i>Maiu.</i>						
Intratū		6. Săra Inf. dig.	2/200.	41.5	41.2	132	128	
Maiū 6. e-		7. Inf. digit.	4/200.	40.5	40.4	120	116	
șitū		8. Inf. digit.	4/200.	40	39.8	108	106	
Maiū 23.		9. Repet.	2/200.	39.3	39	100	98	
		10. Repet.	2/200.	38.5	38.4	92	92	
		11. Repet.	2/200.	38.2	38.2	92	92	
		12. Repet.	2/200.	38	37.6	90	82	
		13.		37	—	60	—	
I... I...		Bronco-pneumonie, f. ataxo-adinamică cu Pleurită dréptă intensă Vindecată	<i>Maiu.</i>					
Intratū			5. Inf. digit. cu Ipeca câte	3/200.	40.5	40.2	114	112
Maiū 4. e-			6. Repet.		39.6	39.5	104	104
șitū			7. Repet.		39	39	104	104
Maiū 22.	8. Repet.			39.2	38.2	108	108	
	9. Inf. digit.		4/200.	39.2	39.2	128	132	
	10. Inf. digit.		4/200.	39	39	120	116	
	11.			38.5	38.2	104	100	
	12.		37	—	72	—		

C... I...	Bronco-pneumonie dreaptă. Vindecată.	<i>Maiă.</i>				
		12. Inf. digit cu Ipeca câte 3/200.	40.5	40.5	128	126
		13. Repet.	40.5	40	118	114
		14. Repet.	38.8	38.8	108	106
		15. Repet.	38.2	38.2	100	98
		16. Extr. digit. 0,15.	38.2	38.2	84	84
		17. Repet.	38.2	38.1	84	82
Intrată Maiă 11, e- șită Maiă 26.		18. Repet.	38	37	72	70
		19.	36	—	54	—
T... C...	Bronco pneu- monie și Pleu- rită stângă. Vindecată.	<i>Maiă.</i>				
		13. Inf. digit. 4/200.	41	40.8	136	132
		14. Repet.	40.5	40.1	124	120
		15. Repet.	39.8	39.6	100	100
		16. Repet.	39	39	96	96
		17. Repet.	38.5	38.5	96	94
		18. Repet.	38.5	38.2	90	88
Intrată Maiă 12, eșită Maiă 31.		19. Repet.	38	38	84	80
		20.	37.3	37.3	44	46
D... G...	Pleuro-pneu- monie dublă. Vindecată.	<i>Maiă.</i>				
		13. Inf. digit. 4/200.	40.5	40.3	130	128
		14. Repet.	39.5	39.5	116	114
		15. Repet.	39.2	39	108	102
		16.	38.5	38.5	78	78
		17.	38.4	38	78	74
		18.	37.3	37.2	72	70
Intrată Maiă 12, eșită Maiă 28.		19.	37.2	37	42	42
P... G...	Bronco-pneu- monie. Vindecată.	<i>Maiă.</i>				
		22.	—	38.5	—	—
		23. Inf. digit. 4/200.	37.2	38.5	78	72
		24. Repet.	36.5	—	90	92
		25. Repet.	36.6	37	90	104
Intrată Maiă 22, eșită Maiă 31.		26. Repet.	37	—	54	—
S... D...	Pleuro-pneu- monie dreaptă și F. Tifoidă. Vindecată.	<i>Maiă.</i>				
		7. Inf. digit. 4/200.	40.5	40.5	104	104
		8. Repet.	39.5	39.3	96	—
		9. Repet.	39	38.5	88	—
		10. Repet. din 2/200.	38.3	38.5	92	—
		11. Repet.	39	39.2	92	—
		12. Repet.	39	39	80	—
		13.	38.8	38.7	88	—
Intrată Maiă 6, e- șită Maiă 31.		14.	38.5	—	96	—
		15.	38.4	—	96	—
		16.	38	38	84	—
		17.	38.5	38.4	84	92

M... D...		<i>Maiu.</i> 19. Inf. digit. 4/200. 20. Repet. 21. Repet. din 2/100. 22. Repet. 23. 24. 25. 26. 27. 28.	40.4 39.7 38.7 39.2 38 38.8 38.5 — 37.5	40 39.5 38.5 39 39 38.5 38.7 38.5 37.3	— — 88 96 — — — — —	— — 108 108 90 66 66 60 72
M... Ş.. Intratū Maiū 18. eşitū Maiū 25.	Bronco-pneu- monie. Vindecată.	<i>Maiū.</i> 19. Inf. digit. și Ipeca câte 2/200. 20. Repet. 21. Repet. 22. 23.	37 38 37 37.5 37.4	38.5 38.4 38 36.5 37	— 60 56 72 52	88 80 56 — 52
L... N... Intratū Maiū 18. eşitū Maiū 25.	Bronco-pneu- monie. Vindecată.	<i>Maiū.</i> 18. 19. Inf. digit. și Ipeca câte 2/200. 20. Repet. 21. Repet. 22. Repet. 23.	— 39 37.2 37 36.6 36.5	40 38.8 38.2 37.5 36.5 36.3	— 72 — — 76 44	56 80 64 60 — 74
B... M... Intratū Maiū 9, e- şitū Maiū 20.	Pleuro-pneu- monie stângă Vindecată.	<i>Maiū.</i> 10. Inf. digit. 4/200. 11. Repet. 12. Repet. din 2 200. 13. 14 15. 16.	39.5 38.5 37.6 37 36 36.2 36	40.3 — 37 37 — — —	112 100 96 60 58 60 48	— — 80 — — — —
J... I... Intratū Maiū 19, eşitū Iunie 10.	Pneumonie dreptă. Vindecată.	<i>Maiū.</i> 19. 20. Inf. digit. 4/200. 21. Repet. 22. Repet. 23. 24.	— 40.5 39.3 38.5 38 37	40.5 39.2 38.3 38.1 —	— 104 112 81 60 60	132 124 — 80 66 —

G... A... Intratū Maiū 25, eșitū Iunie 13.	Pleuro-pneumonie duplă. Vindecatū.	<i>Maiū.</i>				
		25.		39.5		124
		26. Inf. digit. 4/200.	39.6	38.6	120	136
		27. Repet.	38.2	38.4	90	112
		28. Repet.	37	37.8	90	96
		29. Extr. digit. 0.25.	38.5	38.7	108	112
		30. Repet.	38.5	38	114	104
		31.	38.5	39.3	92	120
		<i>Iuniă.</i>				
		1.	39	39.2	104	104
		2.	38.8	37.2	100	92
3.	37.5	36.5	80	80		
4.	36.6	37	80	72		
S... I... Intratū Maiū 20, eșitū Iuniū 5.	Pneumonie stângă. Vindecatū.	<i>Maiū.</i>				
		20.	39.5	40.5	—	—
		21. Inf. digit. 4/200.	39.2	39.5	—	—
		22. Repet.	38.5	38	86	—
		23. Repet. din 2/200.	38.5	—	56	52
		24.	38	38.2	48	52
		25.	37.5	37	64	52
		26.	36	36.4	54	56
Ș... D... Intratū Maiū 21, eșitū Iunie 11.	Pneumonie stângă. Vindecatū.	<i>Maiū.</i>				
		22. Inf. digit. 2/200.	38.7	40.4	136	120
		23. Repet. din 4/200.	40	39.7	112	108
		24. Repet.	38.5	38	112	108
		25. Repet.	38.6	37	90	80
		26.	36.5	36.5	84	—
		27.	36	36.5	78	—
I... D... Intratū Maiū 22, eșitū Iuniū 8.	Pleuro-pneumonie duplă. Vindecatū.	<i>Maiū.</i>				
		22. sêra. Inf. digit. 2/200.				
		23. Repet. din 4/200.	39.5	40	116	132
		24. Repet.	38.8	38.6	102	100
		25. Repet.	38.5	—	102	104
		26.	37.6	37	78	—
27.	36.5	—	54	—		
I... N... Intratū Maiū 16, eșitū Iuniū 8.	Pneumonie dréptă. Vindecatū.	<i>Maiū.</i>				
		17. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—
		18. Repet.	—	—	—	—
		19. Repet.	—	—	—	—
		20. Repet.	—	—	—	—

A... C...	Pleuro-pneumonie dublă. Vindecată.	<i>Maiă.</i>				
		21. Inf. digit. 4/200.	38.5	37.7	—	—
		22. Repet.	38	38.5	104	88
		23. Repet.	39	39.5	98	112
		24. Repet.	38.6	38.7	112	120
		25.	38.5	39.5	96	112
		26. Repet.	39.2	39	114	112
		27. Repet.	37.6	37.5	78	72
28.	36	36.4	54	62		
S... N...	Pleuro-Pneumonie stângă. Vindecată.	<i>Iunie.</i>				
		2.	—	40.1	—	132
		3. Inf. digit. 4/200	40	39.6	120	120
		4. Repet.	40.2	38.5	96	—
		5. Repet.	38.4	38.1	120	—
		6. Repet.	38.5	39	104	—
		7.	38.6	38	88	—
		8.	38	37.6	84	—
		9.	37.5	38.3	88	—
		10.	38	37.6	88	—
		11.	37.5	—	80	—
B... L...	Pleuro-pneumonie dublă, f. adinamică. Vindecată.	<i>Iunie.</i>				
		3. Inf. digit. 4/200.	39.5	38.7	100	100
		4. Repet.	39.6	39.5	100	—
		5. Repet.	38.5	38.1	56	—
		6. Pot. alcool. Extr. de digit. 0.20.	38	37	40	—
Ș... M...	Pneumonie dreaptă (adinamică). Vindecată.	<i>Ma</i>				
		12. Inf. digit. 4/200	39	39.5	108	—
		13. Inf. digit. 4/200.	38.5	38	96	—
		14. Repet. din 2/200	37.3	39.5	108	112
		15. Repet.	39.7	39.5	120	112
		16.	39.3	38.5	104	—
		17.	37.5	37.5	92	76
		18.	37	37	80	—
		19.	37	37	82	84
		20.	37	37	78	—
P... G...	Bronco Pneumonie și Febră Tifoidă. Vindecată.	<i>Maiă.</i>				
		1. Inf. digit. și Ipeca câte 3/200.	40	40	120	118
		2. Repet.	39.5	49.5	112	110
		3. Inf. digit 4, Ipeca 2/200.	39	39	104	104
		4. Repet.	38.5	38.5	104	104
		5. Repet.	38.2	38.2	102	102
		6. Repet. dig. 2. 200.	38	38	100	102
		7. Repet. dig 2. 200.	38	38	102	92
8.	37.5	—	82	—		

T... C...		<i>Maiă</i>				
Intrată	Pneumonie stângă. Vindecată.	25. Inf. digit. 4/200.	39	38.2	—	98
Maiă 24.		26. Inf. digit. Repet.	49.3	39.5	120	120
eșită		27. Inf. digit. —	39.5	39	120	100
Iunie 7.		28. Inf. 3/200.	38	38.2	84	76
		29.	38.2	38	72	—
		30.	37.5	38	64	76
U... I...		<i>Maiă.</i>				
Intrată	Pleuro-pneu- monie. Vindecată.	26. Inf. digit. 2/200.	—	—	—	—
Maiă 26.		27. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—
eșită		28. Inf. digit. Repet.	—	—	—	—
Iunie 2.		29. Inf. digit. —	—	—	—	—
		30. Inf. digit. 2/200.	—	—	—	—
		31. Inf. digit. Repet.	—	—	—	—
C... L...		<i>Maiă.</i>				
Intrată	Bronco-pneu- monie duplă. Vindecată.	31.	40	40.2	100	—
Maiă 31.		<i>Iunie.</i>				
eșită		1. Inf. digit. 4/200.	39.7	38	—	—
Iunie 14.		2. Inf. digit. 4/200.	38.5	38.6	100	164
		3. Poț. alcool. 200 Ergotină 2,0 Extr. digit. 0.20.	38.5	38.2	120	96
		4. Repet. poț.unea.	38	37.5	88	88
		5.	39	38.6	88	—
		6.	38.5	38.4	80	—
		7.	38	37.8	84	—
		8.	37.5	38	88	—
	9.	38	37.2	76	—	
C... R...		<i>Maiă.</i>				
Intrată	Bronco-pneu- monie. Vindecată.	21. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—
Maiă 20.		22. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—
eșită		23. Extr. digit. 0.30 in poț. alcoolică	—	—	—	—
Iunie 7.		24. Repet.	—	—	—	—
		25. Repet.	—	—	—	—
		26. Repet.	—	—	—	—
		27. Repet.	39	—	76	64
		28.	38	—	68	72
		29.	37	—	66	—
T... C...			<i>Maiă.</i>			
Intrată	Bronco-pneu- monie. Vindecată.	21. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—
Maiă 20.		22. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—
eșită		23. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—
Iunie 1.		24. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—

G... P...		<i>Maiu.</i>					
Intratü		23.	3° 2	38	84	—	—
Maiu 23.	Pneumonie	24. Inf. digit. 3/200.	38	38.3	56	—	—
eşitü	duplă	25. Inf. digit. 4/200.	38.5	38	90	68	—
Iuniu 13.	Vindecatü.	26. Inf. digit. 2/200.	38.5	—	60	—	—
		27. Inf. digit. 2/200.	—	—	—	—	—
D... I...		<i>Maiu.</i>					
Intratü		23. Inf. digit. 2/200.	—	—	—	—	—
Maiu 23.	Bronco-pneu-	24. Inf. digit. 2/200.	40.5	39.5	128	108	—
eşitü	monie.	25. Inf. digit. 2/200.	38.5	38.8	111	120	—
Iuniu 13.	Vindecatü.	26. Inf. digit. 4/200.	39	39.2	102	108	—
		27. Inf. digit. 4/200.	38.5	38.4	90	108	—
		28.	37.8	36.5	78	48	—
B... V...		<i>Iuniu.</i>					
Intratü		3.	—	38	—	—	—
Iuniu 3.	Pleuro-pneu-	4. Inf. digit. 4/200.	38.5	38.2	100	96	—
eşitü	monie.	5. Inf. digit. 4/200.	38	38	96	108	—
Iuniu 27.	Vindecatü.	6. Inf. digit. 4/200.	39	39.3	96	—	—
		7. Inf. digit. 4/200.	38.8	38	88	—	—
		8. Pot. alcoolică cu	—	—	—	—	—
		extr. digit. 0/200.	37.5	38	52	—	—
		9. Repet.	37.5	37.3	52	—	—
T... G...		<i>Februarü.</i>					
Intratü		19. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—	—
Febr 18.	Pneumonie	20. Repet.	—	—	—	—	—
eşitü	dréptă.	21. Repet. 2/200.	—	—	—	—	—
Martiü 18.	Vindecatü.	22. Repet.	—	—	—	—	—
D... N...		<i>Februarü.</i>					
Intratü Fe-		28. Inf. digit. 4/200.	38.6	38.3	80	—	—
bruarie 27.	Bronco-pneu-	29.	37	36.2	68	—	—
eşitü Mar-	monie	<i>Martiü.</i>					
tie 13.	Vindecatü	1. Inf. digit. 4/200.	38	38.5	—	—	—
		2. Inf. digit. 2/200.	—	—	—	—	—
		3. Inf. digit. 2/200.	—	—	—	—	—
		4. Inf. digit. 2/200.	—	—	—	—	—
U... D...		<i>Aprilü.</i>					
Intratü A-		9. Inf. lp. 4, digit. 2/200.	38.8	39.3	120	116	—
prilie 8.	Pleuro-pneu-	10. Repet.	39	39.3	108	104	—
eşitü A-	monie dréptă	11. Inf. digit. 4/200.	38.5	38.2	100	102	—
prilie 24.	şi Bronchită	12. Inf. digit. 4/200.	38	39	108	80	—
	generalisată.	13. Inf. digit. 4/200.	38.5	38.4	98	98	—
	Vindecatü	14.	37.5	37.3	56	56	—

B... C...		<i>Aprilă</i>					
Intrată	Pleuro-pneumonie dreaptă Vindecată.	7. Inf. digit. 4/200.	—	36.5	—	58	
Aprilă 6.		8. Inf. digit. 2/200.	36	36.5	52	60	
eșită		9. Inf. digit. 2/200.	36.5	36	48	52	
Aprilă 28		10. Inf. digit. 2/200.	36	36	48	52	
		11. Inf. digit. 2/200.	36	36.2	48	60	
P... M...		<i>Martiă</i>					
Intrată	Bronco-pneumonie. Vindecată.	23. Inf. digit. 4. Ip. 2/200.	—	—	—	—	
Martiă 22.		24. Repet.	—	—	—	—	
eșită		25. Digit. Ip. câte 2/200.	—	—	—	—	
Aprilă 3		26. Repet.	—	—	—	—	
		27. Repet.	—	—	—	—	
B... C...		<i>Martiă</i>					
Intrată	Pneumonie dreaptă. Vindecată.	22. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—	
Martiă 21.		23. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—	
eșită		24. Inf. digit. 2/200.	—	—	—	—	
Aprilă 3		25. Inf. digit. 2/290.	—	—	—	—	
D... I...		<i>Aprilă</i>					
Intrată	Bronco-pneumonie Vindecată.	8. Dig. Ip. și câte 2/200.	38.5	38.3	92	92	
Aprilă 1.		9. Repet.	37	37.5	92	80	
eșită		10. Repet.	37.5	37	88	84	
Aprilă 13		11. Repet.	36.8	—	68	—	
		12. Repet.	36.5	36.8	74	74	
A... C...		<i>Maiă</i>					
Intrată	Bronco-pneumonie Vindecată.	28. Inf. Digit. 4/200.	—	39.8	—	124	
Maiă 27.		Lim. Muriatică					
eșită		29. Inf. Digit. 4/200.	38.8	40	112	—	
Iunie 1.		30. Repet.	39.5	39	112	—	
		31. Repet.	38.7	38.4	112	—	
C... B...		<i>Maiă</i>					
Intrată	Bronco-pneumonie. Vindecată.	21. Inf. digit. 4/200.	36.5	37	84	108	
Maiă 20.		22. — 4/200.	37.5	—	82	108	
eșită		Poț. alcoolica.					
Iunie 7.		23. Poț. alcolică.	38.8	38.5	80	—	
		24. Poț. alcolică.	37.5	37	78	72	
		Extr. Digit. 0.20.					
		25.	37.5	38	72	—	
		26.	37.5	38	72	72	
	27.	37.2	—	72	56		
B... G...		<i>Maiă</i>					
Intrată	Pneumonie stângă. Vindecată.	14. Inf. Digit. 4/200.	40.7	—	124	—	
Maiă 13.		15. Repet.	89.5	—	96	—	
eșită		16. Repet.	38.5	—	90	—	
Iunie 2.		17. Repet. 6/200.	38.7	39.2	96	—	
		18.	39.5	39	78	80	
		19.	39.4	39.1	72	—	
		20.	39.5	—	76	76	

		7. Mai				
C... S...		18. Inf. Ipeca 4/200.	40	—	—	—
Intrat	Pneumonie Vindecată.	19. Repet. cu Extr. Di- git. 0.20.	40.5	40.1	120	120
luni 17		20. Repet.	39.8	39.6	120	120
eșit		21.	40	39.5	124	132
luni 1:		22.	40.2	39.8	124	—
		23.	39.7	38.7	96	112
		24.	38.8	38.4	108	—
		25.	38.1	38	88	108
		26.	37.5	38	84	96
		Iunie				
N... L...		15. Inf. Digit. 4/200.	38	—	—	—
Intrat	Pneumonie dreptă. Vindecată.	18. Repet.	37.5	37	68	64
luni 15.		17. Repet.	37.5	37	48	—
eșit		18. Pot. alcoolică. cu Extr. Digit. 0.20.	38.5	—	40	44
luni 9		19 20. Repet.				
		Iunie				
N... B...		8. Inf. Digit. 4/200.	39	38.6	104	96
Intrat	Bronco-pneu- monie Vindecată.	9. — 4/200.	39	38.6	100	—
luni 7,		10. — 4/200.	38	37.5	52	—
eșit		11. — 4/200.	37	—	52	—
luni 17.						
		Iunie				
		10. Emeric C 05 Pulb. Ipec 2 gr.	38.5	38.4	120	—
S... G...		11. Inf. digit. 4/200.	39.5	40	120	—
Intrat	Bronco-pneu- monie și Fe- bră tifoidă. Vindecată.	12. — 4/200.	39.6	39.7	108	100
luni 9,		13. — 4/200.	40	—	120	120
eșit		14. — 4/200 și Inf. Cafea 200 gr.	39.5	39.5	100	104
luni 23.		15. Repet	39.4	39	100	—
		16. Repet	39.5	—	88	78
		17 și 18 Pot. alcolic și Inf. Cafea 200 gr.	—	—	—	—
		19. Pot. alcolică.	—	—	—	—
		20 21 22 23. Repetat.	—	—	—	—
		Iunie				
L... M...		9. Inf. digit. 4/200.	38.5	39	104	112
Intrat	Pleuro-pneu- monie dublă. Vindecată.	10. Repetat.	38.7	38.5	74	—
luni 8, eșit luni 25		11, 12, 13, 14 Repetat.	38.7	—	80	56

Z.... I.... Intratū Iuniū 7, eșitū Iuniū 11.	Pleuro-pneu- monie duplă. Vindecatū.	<i>Iuniū</i> 8 Inf. digit. 4 200. 9 Repet. 10 Repet.	— 39.5 39.4	— 39.3 39	108 156	120 —
C.... N.... Intratū August 18. eșitū Sept. 2.	Pneumonie stingă. Vindecatū.	<i>Augustū.</i> 19 Inf. digit. 2/200. 20. — 2/200. 21. — 2 200 Inf. Cafea 200 gr. 22. 23. 24 Repetat.	— — — —	— — — —	— — — —	— — — —
G.... I.... Intratū Aug. 10. eșitū Aug. 18.	Pneumonie stingă. Vindecatū.	<i>Augustū</i> 10. (séra). Inf. Dig. 2/200. 11, 12. — 2 200. 13. 14. — 2/200. Inf. Cafea 200 gr.	— — — —	— — — —	— — — —	— — — —
V.... S.... Intratū Augustū 9. eșitū Augustū 29	Pleuro-pneu- monie Vindecatū.	<i>Augustū</i> 10. Inf. digit. Ipeca câte 2 200. 11. Repet. 12. 13. 14. 15. Repetat.	— — —	— — —	— — —	— — —
G.... G.... Intratū Octobre 1. eșitū Octobre 14	Pneumonie dreptă Vindecatū.	<i>Octobre</i> 2. Inf. digit. 4,200. 3. 2,200. 4. 2/200.	— — —	— — —	— — —	— — —
U.... I.... Intratū Sept. 22, eșitū Octobre 4.	Pleuro-pneu- monie duplă. Vindecatū.	<i>Septembrie</i> 23. Inf. digit. 4 200. 24. — 4 000. 25. — 4 200. 26. — 4 200. 27. 28. 29.	— — 39.4 38.8 37.8 37 37	— 40.5 39.5 — — —	120 104 98 60 60 48	120 96 — — — — —
D... I.. Intratū Oct. 21, eșitū Nov. 17.	Pleurop-neu- monie dreptă. Vindecatū.	<i>Octobre.</i> 22. Séra. Inf. dig. 4/200. 23. Repet. 24. — 25. — 26. — 2/200. 27. — 2 200 28. — 2/200. 29. Poț. acoolică 2/200 Extr. digit. 0.20.	— — — — — — — —	— — — — — — — —	— — — — — — — —	— — — — — — — —

N... G...		<i>Octobre.</i>				
Intratū	Pleuro-pneumonie dreptă. Vindecată.	27. Séra. Inf. dig. 2 200.	—	—	—	—
Oct. 27, eșitū		28. Inf. digit. 4 200.	38.5	39	108	120
Nov. 7.		29. — 4 200.	38.5	39.5	100	96
		30. — 4 200.	37.5	38	98	—
		31. — 4/200.	38.5	—	72	72
S... V...		<i>Noembre.</i>				
Intratū	Pleuro-pneumonie dreptă. Vindecată.	3. Inf. digit. — Ipeca câte 2 200.	38.8	38.8	108	—
Nov. 2. eșitū		4. Inf. digit. 4 200.	39.5	40	120	—
Nov. 23.		5. Repet. 2 200.	38.8	39.2	96	80
		6. — 2,200.	38.7	39	80	80
		7.	38	38.8	96	96
		8	37.8	38	72	—
T... D...		<i>Octobre.</i>				
Intratū	Bronco-pneumonie. Vindecată.	16. Poț. alcool. 200.0. acet. amon. 8 gr.	—	—	—	—
Oct. 15. eșitū		17. Repet.	—	—	—	—
Nov. 23.		18. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—
		19. 4/200.	—	—	—	—
		20. 4/200.	—	—	—	—
		21. 4 200. Poț. alcoolică.	—	—	—	—
G... D...		<i>Noembre</i>				
Intratū	Pneumonie dreptă. Vindecată.	17. Inf. digit. 3 200.	—	—	—	—
Nov. 16. eșitū		18. 4/200.	39.5	39.2	120	—
Dec. 1.		19. 4/200.	38.4	38	120	—
		20. 4 200.	37	—	120	—
		21.	38.5	38	84	—
		22.	38.5	38	72	—
		23.	38.2	37	72	—
		24.	37.5	38	72	—
L... A...		<i>Decembre.</i>				
Intratū	Bronco-pneumonie. Vindecată.	14. Inf. Ipeca 4/200.	38.5	39	92	—
Dec. 13. eșitū		15. — digit. 2/200.	38.7	38.6	100	—
Dec. 23.		16. — — 4 200.	38	38.5	120	—
		17. — — 3 200.	37.5	38	104	—
		18. — — 3/200.	37.6	37.5	99	—
		19.	37	—	80	—
B... D...		<i>Decembre.</i>				
Intratū	Bronco-pneumonie. Vindecată.	14. Inf. Ipeca. — Digit. câte 4 200.	40	40.2	108	108
Dec. 13. eșitū		15. Repet.	40	—	108	—
Dec. 24.		16. Inf. digit.	38.8	39.4	108	—
		17. — Ipeca câte 4 200.	38.5	—	108	—
		18. }	—	—	—	—

		<i>Decembre.</i>				
D... V...		3. Sêra. Inf. digit.	—	—	—	—
		Inf. Ipeca c. 2/200.	—	—	—	—
Intrată	Pleuro-pneumonie, Vindecată.	4. Inf. digit. 5/200.	38.9	39.1	120	—
Dec. 3,		5. — 4/200.	37.8	38.9	84	84
eșită		6.	39.9	39.8	108	108
Dec. 23.		7.	38.3	39.9	84	96
		8.	39	38.5	96	96
		9.	37.2	38	84	96
		10.	37	—	72	—
		<i>Decembre.</i>				
P... D...		6. Inf. digit. 6/200.	40.1	40.6	108	120
		7. Repet. 4/200.	40.4	40.1	120	120
Intrată	Pneumonie. Vindecată	Lim. citrica.				
Dec. 5,		8. Inf. digit. 2/200.	39.8	40.1	96	96
eșită		9. — 2/200.	39.4	—	84	—
Dec. 19.		10. — 2/200.	38.5	38.6	96	—
		11. — 2/200.	37.5	37.9	84	96
		12.	37.8	—	84	—
		<i>Octobre.</i>				
D... C...		30. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—
		31. Inf. digit.	—	—	—	—
		— Ipeca câte 2/200.	—	—	—	—
Intrată	Pneumonie Vindecată.	<i>Noembre.</i>	38.7	38	108	—
Oct. 29,		1. Inf. chină	37	—	104	110
eșită		2. Inf. cafea	38.2	38	104	—
Dec. 15.		3. Inf. digit. 2/200.	38	39.5	96	112
		4. Ipeca c. 2/200.	38.5	38.7	96	—
		5.	38	38.5	84	84
		6.	38	39.2	84	84
	7.	38	39.2	84	84	
		<i>Decembre.</i>				
T... N...		3. Emetică.	—	—	—	—
Intrată	Bronco-pneumonie, Vindecată.	4. Inf. digit. 3/200.	—	—	—	—
Dec. 2,		5. — 2/200.	—	—	—	—
eșită		6. — 2/200.	—	—	—	—
Dec. 13.		7. — 2/200.	—	—	—	—
		Poț. alcoolică.	—	—	—	—
		<i>Noembre.</i>				
P... C...		19. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—
Intrată	Bronco-pleuro-pneumonie, Vindecată.	20. — 4/200.	—	—	—	—
Nov. 18.		21. Mixt. oleioasă, cu Ac. salicilic. 4 gr.	—	—	—	—
eșită		22. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—
Dec. 27.		23. — 4/200.	—	—	—	—

B... M... Intratū Dec. 13. eșitū Dec. 28	Pneumonie. Vindecatū.	<i>Decembre.</i> 14. Inf. digit. — Ipeca câte 4/200. 15. Repet. 16. Inf. digit. 2/200. 17. — 2/200.	—	—	—	—
A... V... Intratū Dec. 7. eșitū Dec. 27.	Bronco-pneu- monie. Vindecatū.	<i>Decembre.</i> 8. Inf. digit. 2/200. 9 — pilocarp. 2 cg. 9 Inf. digit. 2/200. 10. — 2/200. 11. — 2/200. 12. 13.	38. 38.2 — 37.6 37.6 37 36.4	39.5 38.2 — 38 37 36.5 —	— 120 — 104 84 — —	— — — — — — —
M... D... Intratū Dec. 25. eșitū Ian. 23.	Pleuro-pneu- monie duplă. Vindecatū.	<i>Decembre.</i> 25. Séra Inf. dig. 4/200. 26. — 8/200. 27. — 4/200. 28. — 4/200. 29. — 4/200. 30. 31. <i>Januarie.</i> 1. 2.	40.5 40.2 39 39.2 40 39.2 40 37.5 37.5	— 40.1 — — 39.5 — 40.1 — — —	120 108 108 96 108 120 120 72 69	120 — — — — — 96 84 —
P... I... Intratū Dec. 27, eșitū Ian. 9.	Pneumonie. Vindecatū.	<i>Decembre.</i> 28. Inj. Piloc. 2 centig. 29. Ol. Ricini 30 0. 30. Inf. digit. 4/200. 31. — 4/200. <i>Januarie.</i> 1. Inf. digit. 3/200. Pot. alcoolică. 2. Repet. 3. Inf. digit. 2/200.	— — — — — — — — —	— — — — — — — — —	— — — — — — — — —	— — — — — — — — —
L... C... Intratū Dec. 29. eșitū Ian. 12.	Pleuro-pneu- monie stângă. Vindecatū.	<i>Decembre.</i> 30. Inf. digit. 4/200. 31. — 2/200. <i>Januarie.</i> 1. — 2/200. 2. — 2/200. 3. — 2/200. 4. — 2/200. 5. — 2/200.	— — — — — — — — —	— — — — — — — — —	— — — — — — — — —	— — — — — — — — —

C... I... Intratū Dec. 22. eșitū Ian. 3.	Pleuro-pneu- monie dublă și Endocardită. Vindecată.	<i>Decembre.</i>				
		23. Inf. digit. 5 200.	39.5	—	120	—
		24. — 4/200.	38.4	—	96	—
		25. — 4 200.	—	—	—	—
		Inf. cafea.	39.6	39.5	104	104
		26. — cafea.	38.5	39.4	72	104
27. — digit. 2 200. și cafea.	39.1	—	96	—		
28.	36.6	—	48	—		
P. M... Intratū Ian. 12. eșitū Ian. 27.	Pleuro-pneu- monie. Vindecată.	<i>Ianuarie.</i>				
		12. Săra Inf. Ipeca. Inf. digit. câte. 4/200.	—	—	—	—
		13. Repet.	40.2	39.4	130	124
		14. Repet.	40.1	39.7	118	124
		15. Inf. digit. 4/200. și Poț. alcoolică.	38.9	39.5	120	120
		16. Repet.	38.7	38.9	100	108
		17. —	36.9	36.5	96	84
		18. —	37	36	94	72
		19. —	37.2	36.9	84	72
20. —	36.8	36.4	72	68		
F... N... Intratū Ian. 5. eșitū Ian. 23.	Pneumonia virfului stâng Vindecată.	<i>Ianuarie.</i>				
		6. Inf. digit. Ipeca câte. 4/200.	—	—	—	—
		7. Repet.	—	—	—	—
		8. —	—	—	—	—
		9. Inf. digit. 3/200. 10. — 3,200.	—	—	—	—
C... V... Intratū Ian. 4. eșitū Ian. 9.	Bronco- pleuro-pneu- monie. Vindecată.	<i>Ianuarie.</i>				
		5. Inf. Ipeca. digit câte. 2/200.	—	—	—	—
		6. Repet.	—	—	—	—
		7. —	—	—	—	—
8. —	—	—	—	—		
I... P... Intratū Ianuar. 18. eșitū Ianuar. 31	Pneumonie. Vindecată.	<i>Ianuarie.</i>				
		19. Inf. Digit. 4/200.	—	—	—	—
		20. — 4/200.	—	—	—	—
21. — 4 200.	—	—	—	—		
I... I... Intratū Dec. 30, eșitū Ianuar. 12	Pleuro-pneu- monie dublă. Vindecată.	<i>Decembre.</i>				
		30. sēra Inf. Digit. 4/200.	40.1	—	120	—
		31. — 4/200.	39.6	39.4	108	120
		<i>Ianuarie</i>				
		1. Inf. digit. 4 200. Tr. Rhei.	39.5	39	108	—
2. Repet.	38	—	84	—		
3. Inf. digit. 2 200.	37.2	—	72	—		

N... O...	Pleuro-pneumonie. Vindecată.	<i>Januarie</i>						
		4. Inf. Digit. 4/200 Er-golina 2 gr.	39.6	40.8	100	128		
		5. Repet.	39.5	46	108	120		
		6. Repet.	39.3	39.7	120	128		
		7. Repet.	38.6	39	100	100		
		8.	38.7	33.5	98	100		
		9.	35.2	38.4	94	96		
		10.	38	37.4	80	—		
		11.	36.5	—	60	60		
		P... S...	Bronco-pneumonie. Vindecată.	<i>Februarie</i>				
				6.	—	40.3	104	—
7. Inf. Digit. 4/200.	37			36	70	64		
8. — 4/200.	36			36.2	56	56		
9.	—	—	52	80				
M... T...	Bronco-pneumonie Vindecată.	<i>Februarie</i>						
		15.	—	39.5	120	—		
		16. Inf. Ipeca 2/200.	38	38.7	100	100		
		17. Inf. Ipeca, Digit. câte 40 3/200.	—	—	96	—		
		18. Repet.	—	—	96	—		
19. Repet.	37.5	38.5	68	—				
I... C...	Bronco-pneumonie. Vindecată.	<i>Februarie</i>						
		5.	—	39	—	120		
		6. Inf. digit. 4/200.	40	40.2	120	128		
		7. Repet.	39.2	39.3	120	130		
		8. Repet.	38.2	40.3	120	120		
		9.	39	39.4	128	120		
		10.	39	39.3	120	120		
		11.	36	38.5	100	92		
		12.	35.5	35	88	86		
		13.	35.2	37	80	80		
		G... T	Bronco-pneumonie. Vindecată.	<i>Februarie</i>				
				8.	—	40	—	120
				9.	39.4	39.6	136	112
10. Inf. Ipeca — Digit. câte 4/200.	39			39.3	108	112		
11. Rep. c. 3/200.	36.9			37	84	88		
12. Rep. c. 3/200.	36			—	72	80		
D... G...	Bronco-pneumonie și Pleurită dreptă. Vindecată.	<i>Januarie</i>						
		25. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—		
		26. Inf. digit. — Ipeca câte. 4/200.	—	—	—	—		
		27. Repet.	39.3	39.5	104	116		
		28.	39.5	40	100	112		
		29. Inf. digit. 4/200.	39.4	40	104	112		
		30.	37.9	37	80	84		
		31.	36.1	36.2	60	60		

G... I...	Bronco-pleuro-pneumonie Vindecată.	<i>Januarie.</i>							
		7	séra Inf. digit.						
			— Ipeca câte. 4/200.	—	—	—	—		
		8	Repet	—	—	—	—		
		9		—	—	—	—		
		10	Repet	—	—	—	—		
		11		—	—	—	—		
Intrată Ianuar. 7.	Bronco-pleuro-pneumonie Vindecată.	12	Repet c. 2/200	—	—	—	—		
eșită		13	— c. 3/200	—	—	—	—		
Febr. 10		14	— c. 4/200	—	—	—	—		
		15	— c. 2/200	—	—	—	—		
		<i>Januarie.</i>							
		C... I...	Bronco-pneumonie și Pleurită dreaptă. Vindecată.	17.	Inf. Digit. 4.200. cu Ergotina 2.0.	39.2	40.6	104	100
				18.	Inf. Ipeca — Digit. c. 4/200.	37.7	40.3	108	100
19	Repet.			37.2	39.4	96	108		
20				37.3	39	96	84		
Intrată Ian. 16. eșită Febr. 10.	21			Inf. Digit. 4/200.	39.4	39	100	68	
	22.				37.3	38.6	84	100	
	23.				36.5	37.2	68	100	
A... I...	Bronco-pneumonie și Pleurita stângă. Vindecată.	<i>Januarie.</i>							
		12.	Inf. digit.	—	—	—	—		
			— Ipeca c. 4/200.	—	—	—	—		
		13.	Repet c. 4/200.	—	—	—	—		
		14.	Repet c. 2/200.	—	—	—	—		
		15.		—	—	—	—		
		16.	Repet c. 4/200.	—	—	—	—		
Intrată Ian. 11, eșită Febr. 7.	Pneumonie stângă. Vindecată.	<i>Februarie.</i>							
I... I...		12 (séra).	Inf. dig. 4 200.	—	39.6	—	120		
		13	Inf. digit 4 200 cu Ergotina 3.0.	39.5	39.4	101	—		
		14.	Repet.	38.5	—	100	112		
		Intrată Febr. 12. eșită	15.	Repet.	37.6	38.8	100	104	
			16.	Repet.	39	39.5	108	128	
			Febr. 27	17.	Poț alcolică. Extr. Digit. 0.10.	37.5	38	84	92
	18.	Repet.		37.1	37	84	80		
19.		36.5		37	80	88			
20.		36.4		37.2	78	76			
N... D...	Pneumonie stângă. Vindecată.	<i>Februarie</i>							
		15.	Inf. digit. 4 200.	36.5	40.5	140	140		
		16.	— 4/200	39.4	39.4	112	98		
		17.	— 4 200.	38	39	92	100		
		Intrată Febr. 15. eșită Febr. 27.	18.	— 4/200.	38	38	100	60	
19.			36.2	38	60	40			
20.			36	36	40	48			

P. D.... Intratū Ian. 29. eșitū Febr. 24.	Pneumonie dréptă. Vindecată.	<i>Januarie</i>					
		28. Inf. digit. 2/200.	—	40.8	—	128	
		29. — 4/200.	39.4	40.5	112	116	
		30. — 2/200.	39.1	—	94	—	
		31. — 4/200.	39.5	40.5	92	—	
		<i>Februarie.</i>					
		1.	88.2	—	92	—	
		2. } Repet.	38	38.2	96	98	
		3.	37.8	—	92	—	
		4.	—	—	—	—	
T... V... Intratū Ian. 27. eșitū Febr. 13.	Pneumonie dréptă. Vindecată.	<i>Januarie.</i>					
		27. Inf. digit. 2/200.	—	40.5	—	120	
		28. — 4/200.	39.8	40.7	120	124	
		29. — 3/200.	39.7	40.5	100	120	
		30. — 3/200.	37.3	37	96	96	
		31. — 3/200.	35.4	36.4	72	68	
		<i>Februarie.</i>					
		1. Inf. digit. 2,200.	36	36.7	60	68	
		2.	35.2	36	60	60	
		3.	36.2	35.1	64	60	
		4.	—	—	60	60	
E... I... Intratū Febr. 1. eșitū Febr. 13.	Pneumonia vîrfului drept. Vindecată.	<i>Februarie.</i>					
		2. Inf. digit. 4/200.	39.2	39.3	96	100	
		3. — 4/200.	39.2	39	100	94	
		4. — 4/200.	38.3	39	90	90	
		5.	37	37.2	80	80	
		6.	36	36.4	66	66	
		7.	36	36.2	60	64	
M... C... Intratū Ian. 17. eșitū Febr. 6.	Pneumonie stîngă. Vindecată.	<i>Januarie.</i>					
		18. Inf. Ipeca 4/200.	—	—	—	—	
		19. Inf. Digit. 4/200. Ergotina 2.0.	—	—	—	—	
		20. Repet.	38.7	39.7	110	104	
		21. Repet.	37.9	39	96	104	
		22. Inf. digit. 2/200.	38.4	39.5	96	104	
		23. Repet.	36.8	39	120	101	
		24. Repet.	37.5	37	84	80	
		25. Repet.	36	35.8	60	64	
I... G... Intratū Ian. 13. eșitū Febr. 6.	Pneumonia vîrfului drept. Vindecată.	<i>Januarie.</i>					
		14. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—	
		15. Inf. Ipeca 4/200.	—	—	—	—	
		16. Inf. Ipeca. — Digit. c. 4/200.	—	—	—	—	
		17. Inf. digit. 3/200. Ergotina 2.0.	—	—	—	—	
		18. Inf. digit. 2/200.	—	—	—	—	
		19. Ergotina 3.0.	—	—	—	—	

		<i>Februarie</i>				
M.... P.... Intratū Febr. 16, eșitū Febr. 29	Pleuro-pneu- monie stîngă. Vindecatū.	17. Injecț. Pilocarpină No. 2	38.6	37.5	100	—
		18.	39	39.2	108	100
		19. Inf. digit. 4/200	39.4	39.5	100	102
		20. Injecț. Pilocarp. c. No. 2.	38.6	39.1	108	120
		21. —	39.2	38	120	134
		22. Inf. digit. 2/200	38.7	39	98	120
		23. — 3/200.	38.3	40	120	140
		24.	38.5	—	102	—
		25.	39.2	38.5	110	120
		26.	38.5	—	96	—
28.	37	—	108	—		
		<i>Februarie.</i>				
T.... A.... Intratū Febr. 7, eșitū Febr. 25	Pleuro-pneu- monie. Vindecatū.	7 (séra). Inf. dig. 4/200.	—	39.5	—	132
		8 — 6,200.	39	39.7	112	108
		9. Pot. alcoolică.	38.5	40	100	—
		10. Pot. alcoolică	38.4	39.6	100	100
		11.	38.5	38.8	100	100
		12. Pot. alcoolică 200.0.	37.3	—	92	88
		13. Extr. Digit. 0,20.	36.8	—	84	72
		14.	36.2	—	58	—
		15.	36.3	36.7	64	—
				<i>Januarie</i>		
M.... G.... Intratū Ian. 11, eșitū Febr. 13.	Pleuro-pneu- monie. Vindecatū.	12. Inf. Ipeca.	—	—	—	—
		13. — digit. c. 4/200.	—	—	—	—
		14. Repet. c. 3/200.	—	—	—	—
		15. — c. 2/200	—	—	—	—
		16. — c. 3/200.	—	—	—	—
		17. Pot. alcoolică	—	—	—	—
		18. Tra. Rhei 100.0.	—	—	—	—
		19.	—	—	—	—
		20. Pot. alcoolică 200.0.	—	—	—	—
		21. Extr. digit. 0.30.	—	—	—	108
		22.	—	—	—	—
		26.	—	39.2	—	120
		27.	38.3	38.5	108	108
		28.	38.4	—	102	102
		29.	38	38.5	96	108
30.	38	—	84	—		
31.	37.4	—	84	—		
		<i>Februarie.</i>				
		1.	37.5	—	84	—
		2.	36.8	—	72	—
		<i>Januarie.</i>				
L.... V.... Intratū Ian. 28. mortū Febr. 2.	Pleuro-pneu- monie. Mortū.	28. Inf. digit. 2/200.	—	40.2	—	112
		29. — 4/200.	39.7	39.7	102	114
		30.	39.6	39.6	120	108
		31.	40	—	140	112

N. N.	Elevu tratatū in Infirmeria Scólei Mili- tare. Vindecatū.	<i>Februarie.</i>							
		15. Inf. digit. 0.60/250	41	40	120	104			
		16. — — 1.20/250.	40.5	40	120	104			
		17. — — 2/250.	40.8	40.5	126	126			
		18. — — 4/200.	40.3	39.8	126	120			
		19. — — 4/200.	39.6	39.3	118	104			
	20.		38	38.8	88	94			
C... T... Intratū Martie 9 eșitū Mar- tie 26.	Bronco-pneu- monie. Vindecatū.	<i>Martie.</i>							
		9 (séra Inf digit. 4/200	—	40.2	—	104			
		10. }	39.2	40.2	100	108			
		11. } Repet 4/200	39.4	40.2	100	120			
		12. }	39.5	40.5	100	132			
		13. }	38.4	40	88	109			
		14. }	38.5	39.5	108	96			
		15. } — 2/200.	38.7	39.4	96	80			
16. }	38.3	34.7	72	84					
17.		37.4	37	72	84				
B... C... Intratū Martie 10 eșitū Mar- tie 19.	Bronco-pneu- monie. Vindecatū.	<i>Martie.</i>							
		10. Séra Inf. Ipeca. digit câte 4/200	40.2	—	120	—			
		11. Repet.	40	40.7	120	120			
		12. Inf. digit 4/200	39.5	40	108	108			
		13.	38	38.2	80	84			
		14.	36.6	37.2	60	64			
15.	36.5	36.7	60	72					
R... D... Intratū Fe- bruarie 28 eșitū Mar- tie 12.	Bronco-pneu- monie. Vindecatū.	<i>Februarie.</i>							
		28. Inf. digit 4/200.	—	40.2	—	140			
		29. — 3/200.	37.8	—	96	100			
		<i>Martie.</i>							
		1. Inf. digit. 2/200	39.6	—	120	—			
		2.	38.5	—	110	—			
		3.	37.4	—	104	—			
		5.	37.8	—	80	—			
		6.	37.4	—	84	—			
		7.	36.2	—	70	—			
T... S... Intratū Fe- bruarie 22 eșitū Mar- tie 2.	Bronco-pneu- monie. Vindecatū.	<i>Februarie.</i>							
		22. Séra Inf. digit. 4/200.	—	39.6	112	—			
		23. — 4/	38.4	39.5	102	120			
		24. — 4/200.	36.3	38.8	72	76			
		25. — 4/	38.2	38	72	72			
26.	38	38.5	66	72					

C... V...	Bronco-pneumonie. Vindecată.	<i>Februarie.</i>				
		8. Séra Inf. digit 4/200.	—	40.5	—	120
		9. — 4/200.	39	49.3	108	120
		10. Inf. Ipeca — digit. c. 2 200.	39.5	39.8	84	96
		11. Repet c. 3/200.	37	—	76	—
		12.	36.5	—	76	—
Intrată Februarie 8 eșită Martie 2.	Bronco-pneumonie. Vindecată.	13.	37.1	—	60	—
		14.	36.5	—	48	—
		<i>Februarie.</i>				
		21. Inf. Ipeca — digit. c. 3 200.	—	40.2	—	120
		22. — — c. 3/200.	40.2	40.5	106	128
		23. — — c. 3/200.	39	39.5	120	130
I. G...	Bronco-pneumonie. Vindecată.	24. — — 4/200.	39.5	40.5	120	120
		25.	39.5	40.7	140	132
		26. — — 6/200.	39.5	40	120	120
		27.	38.2	40.2	96	132
		28.	38.3	40.2	104	112
		29.	39.5	40.2	120	112
Intrată Februarie 21 eșită Martie 4.	Bronco-pneumonie. Vindecată.	<i>Martie.</i>				
		1.	38.5	38.7	100	132
		2.	38.6	38.7	112	100
		3.	37.1	—	64	—
		<i>Martie.</i>				
		1. Inf. digit. 4/200.	40	—	120	—
B... M... Intrată Martie 1, eșită Martie 10.	Bronco-pneumonie. Vindecată.	2. — 4/200.	40.1	38.7	120	100
		3. Pol. alcool.	—	—	—	—
		4. Extr. Digit. 0.10.	37.5	—	60	—
		<i>Februarie</i>				
B... I. .	Bronco-pneumonie. Vindecată.	27. Inf. digit. 4/200.	—	40.7	—	—
		28. Inf. Ipeca. — digit. c. 3 200.	39.7	40	116	—
		29. Inf. digit. 4/200.	39.5	40	110	116
		<i>Martie.</i>				
		1. Inf. digit. 4/200.	38.6	39.5	96	108
		2.	38	38.4	80	80
B... N...	Bronco-pneumonie. Vindecată.	<i>Martie</i>				
		14. Inf. Ipeca. — digit. c. 4/200.	40.2	40.7	128	108
		15.	38.7	40.2	112	104
		16. Repet	39.4	39	104	96
		17.	38.5	41	104	128
		18.	38.3	36.7	96	96
Intrată Martie 13, eșită Martie 23.	Bronco-pneumonie. Vindecată.	19.	37.2	36.5	72	—
		20.	37.4	—	64	—

		<i>Martie.</i>			
C... L...		14. Inf. Ipeca.			
Intratū		— digit. c. 4/200.	40	40.2	120 —
Martie 12.	Bronco-pneu-	15. Repet.	39.5	40	106 100
esitū Mar-	monie.	16	38.4	38.4	80 —
tie 21.	Vindecatū.	17.	37.5	36.6	48 48
		<i>Februarie.</i>			
C... I...		21. Inf. digit. 4/200.	—	40	— 128
		22.	39.5	39.6	100 112
		23.	39.5	40	96 120
Intratū	Bronco-pneu-	24.	39.2	40.2	100 92
Febr. 21.	monie.	25. Repet.	38.5	40	80 108
esitū Mar-	Vindecatū.	26.	38.8	39.5	72 108
tie 22.		27.	38.4	38.8	74 78
		28.	38.5	37.6	72 72
		<i>Martie.</i>			
A... I...		16. Inf. digit. 4/200.	—	39.5	— 112
Intratū	Bronco-	17. — 42 00.	39.2	—	96 —
Martie 16.	pleuro-pneu-	18. — 42 00.	39.2	40	96 100
esitū Mar-	monie.	19. — 42 00.	37.5	—	72 —
tie 30.	Vindecatū.	20.	36	—	60 —
		<i>Martie.</i>			
C... G...		11. Sera Inf. digit. 4/200.	—	40.2	— 120
		12. Repet.	30.2	40.5	100 120
		13. Poț. alcoolica 200 0.			
		Mosc.			
Intratū	Bronco-pneu-	14. Extr. digit. câte 0.30	40	39.6	120 120
Martie 11.	monie formă	15.	39.5	40	108 120
esitū Mar-	adinamică.	16. Repet.	38.2	40	104 104
tie 31.	Vindecatū	17.	38.7	38.2	100 100
		18.	37.2	37.5	100 84
		19.	37	36.5	84 88
			36.2	—	76 —
		<i>Martie.</i>			
G... N...		10.	—	39.7	— 132
		11. Inf. digit. 4.0/200.			
		— Ipeca 2.0 200.	39.4	40	120 132
Intratū	Bronco-pneu-	12. Repet.	39.5	40.5	126 120
Martie 10.	monie.	13. Inf. digit. 4/200.	39.3	—	108 —
esitū	Vindecatū.	14. — 4/200.	39.2	—	102 —
Martie 31.		15.	37	38.2	90 —
		16.) Poț. alcoolică.	36.2	38.3	84 86
		17.) Extr. digit. 0.30.	—	—	— —
		<i>Martie.</i>			
D... C...		11. Inf. digit 4/200.	39.4	40.7	90 120
Intratū	Pneumonie	12. — 4/200.	38.7	38.5	114 90
Martie 11.	duplă	13. — 4/200.	38	38.7	108 114
esitū	Vindecatū	14.	38.2	39.5	84 84
Martie 27.		15.	37.5	38.5	72 78
		16.	36.8	37	54 54

A... I...		<i>Martie.</i>					
Intrată	Pneumonie stângă. Vindecată.	11. Inf. digit. 4/200.	—	38	—	120	—
Martie 11,		12. — 4/200.	40	—	120	120	—
eșită		13. — 4/200.	39.3	—	108	—	—
Martie 26.		14. — 6/200.	39.3	—	120	—	—
		15. — 4/200.	38	38.2	90	—	—
		16.	37.2	—	60	—	—
P... G...		<i>Martie.</i>					
Intrată	Pneumonie a vîrfului stângă. Vindecată.	10.	40	39.5	90	88	—
Martie 9,		11. } Inf. digit. 4/200.	38.6	39.5	92	84	—
eșită		12.	40.2	40.7	108	112	—
Martie 24.		13.	40	—	120	—	—
		14. Poț. alcoolică. Extr. digit. 0.20. Moscă. . 0.15.	38.2	—	88	—	—
		15.	38.4	38.7	72	—	—
		16.	37.4	—	56	—	—
G... H...		<i>Februarie.</i>					
Intrată	Pneumonie. Vindecată.	28. Inf. digit. 2/200.	—	40.2	—	132	—
Febr. 28,		29. — 4/00.	38.5	38	96	96	—
eșită		<i>Martie.</i>					
Martie 12.		1. Inf. digit. 4/200.	37.7	39	80	108	—
		2.	38.5	39	104	108	—
		3.	37.4	—	96	—	—
	4. Poț. alcoolică Extr. digit. 0.30.	—	—	—	—	—	
	5.	—	—	—	—	—	
	6.	—	—	76	—	—	
G... I...		<i>Februarie.</i>					
Intrată	Pneumonie stângă. Vindecată.	29. Sêra. Inf. dig. 4/200.	—	39.5	—	128	—
Febr. 29,		<i>Martie.</i>					
eșită		1.	40	40	116	116	—
Martie 8.		2. } Inf. digit. 4/200.	39.5	39.8	120	100	—
		3.	39.1	—	88	—	—
		4.	39.3	40	92	—	—
	5.	38.7	—	96	84	—	
	6.	—	38.5	—	64	—	
P... C...		<i>Februarie.</i>					
Intrată	Pneumonie stângă. Vindecată.	21. Sêra. Inf. dig. 3/200.	—	40.4	—	120	—
Febr. 21,		22. Inf. digit. 3/200.	40.1	40	120	120	—
eșită		23. — 4/00.	38.5	39.5	100	112	—
Martie 3.		24.	38.2	38.5	84	88	—
		25.	37.2	38.7	72	96	—
I... M...		<i>Martie.</i>					
Intrată	Pleuro-pneu- monie dreaptă. Vindecată.	20.	40	39.5	108	120	—
Febr. 20,		21. Inf. digit. 4/200.	39	40.2	108	120	—
eșită		22. — 4/200.	38.4	38.2	88	100	—
Martie 3.		23.	37.5	—	56	—	—

P... S... Intratū Febr. 12, eșitū Martie 2.	Pneumonia ambelorū virfurī. Vindecatū.	<i>Februarie.</i>				
		12. Sēra. Inf. dig. 2/200.	—	—	—	—
		13. Inf. digit. 4 200.	40	39.8	100	128
		14. — 6 200.	39.6	—	120	116
		15. — 3 200.	39	39.2	120	116
		16. — 4/200.	39.7	39.3	116	108
		17.	38.5	38.4	100	112
		18.	38	38.5	100	108
		19.	37.5	37.5	100	100
		20.	37	37.2	92	72
		21.	Poț. alcoolică			
		22.	Extr. digit. 0.30.			
		23.	—	—	—	—
24.	—	—	—	—		
25.	—	—	—	—		
26.	—	—	—	—		
P... D... Intratū Febr. 24, eșitū Martie 5.	Pneumonie drēptă. Vindecatū.	<i>Februarie.</i>				
		24. Inf. digit. 4 200.	—	40.5	—	80
		25. — 4,200.	39.8	40.2	76	108
		26. — 4/200.	38.7	38.7	72	84
		27.	37.2	38.5	72	84
		28.	37	83.5	68	48
M... M... Intratū Febr. 13, eșitū Martie 5.	Pleuro-pne- monie duplă. Vindecatū.	<i>Februarie.</i>				
		13. Inf. digit. 3,200.	—	—	—	—
		14. — 4,200.	40	40.2	108	138
		15. — 5,200.	39.8	39.1	102	120
		16. — 5,200.	40.5	9.5	108	108
		17. — 3,200.	39.2	39.3	90	100
		18.	37.7	37.3	84	72
19.	37.1	38.5	60	54		
A... L... Intratū Febr. 22, eșitū Martie 8.	Pneumonie duplă. Vindecatū.	<i>Februarie.</i>				
		23.	—	39.5	—	120
		24.	40	40.5	112	120
		25. } Inf. digit. 4 200.	39.5	40	120	120
		26.	38.5	38.7	100	100
		27.	38.5	38.7	76	72
		28.	37	38.2	72	—
29.	37	38	60	—		
D... G... Intratū Martie 5, eșitū Martie 12	Pneumonie stângă. Vindecatū.	<i>Martie.</i>				
		5. Sēra. Inf. dig. 4/200.	—	39.5	—	100
		6. Inf. digit. 4 200.	38.6	37.4	96	92
		7.	37.2	36.4	68	72
8.	36.1	36	48	60		

I... A...		<i>Februarie.</i> 27. Inf. digit. 3/200.	40	40.4	114	120
Intrată Febr. 26, eșită Martie 10.	Pneumonie. Vindecată.	28. 29. Inf. digit. 4/200.	39.8	40	108	132
		<i>Martie.</i> 1. Inf. digit. 4/200.	39.5	39.5	114	120
		2.	39.4	40	100	120
		3.	38.3	38	100	90
			37.5	—	66	—
C... I...		<i>Februarie.</i> 27. Săra. Inf. dig. 4/200.	—	40.2	—	140
Intrată Febr. 27, mortă Martie 4.	Pneumonia virfului slângă. Mortă.	28. Inf. digit. 6/200.	38.6	40.2	108	120
		29. — 2/200.	39.4	38.5	100	104
		<i>Martie.</i> 1. Inf. digit. 3/200.	39.5	39.7	96	100
		2.	39.6	39.5	112	80
		3.	39.3	—	120	—
P... I... Intrată Martie 5, mortă Martie 8.	Pneumonie tifică. Mortă.	<i>Martie.</i> 6. Inf. digit. 4/200.	39.4	40.6	100	100
		7. Poț. alcoolică.	38.7	39.3	108	100
		8.	38.4	—	96	—
P... I... Intrată Febr. 25, eșită Martie 12.	Pneumonie dréptă. Vindecată.	<i>Februarie.</i> 25. Săra. Inf. dig. 4/200.	—	40.2	—	120
		26. Inf. digit. 8/200.	39.5	39.5	96	100
		27. — 4/200.	39.4	39.5	116	120
		28. — 4/200.	39	39.5	108	88
		29. — 2/200.	38.6	38.7	94	92
		<i>Martie.</i> 1.	38.5	39.5	108	108
		2. Inf. digit. 2/200.	38.3	38.5	100	108
		3. Poț. alcoolică. Extr. digit. 0/10.	37.5	—	86	—
C... I...		<i>Februarie.</i> 18.	—	40	—	120
Intrată Febr. 18, eșită Martie 12.	Pneumonia virfului dreptă. Vindecată.	19. Inf. digit. 2/400.	39.9	—	108	126
		20.	38.5	—	84	114
		21. Inf. digit. 4/200.	39.5	38.5	84	100
		22. — 4/200.	39.3	39.7	76	112
		23. — 4/200.	39.5	38.7	84	—
		24.	38.8	38.7	64	56
		25.	38.2	—	52	—
D... I... Intrată Martie 2, eșită Martie 13.	Pneumonie. Vindecată.	<i>Martie.</i> 3. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—
		4. — 4/200.	38.2	—	96	—
		5. — 4/200.	40.2	—	100	—
		6.	38.2	—	72	—

		<i>Februarie.</i>				
P... T...		13.	—	39.8	96	96
Intratū	Pneumonie	24. Inf. digit. 4/200.	38.6	38.3	84	80
Febr. 23,	dréptă.	25. — 4/200.	38.4	39.4	64	72
eșitū	Vindecatū.	26.	38.4	39.2	52	—
Martie 5.		27.	—	—	48	—
		<i>Martie.</i>				
M.... G....		9.	—	39.5	—	109
Intratū	Pneumonie	10. Inf. digit. 4/200.	39.5	—	110	—
Martie 9.	stîngă.	11. — — 4/200.	39	39.2	108	104
eșitū	Vindecatū.	12. — — 4/200.	39.3	39.5	108	84
Martie 23.		13.	37.3	—	60	—
		<i>Martie.</i>				
B.... N....		11. Inf. digit. 4/200.	—	40.2	—	108
Intratū	Pneumonie	12. — — 4/200.	39.7	39.8	108	108
Martie 17,	dréptă.	13.	39.6	39	100	100
eșitū	Vindecatū.	14.	38.4	38.7	100	—
Martie 22.		15.	38.4	38.5	80	84
		16.	37.4	—	60	—
		<i>Martie.</i>				
M.... L....		10.	40	40.2	108	128
Intratū	Pneumonie	11. Inf. digit. 4/200.	39.4	39.5	108	120
Martie 10.	stîngă.	12. — 4/200.	39.4	39.6	100	108
eșitū	Vindecatū.	13. — 4/200.	39.2	39	104	100
Martie 22.		14. — 4/200.	38.5	39.2	50	—
		15.	38.4	38.7	72	32
		16.	38.2	37	48	72
		<i>Martie.</i>				
L... T....		3. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—
Intratū	Pneumonie	4. — — 4/200.	—	—	—	—
Martie 3.	stîngă.	5. — — 4/200.	—	—	—	—
eșitū	Vindecatū.	6. Poț. alcoolică,	—	—	—	—
Martie 22.		Extr. digit. 0.30.	—	—	—	—
		<i>Martie.</i>				
S.... I....		6. Inf. digit. 4/200.	40	40.2	108	104
Intratū	Pneumonie	7. — — 4/200.	39.4	40.5	96	92
Martie 5.	stîngă.	8.	39.3	40.1	102	120
eșitū	Vindecatū.	9.	38.8	39.2	96	114
Martie 20.		10.	37.2	38.2	66	72
		<i>Martie.</i>				
D.... G....		9.	—	40.2	—	116
Intratū	Pneumonie	10. Inf. digit. 4/200.	39.7	40	118	120
Martie 9,	dréptă.	11. — — 4/200.	40.2	40.7	100	96
eșitū	Vindecatū.	12. Bromur de Potasiū.	38.7	39.2	96	96
Martie 20.		13. Inf. digit. 4/200.	39.3	39.2	100	104
		14.	37.2	—	80	—
		15.	37.5	—	44	—

		<i>Martie.</i>				
G... C...	Pneumonie dublă. Mortă.	9. Poț. alcoolică. Extr. digit. 0.15.	—	38.5	—	92
		10. Repet.	39	39.5	96	120
		11. Inf. digit. 4/200.	39	40.3	104	120
		12. — — 4/200.	38.2	39.5	100	108
		13. Poț. alcoolică 200 gr. Moscu 0.50. Extr. digit. 0.30.	39.5	39.2	120	108
		14. Inf. digit. 6/200.	38.5	40	100	120
		15.	38.2	39.2	120	120
		16.	37.2	38	104	100
		17.	38.8	38.3	100	108
		<i>Martie.</i>				
B... V...	Pneumonie stingă. Vindecată	8.	—	39.4	—	96
		9. Inf. digit. 4/200.	39	40	100	120
		10.	38.7	39.5	108	108
		11.	39.5	40	88	96
		12. Extr. digit. 0.20. Poț. alcoolică.	38.4	39.2	90	96
		13.	37	37.2	88	80
		<i>Martie.</i>				
B... P...	Pneumonie a virfului drept. Vindecată.	16.	—	40	—	112
		17. Inf. digit. 4/200.	38.5	40.3	108	108
		18. — — 4/200.	37.5	38.7	88	72
		19. Poț. alcoolică. Extr. digit. 0.20.	38.2	38.2	72	—
		20.	37.2	—	60	60
		<i>Martie.</i>				
C... I...	Pneumonie dreptă. Vindecată.	16. Inf. digit. 4/200.	38.3	39.2	108	100
		17. — — 4/200.	38.1	—	96	—
		18.	35.3	—	72	—
		19.	36	—	60	—
		<i>Martie.</i>				
O... P...	Pneumonie stingă. Vindecată.	9. Inf. digit. 4/200	39.2	40	108	—
		10. Poț. alcool. Extr. digit. 0.15.	38	38.5	84	108
		11. Repet.	38	38.7	84	108
		12. Repet. (0.30).	38.7	38.8	100	96
		13.	36.4	37.4	68	80
		<i>Martie.</i>				
C... M...	Pneumonie stingă. Vindecată.	12. Inf. Digit. 4/200.	39.5	39.3	108	96
		13. Repet.	39.2	—	108	—
		14. — 8/200.	39.2	—	108	—
		15. — 4/200.	39.1	—	96	—
		16.	37.2	—	60	—

C... N...	Pleuro-pneumonie stîngă. Vindecată.	<i>Februarie.</i>					
		18. Inf. digit. 6/200.	39.6	40.3	120	120	
		19. — — 4/200.	38.8	39.8	104	100	
		20. Pot. alcoolică. Extr. digit. 0.30.	37.5	47.3	84	88	
		21. Inf. digit. 4/200.	39.2	—	84	80	
		22. — — 4/200.	39	39.5	80	84	
Intrată Febr. 17, eșită Martie 3.		23.	38.5	38.3	52	52	
V... T...	Pleuro-pneumonie stîngă. Vindecată.	<i>Februarie.</i>					
		25. Inf. digit. 4/200.	—	39.7	—	120	
		26. — — 4/200.	39.2	39.5	124	100	
		27.	38	38.4	94	80	
Intrată Febr. 25, eșită Martie 3.		28.	37.	38.2	72	80	
D... N...	Pleuro-pneumonie dublă. Vindecată.	<i>Februarie.</i>					
		17. Inf. digit. 4/200.	—	40.2	—	100	
		18. — — 4/200.	37	40.5	96	111	
		19. — — 4/200.	38.4	40.2	90	98	
		20. Pot. alcoolică.	39.5	40	90	100	
		21. Inf. digit. 4/200.	39.5	38.2	96	104	
		22. — — 2/200.	37.5	39	96	104	
Intrată Febr. 17, eșită Martie 5.		23.	38.2	38.5	97	76	
I... L...	Pleuro-pneumonie dublă. Vindecată.	<i>Februarie.</i>					
		15. Inf. digit. 6/200.	39.7	40.7	108	112	
		16. — — 4/200.	40.2	39.5	100	120	
		17.	38.3	—	72	100	
		18.	38.4	—	74	—	
Intrată Febr. 14, eșită Martie 5.		19.	37.2	—	84	—	
B... C...	Pleuro-pneumonie stîngă Vindecată.	<i>Februarie.</i>					
		25. Inf. digit. 4/200.	40.5	40.8	120	108	
		26. — — 4/200.	39.4	40	120	—	
		27. — — 4/200.	40	40.5	112	132	
		28. — — 6/200.	39.8	40.2	120	120	
		29. — — 2/200.	40	40.2	128	120	
		<i>Martie.</i>					
		1. Pot. alcoolică cu Extr. digit. 0.30.	40	40	120	120	
		2. Repet.	39.2	39	126	140	
		3.	39.2	—	120	—	
4.	38.7	39.2	128	—			
5.	38.5	39.4	92	—			
6.	36	—	92	—			
7.	38	36.7	84	88			
F... G...	Pleuro-pneumonie dreaptă. Vindecată.	<i>Martie.</i>					
		1. Inf. digit. 4/200.	39.3	39	112	110	
		2. — — 6/200	39.7	—	116	—	
Intrată F. 29, eșită Martie. 19.		3.	36.2	—	84	—	

P... N...		<i>Martie.</i>					
Intrată	Pleuro-pneumonie dublă. Vindecată.	1. Inj. Pilocarp.	40.2	40	90	90	
Martie 1		2. câte 2 centigr.	40.4	40.5	102	104	
eșită		3. Inf. digit 4/200.	40	40.2	102	100	
Martie 23.		4. -- 4/200.	39	40.2	96	100	
		5. -- 4/200.	37.2	37	84	68	
		6. -- 4/200.	35.8	36.4	54	52	
		7.					
M... C...		<i>Martie.</i>					
Intrată	Pleuro-pneumonie stângă. Vindecată.	1. Inf. digit 4/200.	39	—	120	—	
Martie 1,		2. -- 6/200.	39.3	40	102	—	
eșită		3. -- 4/200.	38.7	—	84	—	
Martie 14.		4. -- 2/200.	38.5	—	76	—	
		5. Pot. alcoolică cu Extr. digit 0.15.					
L... R...		<i>Martie.</i>					
Intrată	Pneumonie dreptă. Vindecată.	20. Inf. digit. 4, 200.	—	38.2	—	104	
Martie 20,		21. -- -- 4 200.	39.5	40	100	106	
eșită		22. -- -- 4, 200.	39.4	—	84	100	
Aprilie 2.		23. -- -- 4/200.	38.3	40	86	90	
		24.	37	37.4	72	78	
		25.	36.4	—	64	—	
		26.	36	—	60	—	
F... C...		<i>Martie.</i>					
Intrată	Pleuro-pneumonie stângă. Vindecată.	22. Inf. digit. 4, 200.	38.4	—	100	108	
Martie 21,		23. -- 4 200.	39.5	37.7	108	108	
eșită		24.	36.6	37	80	84	
Aprilie 13.		25.	36	—	80	—	
		26.	36	—	80	—	
		27.	36	—	44	—	
		28.	36.4	—	40	—	
M... S...		<i>Martie.</i>					
Intrată	Pneumonie stângă. Vindecată.	23. Inf. digit. 4/200.	—	40.2	—	120	
Martie 23,		24. -- -- 4/200.	38.5	40	100	108	
eșită		25. -- -- 4 200.	38	38.2	112	108	
Aprilie 12.		26. -- -- 4, 200.	38	37.7	80	96	
		27.	38.2	38.4	60	72	
		28.	37.2	37.5	60	48	
D... L...		<i>Martie.</i>					
Intrată	Pleuro pneu- monie dublă. Vindecată.	18. Inf. digit. 4, 200.	—	39.2	—	100	
Martie 18,		19. -- 6 200.	39	38.7	94	80	
eșită		20.	38.6	38.7	84	80	
Aprilie 2.		21.	37.2	37.3	66	66	
		22.	36	36.4	66	60	

P... N... Intratū Aprilie 4 , eșitū Aprilie 18.	Pneumonie stingă. Vindecatū.	<i>Aprilie.</i>					
		4. Inf. digit. 4/200.	39.7	40	124	96	
		5. — — 4/200.	40	40.2	100	98	
		6.	39.2	—	96	—	
		7.	36.5	—	72	—	
		8.	36.7	—	64	—	
M... T... Intratū Aprilie 6 , eșitū Aprilie 25.	Pneumonie duplă. Vindecatū.	<i>Aprilie.</i>					
		7. Inf. digit. 4/200.	39.2	—	120	—	
		8. — — 4/200.	—	—	112	—	
		9. — — 4/200.	38.7	—	96	—	
		10.	39.2	—	80	—	
		11.	36.2	—	72	—	
		12.	36.4	—	52	—	
M... G... Intratū Martie 24 , eșitū Aprilie 11.	Pneumonie stingă Vindecatū.	<i>Martie.</i>					
		24. Inf. digit. 4/200.	—	39.9	—	126	
		25. — — 4/200.	39.5	38.8	114	108	
		26.	37.6	38.5	96	100	
		27. — — 4/200.	38	38.6	104	104	
		28. — — 4/200.	38.5	38.4	104	100	
		29. — — 4/200.	37.6	37.8	96	102	
		30. — — 4/200.	36.8	—	72	—	
		31.	36.1	—	54	—	
		H... S... Intratū Martie 28 , eșitū Aprilie 11.	Bronco-pneu- monie. Vindecatū.	<i>Martie.</i>			
28. Inf. digit. 3/200.	—			—	—	—	
29. — — 3/200.	39.5			40	120	100	
30. — — 3/200.	39			—	104	—	
31.	37.8			38.2	84	96	
<i>Aprilie.</i>							
	1.	37.6	—	84	96		
	2.	37.4	—	84	84		
	3.	37.5	—	72	—		
N... S... Intratū Aprilie 12 , eșitū Aprilie 27.	Pneumonie duplă. Vindecatū.	<i>Aprilie.</i>					
		12. Inf. digit. 3/200.	—	—	—	—	
		13. — — 4/200.	40	40.1	104	106	
		14. — — 4/200.	39.3	—	104	104	
		15.	39	—	84	96	
		16.	38.8	—	96	96	
		17.	38.2	—	96	84	
	18.	38.3	—	60	96		
M... E... Intratū Martie 31 , eșitū Aprilie 25.	Pneumonie duplă. Vindecatū.	<i>Aprilie.</i>					
		1. {	38.7	38.8	104	104	
		2. } Inf. digit. 4/200.	39	39.5	104	104	
		3. }	38	37.4	96	72	
	4.	36.5	37	48	48		

H... M...		<i>Martie.</i>					
Intratū	Bronco-pneumonie. Vindecatū.	22. Inf. digit. 4/200.	—	40.8	—	120	
Martie 22,		23. — 4/200.	40.2	40.4	112	116	
eșitū		24. — 4/200.	39.4	—	100	—	
Aprilie 4.		25.	38.5	39.2	84	96	
		26.	38.2	38.4	84	60	
		27.	37.5	—	72	—	
		28.	37.2	—	44	—	
I... C..			<i>Martie.</i>				
Intratū	Pleuro-pneumonie duplă. Vindecatū	22. Inf. digit. 4/200.	—	40	—	124	
Martie 22,		23. — 4/200.	39.2	40	120	108	
eșitū		24. — 4/200.	38.5	39.7	108	—	
Aprilie 6.		25. Poț. alcoolică.	38.4	38.5	96	96	
		26. Inf. digit. 4/200.	38.2	39.2	100	96	
		27. Poț. alcoolică Extr. digit. 0.30.	37.2	38.2	72	60	
		28.	36.2	—	60	—	
		29.	—	—	48	—	
P... C...		<i>Martie.</i>					
Intratū	Pneumonie stîngă. Vindecatū.	27. Inf. digit. 4/200.	—	38.4	—	120	
Martie 27,		28. — 4/200.	38.2	38	124	96	
eșitū		29. — 4/200.	37.4	—	96	100	
Aprilie 6.		30. — 4/200.	39	—	100	—	
		31. — 4/200.	38.2	38.7	96	—	
		<i>Aprilie.</i>					
		1.	37.5	—	96	88	
		2.	36.5	—	88	—	
	3.	36.2	—	84	60		
C... I...		<i>Martie.</i>					
Intratū	Pleuro-pneumonie stîngă. Vindecatū.	24. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—	
Martie 24,		25. — 4/200.	38.6	39.2	108	104	
eșitū		26. — 4/200.	38.5	38.5	92	96	
Aprilie 2.		27. — 4/200.	38.2	38.2	96	80	
		28.	38.5	38.5	76	88	
		29.	37	—	64	—	
		30.	37	—	62	—	
C... G..		<i>Martie.</i>					
Intratū	Pneumonie duplă. Vindecatū.	12. Inf. digit. 4/200.	39.5	40	144	144	
Martie 11,		13. — 4/200.	39.5	39.6	138	138	
eșitū		14.	38.7	40	128	132	
Aprilie 2.		15. — 6/200.	36.7	38.2	108	120	
		16. — 2/200.	36.6	38	84	108	
		17.	37.2	38	84	96	
		18.	37	—	78	—	

B... P... Intratü Aprilie 1. eșitü Aprilie 25.	Pneumonie stîngă. Vindecatü.	<i>Aprilie.</i> 2. Inf. digit. 4/200. 3. — 4/200. 4. — 4/200. 5. 6.	38.7 38.4 38.6 38 38.2	39.2 39.2 37.8 — 37.2	92 88 80 44 32	— 84 80 — 40
P... C... Intratü Aprilie 10. eșitü Aprilie 20.	Pneumonie dreptă. Vindecatü.	<i>Aprilie.</i> 11. 12. Inf. digit. 4/200. 13. — 4/200. 14. — 4/200. 15. — 4/200. 16.	39.2 39 38.5 40 39 38.7	40.2 40.1 40.1 40.2 40 39.2	120 120 96 96 72 60	— 112 100 100 70 58
C... L... Intratü Aprilie 8. eșitü Aprilie 28.	Bronco-pneu- monie. Vindecatü.	<i>Aprilie.</i> 8. 9. Inf. digit. 2/200. 10. — 4/200. 11. — 4/200. 12. — 4/200. 13. 14.	39.5 38.7 38.2 38.2 38.5 38.2 37.2	40 39.4 40 39.2 38.7 37.2 36.2	104 100 96 96 90 68 64	108 108 106 — 96 70 70
C... D... Intratü Aprilie 8. eșitü Maiü 11.	Pneumonie dreptă. Vindecatü.	<i>Aprilie.</i> 9. Inf. digit. 4/200. 10. — 4/200. 11. — 4/200. 12. — 4/200. 13. — 4/200. 14. 15.	38.3 39.2 39.5 39.6 38.2 37.8 36.2	39.5 39.7 39.8 39.7 38.4 38 37.2	90 96 108 106 96 60 54	100 106 106 106 100 60 60
T... M... Intratü Maiü 12. eșitü Maiü 31.	Pneumonia virfului stîngü. Vindecatü	<i>Maiü.</i> 12. Inf. digit. 4/200. 13. — 4/200. 14. — 4/200. 15. — 4/200. 16. — 4/200. 17. — 2/200. 18	— 39 38.5 38.2 38.3 37.5 37.2	39.9 39.5 39 38.5 39.2 37.8 38.5	— 108 100 96 80 64 48	128 104 120 100 96 68 72
M... G... Intratü Maiü 11. eșitü Maiü 31.	Bronco-pneu- monie. Vindecatü.	<i>Maiü.</i> 11. Inf. ipeca 3/200. 12. Inf. digit. 4/200. 13. — 4/200. 14. — 4/200. 15.	— 38.3 37.4 37.2 36	38.2 39.2 — 38.7 —	— 118 72 76 64	72 90 78 88 —

N... N... Intratū Maiū 12, eșitū Maiū 22.	Pneumonie. Vindecată.	<i>Maiū.</i> 12. Inf. digit. 4/200. 13. — 4/200. 14. — 2/200. 15. Poț. alc. 200 gr. Extr. digit. 0.15.	— 38 37.5 35.7	39.5 38.5 38.2 37.4	— 120 96 72	112 108 80 80
G... N... Intratū Maiū 8, e- șitū M. 22.	Pneumonie stîngă. Vindecată.	<i>Maiū.</i> 8. Inf. digit. 4/200. 9. — 4/200. 10. — 4/200. 11. — 4/200. 12. 13.	— 39.2 39.5 39.5 38.7 37.2	40 40 40 40 38.8 38.2	— 110 80 80 60 60	108 100 100 92 80 —
I... T... Intratū Maiū 24, eșitū Iunie 11.	Pneumonie dreptă. Vindecată.	<i>Maiū.</i> 24. 25. Inf. digit. 4/200. 26. — 4/200. 27. — 4/200. 28. 29. 30.	— 40 38.2 27.8 38.5 37.5 37.2	40.2 — 39.5 — 39.2 — —	— 132 100 96 112 90 76	140 — 96 80 116 — —
C... B... Intratū Maiū 16, eșitū Iunie 1.	Pneumonie dreptă. Vindecată.	<i>Maiū.</i> 16. Inf. digit. 4/200. 17. — 4/200. 18. — 4/200. 19. — 4/200. 20.	— 40.5 39.5 38.5 38.5	40.7 40.6 40 39.4 —	— 124 120 114 48	120 — 120 80 —
B... D... Intratū Iunie 11, eșitū Iunie 30.	Pleuro-pneu- monie stîngă. Vindecată.	<i>Iunie.</i> 12. Inf. digit. 4/200. 13. — 6/200. 14. — 4/200. 15. — 4/200. 16. 17. 18.	39.3 39 38.2 39.5 39 37.5 36.8	40 39.5 40 40 39 — —	120 128 108 112 120 80 80	108 104 100 112 80 — —
N... I... Intratū Maiū 21, eșitū Iunie 1.	Pleuro-pneu- monie stîngă. Vindecată.	<i>Maiū.</i> 22. Inf. digit. 4/200. 23. — 4/200. 24. — 4/200. 25. 26. 27.	38.5 39 37.5 37 36.5 36.8	38.7 39.2 37.5 37.6 — —	112 104 80 60 48 44	104 — 80 80 — —

B... G... Intratū Iunie 4, eșitū Iunie 20.	Pneumonie dréptă. Vindecată	<i>Iunie.</i>							
		4. Inf. digit. 4/200.	—	—	—	—			
		5. — 4/200.	38.5	39.5	104	104			
		6. — 4/200.	38.4	39.2	92	110			
		7. — 6/200.	39.8	40	104	—			
		8.	39.2	39.5	100	104			
		9.	38.7	39.2	104	108			
		10.	38.5	—	104	—			
		11.	38.5	39.2	100	96			
		T... T... Intratū Iunie 9, eșitū Iunie 19.	Pneumonie dréptă. Vindecată.	<i>Iunie.</i>					
				9. Inf digit. 4/200.	—	39.5	—	108	
10. — 4/200.	39			39.4	102	110			
11. — 4/200.	38.5			39	96	92			
12.	38.5			39.2	66	66			
13.	38			39	54	60			
14.	38			—	54	—			
15.	36.5			36.8	48	48			
A... M... Intratū Maiū 29, eșitū Iunie 11.	Pneumonie dréptă. Vindecată.			<i>Maiū.</i>					
				30. Inf. digit. 4/200.	40	40.2	120	112	
				31. — 4/200.	40	40.4	108	100	
		<i>Iunie.</i>							
		1. — 4/200.	39.5	40	102	84			
		2.	38.5	—	76	—			
D... V... Intratū Maiū 26, eșitū Iunie 5.	Pneumonie stîngă. Vindecată.	<i>Maiū.</i>							
		26.	—	40.2	—	116			
		27. Inf. digit. 4/200.	39.5	39.7	80	96			
		28. — 4/200.	38.5	39.2	80	72			
		29. — 4/200.	37.5	37	64	60			
		30.	36.2	—	44	—			
C... G... Intratū Iu- nie 15, eșitū Iunie 27.	Pneumonie dréptă. Vindecată.	<i>Iunie.</i>							
		15.	—	38.5	—	104			
		16. Inf. digit. 2/200.	37.5	38	80	64			
		17.	37.5	37.6	56	80			
		18.	37.2	—	52	64			
P... C... Intratū Iunie 5, e- șitū Iu- nie 22.	Pneumonie duplă Vindecată	<i>Iunie.</i>							
		5. Inf digit. 4/200.	—	40.4	—	130			
		6. — 4/200.	39.5	40	90	100			
		7. — 4/200.	39.2	40	95	80			
		8. — 4/200.	37.5	—	72	72			
		9. Pol. alcoolic. 200 gr. Extr. digit. 0,30.	37.6	38.2	68	60			
		10.	37.2	—	56	—			

B... Gr...		<i>Iunie.</i>					
Intratū Iunie 24. eșitū Iulie 7.	Bronco-pneu- monie. Vindecatū.	25. Inf. digit. 4/200.	38.5	38	120	—	
		26. — 4/200.	37.5	38	72	—	
		27. Poț. alcoolica 200 gr.	38	—	74	—	
		28. Repet	37	37.5	82	—	
		29. Poț. alcoolica 200 gr. Extr. digit. 0.15.	37	38	90	—	
		30.	37	—	76	—	
O... N...		<i>Iulie.</i>					
Intratū Iulie 26. eșitū Augustū 6.	Pneumonie stingă. Vindecatū.	26. Inf. digit. 3/200.	—	40	—	128	
		27	38	39	100	106	
		28.	38.5	39	100	100	
		29. — 4/200.	38	39	96	—	
		30. — 4/200.	37.5	38	80	58	
		31.	37.5	—	60	—	
R... N...		<i>Augustū.</i>					
Intratū A. 10. eșitū August 21.	Pneumonie stingă. Vindecatū.	11. Inf. digit. 4/200.	38.4	38.7	100	100	
		12. — 3/200.	38	38.4	75	72	
		13. — 3/200.	37	37.4	54	64	
		14.	36.5	37.2	48	48	
I... V...		<i>Augustū.</i>					
Intratū A. 11. eșitū August 27.	Pneumonie stingă. Vindecatū.	11. Inf. digit. 4/200.	37	—	72	52	
		12. — 4/200.	37	37.2	75	52	
		13. — 4/200.	37	37.2	62	52	
		14.	37.2	37.4	58	52	
M... D...		<i>Augustū.</i>					
Intratū A. 9. eșitū August 29.	Bronco-pneu- monie. Vindecatū.	9. Inf. digit. 4/200.	—	39	—	88	
		10. — 4/200.	38	39	96	65	
		11. — 4/200.	37.8	39	70	74	
		12. — 4/200.	38	39.2	80	62	
13.	37.4	38.5	60	65			
C... D...		<i>Augustū.</i>					
Intratū A. 3. eșitū August 29.	Pneumonie stingă. Vindecatū.	3.	—	40	—	95	
		4. Inf. digit. 4/200.	40	40	100	105	
		5. — 4/200.	40.4	40	115	—	
		6. — 4/200.	39	39	110	101	
		7. — 4/200.	37.2	39	65	62	
		8.	37	38	46	42	
9.	37	38	42	45			

Precum se vede din aceste observațiuni, digitala a fostă dată chiară până la 16, 18, 20, 22, 24 grame unū bolnavū, adică dîlnicū și neintreruptū câte 2—4 grame.

Dosa minimală a fostu 2 grame, și acesta numai atunci când pulsul de la 110, 120, 130, 140 și une ori chiar 156, cădea la 80 sau 70, adică cu o reducere de puls de aproape jumătate, cum a fostu la începutul morbului

Temperatura a scăduțu dîlnic cu 1—2 și chiar 3°.

Și tocmai aceste indoite scopuri s'a urmăritu cu întrebuintarea doselor mari de digitală : scăderea repede a pulsului și a temperaturii, adică *sedatiunea circulatorie și respiratorie*.

De observatū era mai cu sémă, că mai multe dîle d'arândul pulsul se menținea la aceeași scădere : 40, 44, 48, 50 pulsații, până ce începea din nou a se urca și a reveni la starea normală, fiziologică.

Din toate acestea rezultă că :

1. Digitala nu produce o acțiune *antiflogistică* imediată, de câtu când este dată în dosă terapeutică.

2. Dosa terapeutică, *sedativă circulatorie* a digitalei este de 4—6 grame foi, (*in infusione*), sau 4—6 miligrame (*in injectiō ipodermice*) pe dî și pe unu timpu limitatū prin scăderea pulsului cu $\frac{2}{3}$ și a căldurei animale cu 2—3° din starea morbidă.

3. Tratamentul cu digitală este, până astăzi, unicul care a redusū mortalitatea pneumoniei la celū mai minimal procentū, dacă nu și la 0 chiar.

4. Numai de la dosa terapeutică trebuie să ceremū unu medicamentū ceea ce pōte elū să ne dea. În adevērū, digitala, dată chiarū în dosă terapeutică, poate lesne deveni fōrte vătămătōre, ca ori-care altū medicamentū activū, în mâini neexperimentate; însă, dată cu precauțiunea cerută de mersul eliminațiunii sale, ea ne dă rezultate miraculoase, fōrte utile, mai alesū în pneumonie.

Totū in acestū anū s'aū făcutu încercări și cu digitalina pură, în dosă de 4—6 miligrame, dată în injectiune Subcutanee, precum se vede din acestū tabelū :

No. curentă	NUMELE și PRONUMELE	DIAGNOZA	M										
			1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
1	Iamandi Macariu	F. Tifoidă	H 1'	H 1' 2'	H 1 1/4'	H 1 1/4'					N 1'		
2	Marioescu Tudor	Pleuro-Pneum.	H 2"	H 1'	H 1 1/4'						N 1 1/4'		
3	Strungarin Nic	Bronc.-Capil.						H 1 1/4'	H 1'	H 1'			
4	Stancu Gheorghe	Pleuro-Pneum.	H 1'										
5	Gadea Maria	Pa. virf. dr.		H 2'									
6	Grigorie Nicolae	Pneumonie											
7	Vasile Constantin	Br. chr. tab.		H 2'	N 1"	N 1 1/2"	N 2"		N 3"				
8	Strungarin Nic	Bronc.-Capil.										N 2'	
9	Poting Gheorghe	Bronc.-Pneum.											
10	Batag Gheorghe	Bronc.-Pneum.											
11	Antoniu Corbu	Bronc.-Pneum.											
12	Constantin Ion	Bronc.-Pneum.											
13	Constantin Răzescu	Pneum.-ciferă											
14	Dăncoiu Gheorghe	Tubercule											
15	Ionescu Florea												
A													
16	Nicolae Dumitru	Erisipel	4"	6"	6"	6"	6"	6"					
17	Michail Banbu	Pneumonie							4"	4"	4"	4"	
18	Vartan Constantin	Tubercule							1"				
19	Bratu Costache	F. Tifoidă										4"	
20	Ion Ion	F. Tifoidă											
21	Manolache Ionuță	Pneumonie											
22	Stăneanu Anghel	Pneumonie											
23	Dragomir Gheorghe												
24	Petre Maria	Pleur. supur.											
25	Constantin Ilie	Pneumonie											
M													
26	Chiru Gheorghe	F. Tifoidă acută							4"	4"			
I													
27	Încercău Ilie	Erisipel											

Observații : (N), Nativelle; (H), Homolle; (') în câte rânduri

A R T I E														Totalul injecțiilor	Dosele în- bunătate în miligrame			
11	12	13	14	1	16	17	18	19	20	23	24	25	26	27	28	29		
N					N	N											5	6 ¹ / ₂
4"					4"	4"											11	18
N																	3	3 ¹ / ₂
6"																	4	7
N	N	N	N														7	16
4"	4"	4"	4"														5	10
N																	10	9 ¹ / ₂
4"																	3	6
N	N	N	N	N	N												12	26
4"	4"	6"	6"	6"			6"	6"	4"	5"	5"	5"					16	24
									4"	4"	4"	4"	6"				2	4
									4"	4"	4"	4"	6"				10	20
									4"	4"	4"	4"	6"				9	10
									4"	4"	4"	4"	6"		1"		9	17
									4"	4"	4"	4"	6"				6	13
P R I L I E																		
																	12	34
																	8	16
																	1	1
																	2	4
4"	4"	4"	4"		4"	4"	4"	4"									16	32
					6"	5"	6"	6"	6"								8	24
							6"										2	5
							4"										2	6
																	2	4
																	2	4
A I U																		
																	4	8
U N I E																		
							4"	4"									4	8
														171	336 ¹ / ₂			

s'a făcută injecțiunea.

Iată și efectele curative obținute prin întrebuințarea digitalinei.

Amă întrebuințată digitalina, cu succes, în contra *erisipelului facială*, *pneumoniei* și *febrei tifoidă*.

I. Erisipelă facială. — Din 12 cazuri, tratate cu digitalina lui Homolle, dată în doză de 2—4 miligrame pe zi și în timp de 10—13 zile, toți morboșii au intrat în convalescență. La 6 din aceste cazuri, amă observată o ameliorație însemnată, chiar din a 5-a zi de tratament.

Afară de schimbarea adusă în starea inflamatorie locală, starea generală a indivișilor s'a modificat încă și mai mult sub influența acestui tratament.

Bătăile cordului, cari înainte erau tumultuoșe, violente, au devenit mai lente, bine distingibile și aproape normale. Pulsul de la 100, 120 pe minut, a scăzut la 80, 86, 90; iar temperatura de la 40° — 41° la 39° — 38° .

În aceste 6 cazuri, din cauza netoleranței individuale, s'au suprimat injecțiunile de la a 7-a zi, administrându-se infuzia de lof de digitală, care s'a continuat până ce s'a stabilit convalescența. Esternă s'a aplicat colodiū.

În 4 cazuri, la cari s'a continuat tratamentul ipodermic în cursul bolii, s'a remarcat amendarea fenomenelor de regulă între a 5-a și 7-a zi, iar intrarea în convalescență de la a 2-a—9-a zi, și la cele-l'alte 2 de la a 7-a—8-a zi.

În cele-l'alte două cazuri, de formă gravă, la cari s'a administrat digitalina în doză de 3—6 miligrame pe zi, în 2 injecții, ameliorația a avut loc de la a 6-a—7-a zi.

Modificațiile din partea sistemului circulator și ale temperaturii, s'au remarcat chiar din ziua a 4-a, căci pulsul din 134 pe minut, scăduse la 120, temperatura din 41° , la 40° .

Unul din acești pacienți a intrat în convalescență propriu-zisă, după 23 zile, din cauza recăderii erisipelului de

mai multe ori (cu plăci erisipelatoase) în diferite puncte ale feței.

În celălaltă casă, fenomenele cerebrale, s'a au modificat în a 6-a zi, după 12 injecții, a 4 miligrame pe zi, în 2 rinduri.

În 8 casuri observate, unde amă practicată injecțiunile subcutanee cu digitalina lui Nativelle, pe lângă aplicațiunile externe de colodiu cu glicerină, amă obținută rezultatele următoare :

În 2 casuri de aceeași intensitate, în care erisipelulă ocupa întreaga față, urechile și o parte din regiunea cervicală, după 3 injecții a 4 miligrame pe zi, practicate în 3 zile consecutive, amă observată o scădere de temperatură cu câte-va divisiuni, o rărire relativă a pulsului (10 pulsații în minus) și o oprire în întindere a plăcii erisipelatoase. După 6 zile de tratament cu câte 5 miligrame pe zi, în 2 injecții, amă obținută scăderea temperaturii și pulsului, aprăpe de normală, și disparițiunea erisipelului mai în totală.

Continuândă tratamentul încă 6 zile, în dosă de 3 miligrame pe zi, amă obținută, după 12 zile, completă vindecare. Este de notată însă, că, în ambele aceste casuri, erisipelulă, după a 7-a zi de tratament, a luată forma întreuptă în plăci, în diferite regiuni ale feței.

În 5 casuri de intensități diferite, după ună tratament de 7—8 zile, cu digitalină dată în dosă de 2—4 miligrame pe zi, în una sau două injecții, s'a obținută de regulă, după a 5-a zi, scăderea pulsului și a temperaturii până la normală, și, după 10—12 zile, vindecare completă.

În ună casă de formă gravă, cu recădere de 3 ori, s'a observată o acțiune foarte slabă a digitalinei, mai ales în secunda recădere ; totuși, după 4 zile de tratament, de la intrarea bolnavului, amă obținută scăderea temperaturii și a pulsului, cum și ameliorarea stărei generale. După 9 zile de tratament, a 5 miligrame pe zi, ameliorățiunea stărei generale a pacientului a devenit și mai marcată.

Într'unu casu de erisipelu facialu, dupa unu tratamentu de 4 zile, practicandu-se cate 6 miligrame digitalina in 2 injectii, una dimineata si alta sera, amu constatat u ca, chiar in prima zi, sera, temperatura pulsului si respiratia erau cu totul modificate si placa erisipelatosa nu progresase nici de cum. A 2-a si a 3-a zi, temperatura scazu gradatu, inflamatia erisipelatosa diminuea, si a 4-a zi a dispairutu completu. Individulu era vindecatu.

In tote aceste casuri, efectulu principalu alu digitalinei, a fostu scaderea pulsului, temperaturii si respiratiei, scadere manifestata si prin traseurile sfigmografice, luate mai in tote aceste casuri.

II. Pneumonit acute, france; pneumonit grave, cu simptome tifice si ataxo-adinamice. — In 8 casuri, digitalina data in dosu de 3—6 miligrame pe zi, in 2 injectii a produsu aceleasi modificatiuni, ca si in casurile precedente, adica scaderea temperaturii, pulsului si respiratiei. Tratamentul a fostu asociatu in 3 casuri cu ergolina, data totu prin metoda ipodermica. Convalescenta s'a stabilitu in 6 casuri, dupa 12—18 zile; iar 2 au succombat.

In alte 5 casuri de pneumonii france, amu administratu digitalina in injectii, in dosu de 2—6 miligrame de 3 ori pe zi. Dupu 4 zile de tratamentu, in 3 casuri, amu observatu scaderea temperaturii de la 40°, la 30°,; pulsulu de la 106 la 98 si respiratia de la 40 la 36. Starea generala insa forte puin u ameliorata. S'a continuatu tratamentul inca 4 zile, cand amelioratiunea a devenitu evidenta, atat in privinta fenomenelor generale catu si a celor locale. In casulu alu 4-lea, tratamentul n'a reusitu.

In alte 6 casuri de pneumonii unilaterale cu fenomene generale intense, dupa unu tratamentu de 6—7 zile cu 3—6 miligrame pe zi, amu observatu o scadere notabila a temperaturii si a pulsului, precum si o modificare din par-

tea fenomenelor toracice. După 8—10 zile a avut loc vindecarea.

În alte 3 cazuri de pneumonii duble, asemenea cu fenomene foarte intense, după un tratament de 5—7 zile, am observat o scădere de temperatură și o rărire a pulsului. În două din aceste cazuri, bolnavii au eșit vindecați, al 3-lea a sucombat.

III. Febra tifoidă. — În 10 cazuri tratate cu digitalină 2—5 miligrame pe zi, am observat, după 7—10 zile, o scădere de temperatură cu câte-va divisiuni și o rărire a pulsului și chiar disparițiunea dicrotismului, mai ales în formele adinamice. În toate aceste cazuri, am observat că acțiunea antipiretică a digitalinei este evidentă după 4—6 zile, de și nu în același grad ca la erisipel și ca la pneumoniile france.

SUCCEDANEELE DIGITALINEI.

Ca medicamente sinergice ale digitalinei, adică ca medicamente stimulante ale nervului pneumogastic, fie la centru, fie la periferie, Schmiedeberg, citează următoarele substanțe glicosidice și extractive. (Grupul farmacologic al Digitalinei de Dr. I. L. Precost. Geneva, 1883.)

I. SUBSTANȚE GLICOSIDICE CRISTALISABILE.

1. Antiarina, $C^{14}H^{20}O^5$; solubilă în alcool, puțin în eter și prea puțin în apă. Ea se găsește în suculele plantelor numite *Upas antiar* sau *Antiaris toxicaria*.

2. Eleborina. $C^{26}H^{24}O^{15}$; solubilă în orice proporție în apă. Ea se găsește în foile radicale ale plantelor numite *Helleborus niger*, *viridis* și *foetidus*.

3. Evonimina foarte solubilă în alcool și prea puțin solubilă în apă; producându oprirea bătăilor cordului la broșce în minimala doză de $\frac{1}{16}$ — $\frac{1}{10}$ de miligram. Ea se găsește în mică cantitate în resina ce se scurge din planta *Evonimus atropurpureus*, și care este întrebuințată în America de Nord, în contra idropisiilor.

4. Teventina. $C^{54}H^{48}O^2$, solubilă în 124 părți apă la 140°, foarte solubilă în alcool și insolubilă în eter; Ea se găsește

in semințele plantei numită *Thevetia nereifolia* și pôte încă in planta numită *Cerbera Odallam*, din familia Apocineelor.

II. SUBSTANȚE NECRISTALISABILE FÔRTE PUȚINŪ SOLUBILE IN APĂ.

5. Scillaina, din *Urginea Scilla*, fôrte solubilă in alcoolă și prea puțin solubilă in eterū.

6. Adonidina, fôrte solubilă in alcoolă și prea puțin solubilă in apă și in eterū. Ea se estrage din planta *Adonis vernalis* din Renunculacee.

7. Oleandrina, fôrte solubilă in alcoolă, cloroformă și eterū, prea puțin solubilă in apă. Ea se găsește in foile plantei *Nerium Oleander* din Apocinee.

III. SUBSTANȚE GLICOSIDICE NECRISTALISABILE FÔRTE SOLUBILE IN APĂ ȘI ANALOGE SAPONINEI.

8. Digitaleina, Neriina, allate in fructele și probabilă și in cele-l'alte părți ale Digitalei purpuriă, precum și in foile Oleandrului.

9. Apocinina din *Apocynum canabium*, ca și apocina.

10. Convallarina, din *Convallaria majalis*.

IV. SUBSTANȚE NEGLICOSIDICE, CRISTALISABILE IN PARTE.

11. Digitoxina. $C^{12}H^{53}O^7$, insolubilă in apă, solubilă in alcoolă și in cloroformă. Se găsește, ca și digitalina, in foile plantei *digitalis purpurea*.

12. *Strofantina*, solubilă în apă și în alcool, prea puțin solubilă în eter și în cloroform. Ea se găsește în otrăvurile de săgeți: *Kombi*, *Mangania*, *Innea* sau *Onage*, ce sunt preparate în Africa orientală din planta *Strofondus hipidus*, din familia Apocineelor.

13. *Apocinina*, foarte solubilă în eter și în alcool aproape insolubilă în apă. Necristalisabilă. Ea se găsește în rădăcina plantei *Apocynum cannabinum* din Apocinee.

V. SUBSTANȚE VEGETALE DE DIFERITE FELURI ȘI CRA MAI MARE PARTE DIN ELE ÎNCĂ NEDETERMINATE BINE.

14. *Tanghina venenifera* (Poiret), un arbore din insula Madagascar ale căruia semințe sunt întrebuințate pentru usage religioase.

Trebuesc făcute noi cercetări pentru a se ști dacă *Tanghinina*, substanță cristalisabilă, aproape insolubilă în apă și extrasă de către Henry și Olivier, este în adevăr o otravă a cordului.

15. *Neriodorina* și *Neriodoreina*, două glicoside pe cari Greenish le-a extras din coaja plantei *Nerium odorum*.

Din acestea prima este analoagă *Oleandrinet*, iar secunda *Digitaleinet* sau *Neriinet*.

16. *Upas de Singaporu*, trebuie să conține două substanțe indiferente, din cari una aru lucra ca stricnina, iar alta ca *antiarina*.

VI. SUBSTANȚE CARĚ, PE LĂNGĂ ACȚIUNEA STIMULANTĂ ASUPRA
PNEUMOGASTRICULUI, MAI AU ȘI ALTE ACȚIUNI.

17. Eritrofleina. Acestu alcaloidu se găsește în planta *Erythrophleum* din Guinea și din Africa Orientală. Elu are asupra cordului o acțiune analogă cu aceea a Digitalinei; iar asupra măduvei oblongate o acțiune analogă cu aceea a picrotoxinei

18. Frinina, o substanță extrasă de către Fornana din glandele cu venin și din pelea uscată a brâșcelorū numite *Bufo viridis* și *Bufo cinereus*. Această substanță produce asupra cordului aceeași acțiune ca și digitalina; iar prin injecțiuni subcutanee dă locu la abscese.

Unu altu succedaneu alu digitaliei este *Kairina*.

Kairina este unu produsu alu *metilisterei* oxihidrochinoleinei. Otto Fischer care a obținut'o pentru prima oră, în modu sinteticu, a numit'o oxihidrometil chinoleină (C^6H^7 , $AzO^2(C^2H^3)$).

După Fischer s'arū putea obține în modu sinteticu și chinoleine etilisate, propilisate, etc., oxihidroetilchinoleina, oxihidropropilchinoleine, etc. Acestea din urmă nu suntū încă introduse în terapeutică.

Oxihidrometilchinoleina sau Kairina jocă rolū de bază salifiabilă. De aci sulfatele și cloridratele de kairina, carū suntū multū mai solubile de cătū kairina pură.

Picratulū de kairină este mai puținū solubilū de cătū tôte

FORMELE FARMACEUTICE ȘI POSOLOGIA.

Kairina se dă în dosă de 4—6 grame pe zi în soluțiune saū în bulinuri.

Modulū celū mai preferabilū este de a da pacientului 25-50 centigrame de kairina la fie-care oră până se va observa la termometru scăderea treptată a temperaturii la 38 grade.

Dacă acéstă scădere a temperaturii este bruscă, dosa trebuie imediatū suspendată, spre a im pedica fenomenele de colapsū. (Renzi).

Indată ce temperatura începe a se urca, administrarea kairinei pōte fi reîncepută.

Ast-felū unū individū pōte suporta o dosă mare de Kairinā, căci absorbțiunea și eliminațiunea ei suntū foarte rāpedi.

Doctorulū Queirolo, asistentulū de la clinica profesorului Maraglino (Gazeta degli ospitali 1884, No. 101), a întrebuintatū kairina prin metoda ipodermică, în dosă de 10-20-50 centigr — 1 gramū pro injecciune.

1

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ.

Acțiunea locală. Kairina nu produce nici o acțiune locală. După Dr. Queirolo, injecciunile ipodermice de kairinā nu dau loc la nici unū accidentū localū.

Loculū operațiunii nu este sediulū de câtū unei dureri ușore, care dispare rāpede, chiarū în urma doselorū mari.

Asemenea și din partea tubului digestivū nu se observă nici o turburare funcțională, care să denote acțiunea iritantă locală a kairinei, dată în orī-ce dosă.

Acțiunea generală. Acțiunea kairinei depinde de dosa dată. În dosă mică ea are o acțiune prea puținū energică și

forțe pasageră ; din contra, în dosă mare sau repetată ea dă locu la fenomene de sedațiune circulatorie forțe pronunțate.

Profesorul Renzi care a întrebuințat kairina în mai multe cazuri a observat următoarele efecte din partea diferitelor sisteme și aparate.

1. Din partea sistemului circulatoriu. Pulsul se răcesce și tensiunea vasculară se mărește. Această modifi cațiune a pulsului se constată prin sfigmografu imediat după 10 minute de la administrarea kaerinei și durează celu multu 5 ore.

2. Din partea respirațiunii se observă o diminuare în numărul inspirațiunilor și expirațiilor.

3. Din partea colorificațiunii. Ori-ce dosă de kairină produce o scădere de temperatură mai multu sau mai puțin pronunțată. Ast-felu după doctorul Queirolo o scădere de temperatură, variază după modulu următoru :

10 centigrame de kairină injectate produc o scădere de temperatură de câte-va decimi de grade, care scădere dispare într'o oră.

20 centigrame produc o scădere de temperatură de 7 decimi de grad, încependu după o jumătate oră și durându vr'o 2 ore.

30 centigrame produc o scădere care pôte merge până la $1^{\circ}, 5$, încependu după o jumătate oră și dispărându după două ore.

50 centigrame produc o scădere ce variază între 1° și $2^{\circ}, 4$, încependu forțe repede și durându 2—3 ore.

1 gramu produce o scădere ce variază între $2^{\circ}, 7$ și $3^{\circ}, 3$. Odată a observat o scădere de 5° (de la $40; 5$ la $35^{\circ}, 5$). Această scădere începe repede, atinge maximulu seu în două ore și dispare după cinci ore și jumătate.

Pulsulu diminue proporționalu cu temperatura.

Iată și modifi cațiunile pulsului și temperaturăi, obținute

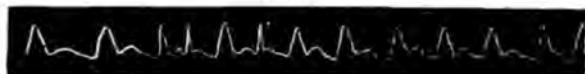
de noi la spitalul militar (1883), în urma întrebuințării kairinei, în dosă fracționată, prin metoda digestivă :

Observația I. — Leonte Demetrie din Bat. 4 Venători.
Diagnosa *pneumonia dupla*.

În ziua de 10 Octombrie 1883.

La ora 9 a. m.

Fig. 1.

P. 88, T. 38,6.

La ora 11 a. m.

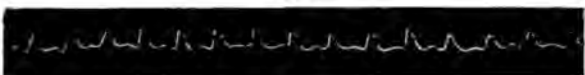
Fig. 2.

P. 88, T. 38,6.

La ora 2¹/₂ p. m.

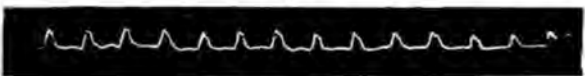
Fig. 3.

P. 120, T. 43,6.

La ora 4¹/₂ p. m.

Fig. 4.

P. 120, T. 40,6.

La ora 7 $\frac{1}{2}$ p. m. După alu 2-lea gramu de Kairină luatū
la ora 4 $\frac{50}{60}$ p. m.

Fig. 5.

P. 96, T. 38,5.

La ora 9 p. m.

Fig. 6.

P. 120, T. 40,1.

In ziua de 11 Octombrie 1883.

La ora 8 $\frac{1}{2}$, a. m. înainte de luarea kairinei (1 gramu).

Fig. 7.

P. 104, T. 39,4.

La ora 10 și 20 a. m.

Fig. 8.

P. 34, T. 37,5.

La ora 11, 20 a. m.

Fig. 9.

P. 84, T. 37,10.

La ora 5 $\frac{1}{2}$ p. m. i s'a mai datū 1 gramu kairină.

La ora 5 $\frac{1}{2}$ p. m.

Fig. 10.

P. 120, T. 40 $_{,5}$.

La ora 7,20. p. m.

Fig. 11.

P. 104, T. 39 $_{,1}$.

În ziua de 12 Octombrie.

La ora 9 $\frac{1}{2}$ înainte de kairină P. 104. T. 39 $_{,1}$.

După ora 1,25 p. m. de la luarea 1 gramă kairină.

Fig. 12.

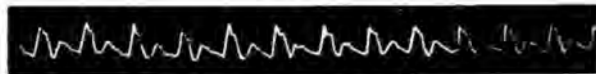

P. 96, T. 37 $_{,9}$.

La ora 1 $\frac{1}{4}$ p. m. i s'a dată ală 2 gramă de kairină.

La ora 5 $\frac{1}{2}$ p. m.

Fig. 13.

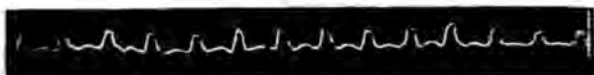

P. 104. T. 38 $_{,0}$.

La 5 și 25 p. m. i s'a dată ală 3 gramă de kairină.

La ora 7. p. m. s'a obținut acestu traseu.

Fig. 14.

P. 116, T. 40₁₁.

Observația II. — Soldatul Șeim Burah intrat la 15 Octombrie. Diagnosticul: Pleuro-Pneumonie.

Octombrie 16:

Inainte de administrarea medicamentului: T. 40, P. 104.

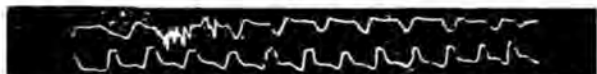
Fig. 15.

P. 104, T. 40.

La ora 1 $\frac{1}{4}$ p. m. i se administrează unu gramu de cloridratu de kairina. La ora 1 $\frac{1}{2}$ se gasesce: T. 39.5, P. 92.

Fig. 16.

P. 92, T. 39.5.

La ora 2 s'a obținut traseul urmatoru.

Fig. 17.

P. 80, T. 38.

La ora 3 :

Fig. 18.

P. 100, T. 38₄.

Constatându-se dar o ridicare de temperatură și o accelerare a pulsului, se administrează din nou un gram de cloridatū de kairină.

La ora 4¹/₂ :

Fig. 19.

P. 88, T. 38₄.

În ziua de 17 Octombrie.

La ora 10 a. m. Înainte de administrarea kairinei.

Fig. 20.

P. 96, T. 38₂.

La ora 10, i s'a administratū 1 gramū de kairină.

După 40 minute de la administrare :

Fig. 21.

P. 96, T. 38₁.

La ora 12, a. m., adică după 1 oră și 20 minute de la administrarea kairinei.

Fig. 22.

P. 84, T. 37,5.

La ora 2, p. m. observându-se ascensiunea temperaturii, s'a administrat încă 1 gramă de kairină.

Fig. 23.

P. 104, T. 38,4.

După 1 $\frac{1}{4}$ oră de la administrarea celui de alu 2 gramă de kairină.

Fig. 24.

P. 96, T. 38,1.

După 3 ore de la administrarea celui de alu 2 gramă de kairină, pulsul fiindu iarăși ridicat, s'a administrat alu 3 gramă de kairină, la ora 4 $\frac{1}{2}$ p. m.

Fig. 25.

P. 104, T. 38,4.

La ora $6\frac{1}{2}$.

După 2 ore de la administrarea celui de ală 3 gramă de kairină.

Fig. 26.

P. 84, T. 38,5.

La ora $7\frac{3}{4}$ p. m. adică după 3 ore și $\frac{1}{4}$ de la administrarea celui de ală 3 gramă de kairină.

Fig. 27.

P. 120, T. 39,7.

La ora 8 și 50 m. p. m. adică după 4 ore și 20 minute de la administrarea celui de ală 3 gramă de kairină.

Fig. 28.

P. 104, T. 39,4.

În ziua de 18 Octombrie.

La ora $9\frac{1}{2}$ a. m. Înaintea de administrarea kairinei.

Fig. 29.

P. 84, T. 36,5.

La ora $9\frac{1}{2}$ s'a administrat 1 gram de kairină.

După $2\frac{1}{2}$ ore adică la ora, 12 s'a observat scăderea termometrului cu 0,8.

Fig. 30.

P. 72, T. 36.

După $6\frac{1}{2}$ ore de la administrarea kairinei, adică la ora $4\frac{1}{2}$ p. m.

Fig. 31.

P. 84, T. 36,7.

Vedându-se iar ascensiunea termică i s'a mai dat la ora $4\frac{1}{2}$ p. m. încă 1 gram de kairină.

După 2 ore de la administrarea acestui gram:

Fig. 32.

P. 72, T. 36,2.

Observația III. — Soldatul Vătafu Panteli, din Regimentul 8 de linie, compania 4, intrat în spital la 16 Octombrie 1883. Diagnosa *febră tifoidă*.

La 27 Octombrie s'a început administrarea kairinei constatându-se următoarele efecte :

Inainte de administrarea kairinei.

Fig. 33.

P. 96, T. 39₁₂.

După $1\frac{1}{2}$ oră de la administrarea 1 gramă de kairină.

Fig. 34.

P. 96, T. 38₁₆.

După $2\frac{3}{4}$ ore de la administrarea aceluiașu gramă de kairină s'a observat că transpirația este mărită.

Fig. 35.

P. 84, T. 37₁₁.

După $3\frac{3}{4}$ ore de la administrarea aceluiașu gramă de kairină

Fig. 36.

P. 96, T. 37₁₅.

La ora 1,15^m vedându-se ascensiunea termometrică și a pulsului, s'a mai administrat încă 1 gramă de kairină.

După 1 oră de la administrarea acestui gramă de kairină.

Fig. 37.

P. 96, T. 38,₁.

Observându-se că colona de mercur a termometrului, în loc să diminueze, s'a urcat la ora 3 p. m., s'a mai dat încă 1 gramă de kairină (adică al 3-lea gramă), după care transpirația a reapărut.

Fig. 38.

P. 72, T. 36,₉₉.

După 2 ore de la administrarea celui de al 3-lea gramă de kairină transpirația, este profusă. Afară de acestea bolnavul geme și declară că se simte coprinsă de un frig mare; ceea ce se constată prin temperatura mai sus arătată și prin semnele corporale exterioare, precum lividitatea.

Fig. 39.

P. 60, T. 35,₆.

După 3 ore de la administrarea celui al 3 gramă de kairină temperatura s'a urcat.

Fig. 40.

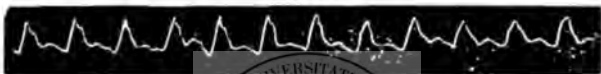
P. 104, T. 38₉.

Observația IV. — Soldatul Iosif Costache din regimentul 8 linie, compania 7 intrat în spital la 24 Octombrie cu *bronchită capilară*.

În ziua de 27 Octombrie.

Înainte de administrarea kairinei.

Fig. 41.

P. 104, T. 39₉

După o $\frac{1}{2}$ oră de la administrarea 1 gram kairină, respirație profundă.

Fig. 42.

P. 96, T. 39₁.

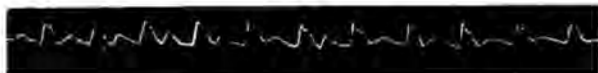
După 2 $\frac{1}{2}$ ore de la administrarea aceluiași gram de kairină.

Fig. 43

P. 84, T. 38₆.

După $3\frac{3}{4}$ ore de la administrarea aceleiași gramă de kairină, încetarea transpirației și ridicarea termometrului.

Fig. 44.

P. 96, T. 39₄.

La ora 1,10^m observându-se ascensiunea termometrică și a pulsului, s'a mai administrat încă un gram de kairină. După o oră transpirația a reînceput.

Fig. 45.

P. 96, T. 39

După 2 ore de la administrarea celui de al doilea gram de kairină, transpirația încetează.

Fig. 46.

P. 84, T. 38₂.

După 3 ore de la administrarea celui de al doilea gram de kairină.

Fig. 47.

P. 96, T. 38_{7p}.

Observându-se iar ascensiunea temperaturii și a pulsului la ora 4,15^m s'a mai dat încă unu gramu kairină (adică alu 3 gramu). După 45^m se obține traseul următoru.

Fig. 48.

P. 96, T. 39₁₁.

După o oră de la administrarea celui de alu 4 gramu de kairină, se observă transpirație profusă și simțire de răceală, și se obține traseul următoru.

Observația V-a. — Soldatul Sur-lu Vasile din Regimentul 8 de linie, Comp. 8, intrat în cura spitalului la 1 Noembrie 1883, atinsu de *febră tifoidă*.

În ziua de 3 Noembrie.

Înainte de administrarea kairinei :

Fig. 50.

P. 84, T. 39₈.

După $\frac{1}{2}$ oră de la administrarea 1 gramă de kairiuă.

Fig. 51.

P. 84, T. 39_m.

După $1\frac{1}{4}$ ore de la administrarea aceleiași gramă de kairină.

Fig. 52.

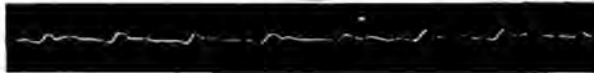
P. 72, T. 38_m.

La ora $9\frac{1}{2}$ i s'a administrat ală 2-lea gramă de kairină.

După $\frac{1}{2}$ oră de la administrare s'a obținut traseul următor.

Fig. 53.

P. 82, T. 37.

După $1\frac{1}{4}$ ore de la administrarea celui d'ală 2 le gramă de kairină.

Fig. 54

P. 72, T. 37.

La ora $11\frac{1}{2}$ s'a administratŭ alŭ 3-lea gramŭ de kairină și după $\frac{1}{2}$ oră de la administrare, s'a obținutŭ traseulŭ următorŭ.

Fig. 55.

P. 84, T. 38₁₁.

La ora $1\frac{1}{2}$ s'a administratŭ alŭ 4-lea gramŭ de kairină. După 1 oră s'a observatŭ grătă și vărsături.

Fig. 56.

P. 84, T. 38₁₇.

La ora $3\frac{1}{2}$ s'a administratŭ în fine alŭ 5-lea gramŭ de kairină și după 45 m. s'a produsŭ o scădere însemnată a ritmŭ a pulsului cătŭ și a temperaturii cu o transpirație profusă.

Fig. 57.

P. 72, T. 37₁₇.

După 2 ore de la administrarea celui d'alŭ 5-lea gramŭ de kairină, s'a observatŭ transpirație profusă și grătă.

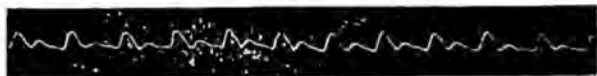
Fig. 58.

P. 72, T. 37₁₆.

În ziua de 4 Noembrie.
Înainte de administrarea kairinei.

Fig. 59.

P. 96, T. 39,1.

După $\frac{1}{2}$ oră de la administrarea 1 gramă de kairină.

Fig. 60.

P. 96, T. 38,19.

La ora 2 p. m. s'a administrat ală 2 gramă de kairină.
După 1 oră s'a obținut traseul următor.

Fig. 61.

P. 84, T. 38,3.

La ora 3,45^m s'a administrat ală 3 gramă de kairină.
După 1 oră de la administrare s'a obținut traseul următor, fără traspirație.

Fig. 62.

P. 84, T. 38,1.

La ora 5 s'a administratũ alũ 4 gramũ de kairinã.
Dupã 1,20^m de la administrare, puținã transpirație.

Fig. 63.

P. 84, T. 38,₂.

La ora 6^{1/2} s'a administratũ alũ 5 gramũ de kairinã.
Dupã 50,^m de la administrare.

Fig. 64.

P. 84, T. 38,₃.

Soldatulũ Surdu Vasile din Reg. 8 de linie observat pen-
tru a doua orã dupã 9 zile de la prima observație.

La 12 Noembrie s'a prescrișũ 6 grame de kairinã in 3 doze.
Inainte de administrarea kairinei la ora 8 a. m.

Fig. 65.

P. 84, T. 38,₄.

La ora 8, s'a dat 2 grame de kairinã:
Dupã 40 m. de la administrare, fãrã transpirație.

Fig. 66.

P. 84, T. 38,₁₁.

După 2 ore de la administrarea a 2 grame de kairină, transpirație profusă, generală, fără simțire de frigu mare, fără greț și fără vărsături.

Fig. 67.

P. 72, T. 36.

După 3 $\frac{1}{2}$ ore de la administrarea a 2 grame de kairină, transpirația încetază.

Fig. 68.

După 5 $\frac{1}{2}$ ore de la administrarea a 2 grame de kairină, fără transpirație.

P. 72 T. 36 $\frac{1}{2}$.

La ora 1 $\frac{1}{2}$ p. m. s'a administrat încă 2 grame de kairină. de ore ce temperatura se ridicase. După 1, oră 15^m de la administrare. fără transpirație.

Fig. 70

P. 72, T. 37.

Vedându că temperatura s'a mai ridicatū cu 0,7, la ora 2,50^m s'a mai administratū incā 2 grame (alū 6 gramū), după care a supravenitū gréță și vërsături de culóre galbue. După 1, $\frac{1}{4}$ de oră, s'a observatū transpirație profusă și contracțiuni spasmodice musculare ale membrelorū superioare.

Fig. 71.

P. 72, T. 36.

După ore 2,50^m de la administrarea a 6 grame de kairină s'a observatū P. 72, T. 36₁₁, (tensiune mare arterială). — A doua zi la 13 Noembre dimineața, temperatura din nou urcată: P. 88, T. 38₁₂.

Observația VI. Soldatulū Atanasie Nicolae din regimentulū 8 de linie, compania 8, intratū în cura spitalului la 1 Noembrie 1883, suferindū de *febra tifoidă*.

La 3 Noembre.

Înainte de administrarea kairinei

Fig. 72.

P. 84, T. 39₄.

După $\frac{1}{2}$ oră de la administrarea unui gramū de kairină s'a constatatū o transpirație profusă cu traseulū următorū.

Fig. 73

P. 84, T. 38₁₆.

După 1,45^m de la administrarea unui gram de kairină s'a observat că transpirația continuă și individul se afla în somnolență.

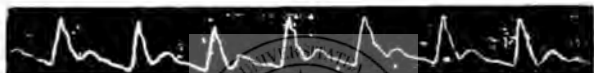
Fig. 74

P. 72, T. 37,1.

La ora 9,45^m s'a administrat un al 2 gram de kairină. După 1/2 oră transpirația continuă; individul se află în somnolență.

Fig. 75

P. 72, T. 36,4.

După 1 1/2 ore de la administrarea celui de al 2-lea gram de kairină. transpirația continuă, somnolență.

Fig. 76

P. 72, T. 35,6.

La ora 11,45^m s'a administrat un al 3-lea gram de kairină. După 1 1/4 ore de la administrare, fiori și simțire de frig.

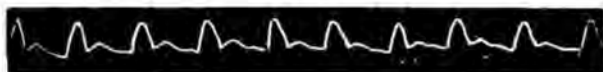
Fig. 77

P. 84, T. 37,9.

La ora 1,45^m s'a administrat al 4-lea gramă de kairină. După o oră de la administrare transpirație puțină.

Fig. 78.

P. 84, T. 37,13.

La ora 3,45^m s'a administrat în fine al 5-lea gramă de kairină. După 5 minute de la administrare, pacientul a avut grăță și vărsături, iar după 1/2 oră de la administrare fiori și simțire de frig.

Fig. 79.

P. 72, T. 35,17.

După 2 ore de la administrarea celui de al 5-lea gramă de kairină, transpirația persistă, fiori și simțire de frig.

Fig. 80.

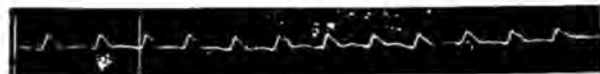

P. 84, T. 36,15.

În ziua de 4 Noembrie, 1883.

Înainte de administrarea kairinei, pacientul acuză dureri în regiunea abdominală.

Fig. 81.

P. 120, T. 38,19.

După $1\frac{1}{2}$ oră de la administrarea unui gramă de kairină, durerile în regiunea abdominală persistă, puțină transpirație

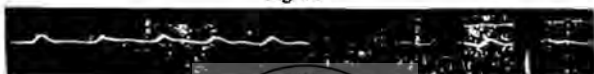
Fig. 82.

P. 108, T. 38,4.

La ora 2 p. m. i s'a administrat un gramă de kairină și la $1\frac{1}{4}$ oră după administrare, durerea abdominală persistă, transpirația asemenea.

Fig. 83.

P. 104, T. 37,7.

La ora 3,45^m i s'a administrat un gramă de kairină. După 1 oră de la administrare, durerile abdominale n'au încetat, transpirația a diminuat.

Fig. 84.

P. 108, T. 38,4

La ora 5 s'a administrat un gramă de kairină. După $1\frac{1}{2}$ ore de la administrare, transpirația profusă, durerile abdominale persistă.

Fig. 85.

P. 96, T. 36.

La ora 6^{1/2} s'a administrat un al 5-lea gramă de kairină. După 1 oră de la administrare, durerile abdominale mai mici, transpirația persistă.

Fig. 86.

P. 96, T. 35₁₅.

Observația VII. — Soldatul Ionescu Elie din compania d'administrație, intră în cura spitalului la 7 Noembrie 1883, atins de *febră tifoidă cu localizațiunii pulmonare*.

La 12 Noembrie s'a început administrarea kairinei (6 grame) în modul următor :

Inainte de administrarea kairinei

La ora 8,5^m s'a dat 2 grame de kairină. După 50^m de la administrare s'a obținut traseul următor, fără transpirație.

Fig. 88.

P. 84, T. 39.

După 2 ore de la administrarea a 2 grame de kairină, s'a observat transpirație puțină, fără grăță nici simțire de frig.

Fig. 85.

P. 84, T. 37₁₉.

După 3¹/₂ ore de la administrarea a 2 grame de kairină transpirația diminue.

Fig. 90.

P. 84, T. 37₂.

După 5¹/₂ ore de la administrarea a 2 grame de kairină, transpirația încetază.

Fig. 91.

P. 84, T. 39₂.

Temperatura ridicându-se, la ora 1 și 35^m. s'a administrat încă 2 grame de kairină. După 1,25^m transpirația apere din nou.

Fig. 92.

P. 84, T. 39₂.

Vedându că temperatura se menține, la ora 3 p. m. s'a mai administrat încă 2 grame de kairină (alți 6 gramă) și

după 1,20^m transpirație profusă, simțire de frig, lividitatea feței.

Fig. 93.

P. 84, T. 37,₃

După ora 2,40^m. de la administrarea a 6 grame de kairină, P. 84, T. 36.₆, traseul arată tensiune mare arterială. A doua zi la 13 Noembre, dimineața, temperatura s'a urcat. P. 84, T. 38,₅.

Observația VIII. — Soldatul Coman Nicolae din regimentul 1 geniu, intrat în cura spitalului militar în ziua de 8 Noembre 1883, atins de reumatism articular acut cu endocardită. La 13 Noembre i s'a administrat 6 grame de kairină, în modul următor :

Înainte de administrare s'a observat traseul următor.

P. 72, T. 38,₂.

La ora 10,45^m. s'a administrat 2 grame de kairină.

După 1,15^m. de la administrarea acestor 2 grame de kairină, fără transpirație, s'a obținut traseul următor :

Fig. 95.

P. 72, T. 37,₁₂.

După 2,15^m de la administrarea acestor 2 grame de kairină fără transpirație.

Fig. 96.

P. 72, T. 37,5.

La ora 1 p. m. s'a administrat încă 2 grame de kairină (al 4 gram). După 1,15^m de la administrare s'a obținut traseul următor, fără transpirație, fără grătă nici vătăruri ca la cei-l'alți.

Fig. 97.

P. 72, T. 37,3.

După 2,15^m de la administrarea celui de al 4-lea gram de kairină, fără transpirație.

Fig. 98.

P. 72, T. 37,5.

La ora 3,15^m vedându că temperatura iar s'a ridicat, s'a mai administrat încă 2 grame de kairină (al 6 gram) și după 1,15^m de la administrare, fără transpirație sau alt fenomen important, s'a obținut traseul următor.

Fig. 99.

P. 72, T. 36,5.

După 2,15^m de la administrarea celui al 6 gramă de kairină, temperatura iar urcată, transpirațiunea încetază; asemenea gréța și vărsăturile.

Fig. 100.

P. 60, T. 37,1.

Observația IX. — Soldatul Băicoianu Nicolae din reg. 6 de artilerie, contingentul 1883, intră în căutarea spitalului militar central la 23 Septembrie 1884, cu simptomele pronunțate ale febrei tifoide și cu localizațiunii toracice.

Temperatura acestui pacient s'a menținut, de la începutul intrării lui în spital și până în momentul tratamentului cu kairină, între 39, dimineța și 40,5. séra; iar pulsul său a variat între 108 și 120. I s'a administrat chinină sulfurică 1 gramă pe zi, până la 28 Septembrie, fără succes.

La 29 Septembrie i-am prescris 6 grame de kairină în 6 pachete. Să i se ia 1 pachet la fiecare două ore.

Înainte de administrarea kairinei, s'a obținut traseul următor:

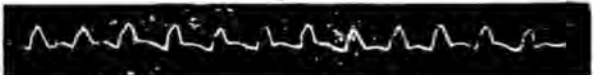
Fig. 101.

P. 120, T. 39,3.

La ora 10,45^m i s'a administrat 1 gramă de kairină, după care, la ora 11¹/₂, s'a observat, gréța și o transpirație profusă, mai cu sémă în regiunea feței.

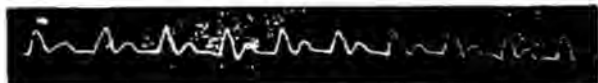
Fig. 102.

P. 104, T. 38,6.

La ora 11, 45^m i s'a administrat ū alŭ 2-lea gramŭ de kairină, ŝi după 2 ore, adică la ora 2, 45^m, luându-se temperatura, s'a găsitŭ transpirația dispărută ŝi fără grătă.

Fig. 103.

P. 84, T. 37,2.

La ora 3^{1/2}, vĂdĂndŭ cĂ temperatura incepe a se ridica, i s'a datŭ alŭ 3-lea gramŭ de kairină.

Înainte de administrarea acestuŭ alŭ 3-lea gramŭ :

Fig. 104.

P. 104, T. 38,1.

La ora 5, temperatura este mai ridicată. S'a administratŭ alŭ 4-lea gramŭ de kairină, după care, la ora 6^{1/2}, luându-se iar temperatura, nu s'a găsitŭ nici unŭ fenomenŭ importantŭ, nici grătă, nici vĂrsături, nici transpirație.

Fig. 105.

P. 104, T. 39,1.

La ora 6^{1/2}, i s'a datŭ alŭ 5-lea gramŭ de kairină ŝi, după o oră de la administrarea ei, a începutŭ o transpirație profusă peste totŭ corpulŭ, însă n'a avutŭ nici grătă, nici vĂrsături.

Fig. 106.

P. 84, T. 37,12.

La 7 ore, vedându că pacientul se află într'o stare de sleire completă a forțelor cu o transpirație profusă și cu o simțire de fior și de frig, al 6-lea gramă nu s'a mai administrat.

A doua zi la 30 Septembre, dimineața, P. 100, T. 38,11.

RESUMATŪ:

Inainte de kairină	P. 120, T. 39,14.
După 1 gramă de kairină, 1 oră în urmă	P. 104, T. 38,12.
După al 2-lea gramă de kairină, 3 1/2 ore de la 1 gramă.	P. 38, T. 37,13.
După 4 1/2 ore de la al 2-lea gramă de kairină.	P. 104, T. 38,15.
După al 3-lea gramă de kairină	P. 104, T. 38,15.
După al 4-lea gramă de kairină	P. 104, T. 39,14.
După al 5-lea gramă de kairină	P. 84, T. 37,13.

În ziua de 30 Septembre.

La ora 9 1/4 înainte de administrarea kairinei, pulsul este 100 și temperatura 38,11.

La ora 10. a. m. i s'a dat un gramă de kairină.

După o oră de la administrarea acestui gramă, pacientul a început să albească o transpirație profusă, mai ales pe față și pe gât, și pulsul a scăzut la 96; iar temperatura la 37,11.

La ora 1 1/4, temperatura s'a ridicat din nou la 37,15 și pulsul la 104.

S'a administrat un alt gramă de kairină.

La ora 2¹/₂, adică după o oră și unu cartu de la administrarea celui d'ală doilea gramu de kairină, pulsulă a scăduț la 96 și temperatura la 36_{1/2}.

La ora 8¹, temperatura era 97_{1/2} și pulsulă 96.

S'u datu unu altu gramu de kairină. După 1¹/₄ de la acestu din urmă gramu temperatura a scăduțu la 37 și pulsulă la 84.

In acestu timpū individulă a începutu să aibă gréță și vërsături.

La 5 ore, individulă suferindū încă de gréță, nu i s'a mai datu kairină.

La 1 Octombre dimineța pacientulă se simte mai bine; temperatura este 38°, pulsulă 100.

Observația X. — Soldatulă George Nedelcu din compania de subsistență, intratū in spitalū la 23 Septembrie, 1884, atinsū de *febră tifoidă*.

In ziua de 3 Octombre i s'a prescrișu 4 grame de kairină in patru doze.

Inainte de administrarea kairinei, la 10 ore dimineța, Pulsulă 96, temperatura 38_{1/2}.

La 10¹/₂ i s'a datu 1 gramu de kairină.

După 2 ore pulsulă este 98 și temperatura 36_{1/2}.

La 12¹/₂ i s'a datu unu altu gramu de kairină.

După 2 ore de la acestu alu doilea gramu, pulsulă 96 și temperatura 36_{1/2}.

La ora 2¹/₂ i s'a administratū alu treilea gramu de kairină.

După 2 ore de la acestu alu treilea gramu, pulsulă este 90 pe minutū și temperatura 35_{1/2}.

La orele 4¹/₂ i s'a datu alu patrulea gramu de kairină.

Indatā după acestu alu patrulea gramu s'a observatū gréță și vërsături. Oscilațiunile termometrice nu s'aū mai marcatū.

În ziua de 4 Octombrie, la 9 ore dimineața : Pulsul 86 și temperatura 38.

Observația XI. Soldatul Stan Barbu din reg. 6 de artilerie, intrat în spital la 28 Septembrie 1884, atins de *febră tifoidă*

În ziua de 5 Octombrie i s'a prescris 4 grame de kairină.

La 9 ore a. m., înainte de administrarea kairinei, pulsul este 100 pe minut și temperatura 38,5.

După 2 ore de la administrarea unui gram de kairină, pulsul este 72, temperatura 36,7.

După 3 ore pulsul 72, temperatura 36,...

După 2 ore de la administrarea a 2 grame de kairină, pulsul este 72, temperatura 37,1.

După 2 ore de la administrarea a 3 grame de kairină, pulsul este 104, temperatura 39,7.

După 2 ore de la administrarea a 4 grame de kairină, pacientul are fier și transpirație profusă, însă fără modificări în puls și în temperatură.

În ziua de 6 Octombrie, s'a mai prescris 3 grame de kairină.

La 9 ore a. m., înainte de administrarea kairinei, pulsul este 104 și temperatura 39,5.

După 2 ore de la administrarea unui gram de kairină, pulsul este 100 și temperatura 38,6.

După alte două ore de la administrarea celui de al doilea gram de kairină, pulsul este 80 și temperatura 38.

După o oră de la administrarea celui d'al treilea gram de kairină, pulsul este 80 și temperatura 37,6.

În ziua de 7 Octombrie, dimineața pulsul este 94 și temperatura 39,2.

Tote aceste observații au fost culese, în mod foarte

consciințiosă, de către medicul de batalion Hamangiu internul serviciului meu.

4. Din partea căilor de secrețiune. Kairina produce o ipercrinie sudorală ca și pilocarpina. De ordinară sudorea apare după o jumătate oră și ajunge la maximum ei după o oră.

În unele cazuri s'a observat o ipercrinie lacrimală și nasală.

De și kairina se elimină în cea mai mare parte prin rinichi, totuși secrețiunea urinei nu este nici de cum modificată, nici în cantitatea nici în calitatea ei.

5. Din partea sistemului nervos. Ca și profesorele Ring am observat și noi în unele cazuri spasmi ale mușchilor feței și ale membrelor. Asemenea s'a observat și fenomene de o activitate nervoasă sensibilă și psihică. Negreșit că aceste nu pot fi atribuite de cât ischemiei cerebrospinale, consecutivă sedatiunii circulatoarei.

Afară de aceste efecte, kairina mai are și o acțiune *antiseptică, parasitică*. Urina și expectorațiunea pulmonară, amestecate cu kairina, au fost conservate mai mult timp.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE.

Unica aplicațiune a kairinei se face pentru acțiunea ei antipiretică sau antitermică în contra *febrelor*, de ori ce natură.

Ast-felb kairina ar pute fi dată cu succes în contra *febrelor infectioase*, cu atât mai multă că este și un agent antiseptic destul de energic.

Asemenea poate fi dată și ca *descongestionantă* sau *antiflogistică* în contra *flegmasilor acute*.

În aplicațiuni, mai ales locale, kairina poate fi dată ca agent *antiseptic*, în contra *gangrenet*, în contra *difteritel* și în contra *disenteriet epidemice*.

QUEBRACO ASPIDOSPERMA.

Ca succedaneu ală digitalei se pôte considera și planta *Quebraco aspidosperma*, care a fostă numită chiar *Digitală a plămânilor* de către medicil ispaniolî Penzolt și Simon y Nieto. (Buletinul de terapeutică, 1884).

Quebraco aspidosperma este o plantă din familia apocyn-
neelor. Ea crește în Brasilia și în Republica Argentină.
Partea ei usitată în medicină este *côja*.

Acestă plantă a fostă bine studiată de Dr. Adolph Hansen, asistentul la Institutul botanic în Erlangen. Acestul autorul a publicat la 1880, în Berlin, o monografie asupra côlei de quebraco, din punctul de vedere botanic și farmacognostic. Elul descrie două specii de quebraco : *quebraco blanco* și *quebraco colorado*. Specia d'întăiu arul fi cea mai preferată din punctul de vedere terapeutic.

După A. Hansen caracterele fizice ale côlei de quebraco sunt aceleași ca ale côlei de alicie. În parenchimul ei celular, côja de quebraco arul conține o mare cantitate de cristale, de oxalatul de calce, ca și rizoma de reventul.

În comerțul există unul alcaloidul numit *aspidospermină* însă, după profesorul Husemann din Göttingen, acestul alcaloidul, încă nedefinitul bine, n'arul exista de cătul în *quebraco blanco*. Cu acestul alcaloidul Gutemann și Eulenburg experimentândul, au constatatul efecte sedative până la paralizie asupra ganglionilor intracardiaci, deduse din modificările circulațiunei și ale respirațiunei.

Formele farmaceutice sub care se dă, de preferință, această plantă sunt *tinctura, extractul și siropul*.

Tinctura și extractul se dau în doză de 2—4 grame pe zi, în *poziune*.

Exemplu :

Iea : Tinctură sau extract de Quebraco,

2—4 grame.

Apă destilată

150 grame.

Sirop simplu

30 grame.

Amestecă triturându.

D. î.

Să se ia în patru doze, la intervalu de câte 2 ore.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ.

După doctorul Mariasi y Larrion, de la spitalul Princess din Madrid, quebraco ară fi producându următoarele efecte:

I. Din partea *sistemului nervos*, nimic nu se observă în urma dozelor moderate; din *ceatră*, există *celalgie*, greutate la cap, întunecime a vedului și tendință la vertigi, ori de câte ori quebraco este dat în doză mare.

II. *Aparatul respiratoriu și circulatoriu*. Se observă o diminuare în numărul pulsațiilor și al mișcărilor respiratorie.

Contrațiunile cardiace sunt mai tarl.

III. *Tubul digestiv*. În gură, quebraco produce un gust amar, iar în stomac dă loc la o simțire de căldură. Une ori produce și diaree.

IV. *Organele urinare*. În timpul urinării, quebraco produce o simțire de arsură pe canalul uretrei și dă loc la o urină roșietică.

Din toate aceste fenomene se poate conchide că quebraco lucrează în specială asupra pneumogastricului ca stimulantă galvanisatoră, și prin urmare ca tonică ală cordului și ală plămânilor; de unde rărirea bățăilor cardiace și a mișcărilor respiratorie.

Acastă acțiune moderatōre asupra cordului, și mai alesă asupra plămânilor, a lăcută pe Penzolt și Simon y Nieto să dea lui Quebraco numele de *digitală a plămânilor*; iar pe Mariasi y Larion să'lu considere ca prototipulă medicamenteloră *antidispneice*. Și în adevăr, Mariasi y Larion a întrebuințatū Quebraco în 42 casurī de dispnee, diverse prin origina lorū, obținendū rezultate destulū de satisfăcētōre. (Gazeta de terapeutică, Iunie 1884).

Cele mai bune rezultate aū fostū obținute în dispneele dependinte de leziuni nervōse ale cordului saū ale plămânilorū. S'arū putē, dice Mariasi y Larion ca quebraco să producă efecte salutare și asupra dispneelorū dependinte de o inflamațiune acută a organelorū respiratorie.

Cătū pentru dispneele ce provinū din leziuni abdominale, influența lui quebraco nu este încă demonstrată, totuși, cunoscendū acțiunea sa farmacodinamică, putemū admite și în aceste casurī, utilitatea sa.

Ceea ce este și mai importantū quebraco poate fi întrebuințatū unū timpū prelungitū, fără să producă alterațiunea altorū organe saū turburarea altorū funcțiuni.

MĂRGĂRITĂRELULŪ,

(CONVALLARIA MAIALIS).

Mărgăritărelulū a fostū întrebuițatū în medicină, pentru prima oră la 1880, de către doi medicī ruși, Troitsky și Bojejawlensky, carī aū publicatū experimentele lorū în ȝiarulū medicalū rusū « *Wratch.* »

La 1882 Vulpian a presintatū Academiei de sciințā o lucrare experimentală a Doctorilorū See și Bochefontaine din Paris. Acești doi medicī aū experimentatū atātū cu estraculū de mărgăritărelū cātū și cū principiulū sēu activū *Convallarina*, descoperitā de către Hardy, directorulū laboratoriuului chimicū de la spitalulū Hōtel-Dieu.

Afară de *Convallarina*, convallaria maialis mai conține unū alū douilea principiū, multū mai activū, *convallarina* (Mariné, Leubuscher și Maragliano).

Extractulū de mărgăritărelū, preparatū de către farmacistulū Langlebert, este unū preparatū făcutū din tōtā planta, deși se pōte prepara unū extratū și numai din foile plantef. Dosa în care a fostū datū este de 1—1,50 grame.

Conclusiunile la carī aū ajunsū See și Bochefontaine, în urma experimentelorū făcute pe animale cu sange rece și pe animale cu sange caldū, suntū cele următōre :

1. *Convallaria maialis* saū mărgăritărelulū constituie unū medicamentū cardiacū din cele mai puternice.
2. Sub formă de extractū, preparatū din planta întregā

și administrat în doză de un gram sau un gram și jumătate, mărgăritărelul produce asupra cordului, vaselor și respirației, efecte constante și în totu-d'a-una favorabile, adică rărirea bătăilor cordului, adesea cu restabilirea ritmului normal, pe d'altă parte augmentarea energiei cordului și a presiunii arteriale, cu regularea bătăilor arteriale exagerate; în fine, puterea respiratorie capătă o mai mare forță inspiratorie, și trebuința de a respira este mai puțin imperioasă, mai puțin penibilă.

3. Efectul cel mai puternic, cel mai constant, cel mai util este acțiunea sa *diuretică*, ce trebuie să căutăm ca să o obținem înainte de toate în tratamentul idropisilor cardiace.

4. Indicațiunile terapeutice, trebuie a fi rezumate ast-fel :

a. *Palpitațiile* care rezultă dintr-o stare de sleire a nervilor pneumogastrici sau *pulpațiunii paralizice*, care sunt cele mai frecvente ;

b. *Aritmiile* simple cu sau fără hipertrofie de cord, cu sau fără leziuni ale orificiilor sau ale valvulelor cordului ;

c. *Stenosa mitrală*, când mai cu seamă este însoțită de un defect de compensație al forței contractile a auri-culei stânga și al ventriculului drept. În aceste cazuri forța contractilă se augmentă în mod vădit, precum se vede din traseurile sfigmografice ;

d. În *insuficiența valvulei mitrale*, avantajele mărgăritărelului există mai ales când sunt staze sanguine în plămâni, când prin urmare dispneea se declară sub influența congestiunilor pasive, cu sau fără turburare nervoasă din partea respirației ;

e. În *morbulul lui Corrigan*, efectele favorabile ale mărgăritărelului se traduc mai cu seamă prin dispariția bătăilor arteriale periferice, și prin înlesnirea cu care se restabilește respirația.

Când ventriculul stâng prezintă o hipertrofie compen-

satrice, *convallaria maialis* este mai bine indicată. În aceste cazuri mărgăritărelul redă energia cordului care, la un moment dat, tinde a se stabili și chiar a se dilata;

f. În *dilatațiunile cordului*, cu sau fără ipertrofie, cu sau fără scleroza țesăturii musculare, indicațiile mărgăritărelului se impun foarte neted;

g. În fine, în *tote afecțiunile cardiace* fără distincțiune, îndată ce s'a produsă infiltrația membrelor, și mai ales o idropisie generală, mărgăritărelul are o acțiune evidentă, răpede și sigură;

h. În *lesiuni cu dispnee*, efectul este mai mic.

5. Contra-indicațiunile sunt nule, căci medicamentul se aplică la toate afecțiunile cordului.

Asemenea este fără nici un efect vătămător asupra sistemului cerebro-spinal, precum și asupra organelor digestive. Afară de acestea, el nu rămâne mult timp în organism și nu presintă o acțiune cumulativă.

6. Pentru aceste diferite motive mărgăritărelul este superior digitalăi, a cărei întrebuințare este de multe ori oprită sau restrinsă pentru fenomenele neplăcute ce produce, adică turburări digestive, inapetență, vărsături, escitațiune cerebrală, dilatațiune pupilară.

Digitala dată mult timp, obosesc sistemul vagu al cordului și dă loc la palpitațiuni.

7. În combaterea dispneelor cardiace, mărgăritărelul este inferior morfinei și iodului; dar morfina suprimă urina; preparațiunile de iod conservă intactă superioritatea lor pe care voiți numi-o *respiratōre*.

Ast-fel combinățiunea mărgăritărelului cu iodurul de potasiu, în *tratamentul astmei cardiace* constituie o medicațiune din cele mai utile.

8. În fine, în *cardiopatiile* cu idropisii mărgăritărelul în-trece pe cele-l'alte medicațiuni, fără chiar să fim nevoiți a-l'asocia cu altă diuretică, precum este laptele.

Doctorul Leubuscher, asistentul la clinica medicală de la Universitatea din Iena, a întrebuințat principiul activ al mărgăritărelui, *convulamarina*, atât prin metoda digestivă, cât și prin metoda ipodermică.

Prin metoda ipodermică a dat-o în dosă de 1—2 centigrame, iar prin metoda digestivă, în dosă de 5—6 centigrame de mai multe ori.

Morbii în contra cărora a întrebuințat acest principiu au fost: insuficiența aortică, insuficiența mitrală, dilatațiunea ventriculului drept, miocardita cronică, bronchita cronică cu emfisemă și asistolie, consecutive acestor leziuni organice ale cordului.

În nici unul din aceste cazuri n'a obținut vr'o ameliorațiune. N'a observat de cât o ușoară modifi cațiune în numărul pulsațiilor și în tensiunea intravasculară.

Am vădit și eu a verifica acțiunea acestui medicament, atât de laudat de către medicii ruși și francezi.

Am dat la mai mulți pneumonici și tifici extractul de mărgăritărelă (*convallarină* n'am găsit), în dosă de 1,50 pînă la 2 grame, în timp de 3—4 zile, dar cu regret vădit, atât din simptomele obiective cât și din cele subiective, că acest nou medicament n'are activitatea digitală. Nu mi s'a părut că ar pute înlocui cu succes digitala, nici ca antipiretic și antilogistic și ca diuretic.

Am vădit, din graficele și sfigmografele obținute că mărgăritărelul nu produce modifi cațiunile pulsului și ale temperaturii, care le produce digitala.

Iată cazurile în care l'am dat și sfigmografele ce am obținut.

Casul I. — *Febră tifoasă.*

Înainte de medicament.

Fig. 1.

P. 100, T. 39,3, R. 40.

După 4 ore de la luarea unui gram de extract de mărgăritar.

Fig. 2

P. 88, T. 39,2, R. 32.

După 5 ore.

Fig. 3.

P. 90, T. 40,3, R. 22.

După 22 ore de la luarea unui gram și jumătate de extract de mărgăritărel.

Fig. 4.

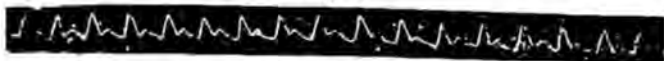

P. 88, T. 39,8, R. 20.

Casul II. — *Pleuropneumonie dreaptă.*

Înainte de tratament

Fig. 5.

P. 114, T. 39,5, R. 36.

După 24 ore de la luarea unui gram și jumătate de extract.

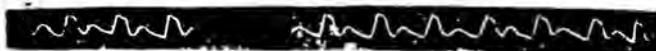
Fig. 6.

P. 108, T. 39, R. 34.

După alte 24 ore de la luarea încă a unui gram și jumătate.

Fig. 7.

P. 92, T. 38, R. 32.

După alte 24 ore de la luarea unui gram și jumătate de extract.

Fig. 8.

P. 104, T. 39, R. 32.

Casul III. — *Febră tifoidă.*

Înainte de tratament.

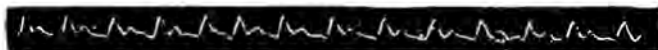
Fig. 9.

P. 116, T. 39, R. 32.

După 24 ore de la luarea unui gram și jumătate de extract.

Fig. 10.

P. 84, T. 39, R. 24.

2 zile după 3 grame de extractū.

Fig. 11.

P. 80, T. 37, R. 24.

3 zile după 3 grame de extractū.

Fig. 12.

P. 72, T. 37, R. 22.

Casul IV. — *Bronchită și pleurită.*

Înainte de tratament.

P. 136, T. 38, R. 24.

După 7 ore de la 1 gram și jumătate de extractū.

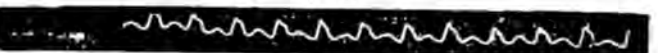
Fig. 14.

P. 112, T. 39, R. 25.

2 zile de la luarea unui gram și jumătate de extractū.

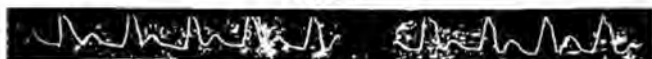
Fig. 15.

P. 128, T. 38, R. 26.

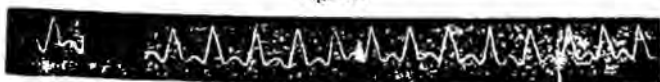
După 7 zile.

Fig. 16.

P. 116, T. 38₂.Casul V. — *Febra tifoidă.*

Înainte de tratament.

Fig. 17.

P. 140, T. 39. R. 32.

3 zile după 3 grame de extract.

Fig. 18.

P. 72, T. 36₁₅. R. 22.

4 zile după 3 grame de extract.

Fig. 19.

P. 72 T. 37, R. 22.

Casul VI. — *Pneumonie dreaptă.*

Înainte de tratament.

Fig. 20.

P. 108, T. 38₁₅. R. 40.

12 ore de la luarea unui gram și jumătate de extract.

Fig. 21.

P. 100, T. 38, R. 34.

După 24 ore de la luarea unui gram și jumătate de extract.

Fig. 22.

P. 88, T. 37, R. 24.

2 zile după 3 grame de extract.

Fig. 23.

P. 68, T. 36, R. 24.

Aceste aplicații terapeutice ale mărgăritărelului, ce au fost făcute în spitalul militar central, au fost foarte bine detaliate în teza doctorului Brailov. Iată și concluziunea la care am ajuns :

Efectele farmacodinamice și farmacoterapice ale mărgăritărelului sunt cu mult mai inferioare acelor produse de digitală, și în special în cazurile de pneumonie. De aceea nu suntem de părere că, în aceste cazuri, digitala să fie înlocuită cu mărgăritărelul.

Totuși, cum dice și Ernest Lablée (Gazette hebdomadaire, 1884), nu ne vom pute pronunța definitiv asupra valorii terapeutice a mărgăritărelului, de cât atunci când vom pute să-l experimentăm, servindu-ne cu produse

definite bine, sau cu principiul orî principiurile sêle active *convallarina* și *convalamarina*, de exemplu, sau cu unû extractû dosatû în ceea ce concernă sus-numitele principie.

C A F É U A (Coffea arabica)

DIN FAMILIA RUBIACEELORÔ.

Caféua este o plantă exotică, din Coffa (Abysinia) și din Moka (Arabia), de unde și numele ei de cafea arabică.

Partea usitată este fructulû constituitû din trei semînte.

Compozițiunea chimică. Caféua conține o materie azotôsă, alcaloidică, numită *cafeina* ($C^{18}H^{10}Az^4O^3 + 2HO$), și acidû *cafetanicû* ($C^{16}H^{14}O^{16}$), unû glicosidû care se află în combinațiune cu cafeina sau cu potasa. Acestû acidû oxidatû dă locû la unû nouû acidû (*acidulû cafeicû*) și la o *manitină anidră*.

Prin torefacțiunea semîntelorû de cafea se mai dezvoltă unû principiu fixû brunû, amarû și altulû volatilû, aromaticû, numitû *cafeonû*, fôrte solubilû în eterû.

Afară de acêsta, o torefacțiune mai înaintată produce o descompunere chimică, care consistă în formarea de gaze (acidû carbonicû și oxidû de carbonû) prin arderea acidulû cafetanicû, combinatû cu cafeina.

Modulû de extragere. — *Cafeina* se estrage din foile și fructulû plantei numită *coffea arabica*, precum și din fructulû plantei numită *Paulinia sorbilis*. Ea se estrage prin diferite procedee. Wertheim o estrage în modulû următorû :

Pune 10 părți de cafea pisată și două părți de calce idra-

lată, într'unu aparatū de deplasare; tōrnă o cantitate de alcoolū și 'lū lasă să se strecore. Licuidulū strecuratū 'iū pune la distilațiune și la rămășiță mai adaugă apă. Oleulū ce se produce pe d'asupra acestulū licuidū 'lū rădică; iar licuidulū aposū ce remâne 'lū concentréză prin evaporisație până va lăsa să se depună cristalele de cafeină. Aceste cristale le purifică prin o nouē cristalisație în apă caldă și prin adăugirea de cărbune animalū.

Wertheim obține ast-felū 250 grame de cafeină din 50 kilograme de cafea pisată.

Proprietățile cafeinei. Ea cristaliséză prin prisme lungi și subțiri, ușore și incolore. La o temperatură de 100° perde apa sa de cristalisație; la 225° se topesce și la o temperatură mai înaltă se sublimă, fără alterațiune.

Cafeina este prea puținū solubilă în apă și în eterū, fōrte solubilă în apă ferbinte și în alcoolū. Se combină cu aciđil formândū sāruri, din carl cele mai înrebuiņate suntu *citratulū și bromidratulū de cafeină.*

Tratată cu potasă și la o căldură prea mare, cafeina degagiă metilamină. De aceea și este considerată ca o *teobromină metilată*: $C^{14}H^{17}(C^2H^3)Az^4O^6 + 2H_2O$.

Cu clorū se forméză o *cafeină monoclorată* și unū acidū, numitū *analinū*: $C^{24}H^{12}Az^4O^{14}$ sau *tetrametilū-aloxantina*: $C^{14}(C^2H^3)^4Az^4O^{14}$.

Tratată la căldură cu apă de barită cafeina se descompune în acidū carbonicū și în *cafeidină*: $C^{14}H^{12}Az^4O^3$ (Wurtz).

FORMELE FARMACEUTICE ȘI POSOLOGIA.

Se administreză :

1° *Pulberea de cafea crudă s'au prăjită*, în dosă de 1—4 grame.

2° *Infusiunea de cafea*, în diferite doze, după gradul de concentrație a ei.

3° *Extractul alcoolic* în doză de 30 centigrame.

4° *Cafeina*, care se dă în doză de 5—30 centigrame pe zi.

5° *Sărurile de cafeină* și mai cu seamă *citratul* și *bromidratul de cafeină*, sub formă de pulbere simplă sau asociată, sau sub formă de pilule, în doză de 6—10—20 centigrame.

6° *Licuorea de cafea*, mai activă de cât infusiunea, se dă în diferite doze.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ.

1° *Acțiunea locală*. Acțiunea locală a cafelei este analogă cu cea produsă de substanțele astringente. De aci constipațiunile opiniatre în urma cafelei, luată în mare doză.

Afară de acesta, cafeaua, prin oleul volatil, aromatic, numit *cafeon*, lucrează ca medicamentul stimulant local asupra mucoasei digestive.

2° *Acțiunea generală*. Asupra acțiunii generale a cafelei sunt două opinii: aceea a stimulației prin mișcare reflexă și aceea a stimulației prin nervul pneumogastric.

Stimulațiunea sistemului diastatic ar putea fi presupusă din cauza rapidității fenomenelor de luciditate intelectuală, de hiperestezie și de hiperkinesă, până la tremurături fibrilare și chiar tetanice. — Aceste fenomene de stimulațiune reflexă, ca și accelerațiunea circulației, se pot atribui mai mult principiului aromatic cafeonului și chiar caloricului, când cafeaua este toreficată și luată în infuzii calde. — Când însă, infuziunea de cafea este luată rece sau când este dată numai cafeină pură, nu se observă nici o accelerațiune a circulației. Din contra, se produce o mare scădere în numărul pulsațiilor, de și bătăile cordului sunt mai tari și mai pline.

De asemenea și bătăile pulsului sunt tari și pline, ceea ce denotă o mare tensiune vasculară, confirmată prin sfigmografu. Acastă rarire a bătăilor cordului, însoțită de creșterea presiunii vasculare, esplică acțiunea stimulantă a cafeinei asupra nervului vagu.

Totu prin acastă acțiune se potu explica și cele-l'alte fenomene, atribuite stimulațiunei sistemului diastalticu. Descongestionarea cerebro-spinală, produsă prin sedațiunea circulatorie, pôte să ne esplice luciditatea și activitatea intelectuală și musculară, mai alesu la indiviđii sanguinī sau pletorici cu iminență apoplectică, cari, în genere, suferu de somnolență, însoțită de o paresă intelectuală și musculară. De aci, contra-indicațiunea cafelei la indiviđii limfatici și cloroanemici căroră, prin ischemie cerebrală, le produce insomnie până la delirū.

Toți autorii. și mai cu sémă Marvaud și Gubler, dicu că cafeina, ca și isomerele și omologe e, este unu medicamentu troficu și dinamoloru prin diminuarea desasimilațiunei materiilor azotoșe. Dreptu probă despre acesta, el aducū diminuarea în escrețiunea ureei și neslăbirea omenilor, și mai cu sémă a lucrătorilor, cari uséză de cafea, ceaiu, ciocolată sau coca. — Ceea ce se pôte admite este că, atâtu cafeina câtu și omologe e, prin escitarea locală asupra mucósei digestive și mai alesu asupra nervului pneumogastricu, producū o activitate mai mare în asimilația și în transformația alimentelor în sange, astfelu în câtu nu lasă multă rămășiță, nici în canalulū intestinalu. nici pentru cele-l'alte căi de escrețiune.

Afară de acestea, când alimentele introduse în corpū nu conținū indestulū azotū, cafeina, care este o substanță fórté azotoșă, se pôte descompune și servi la nutriția organismulu, pe câtu timpū ũ lipsește alimentulū necesaru; căci este bine constatatu, de către esperimentatori, că nu escitațiunea

nutritivă sau musculară (esercițiul), ci abundența alimentelor înmulțesce cătățimea de uree escretată.

Cafeina dar și omologeale ei nu ară diminua escrețiunea ureei, dacă ele ară fi luate simultaneu cu o mare cătățime de alimente azotoase, fiindu-că, în acestu casu, ară avea de unde să mărească ureea, ară avea de unde să dea o rămășiță ; cu lóte că chiaru acéstă scădere a ureei prin cafeină, observată de către I. Lehmann și Hoppe, n'a fostu confirmată prin experimentele ulterioare. Astfelu, Voit susține că n'a observatú nicu o schimbare în cantitatea ureei. Asemenea Dr. Squarey din Londra, care a făcutu mai multe experimente cu doze mari de cafea, n'a observatú acéstă scădere în cantitatea de uree. escretată prin urină. — Din contra, suntú observatoru caru au vedutu o creștere a diferitelorú secrețiunú : urină, ureă și bilă.

Liebig crede că acéstă supersecrețiune a bilei provine din transformarea cafeinei în *taurină*, unulú din elementele constitutive ale bilei. În adevérú, s'a observatú că multu indiviđi suferă de morbi organici ai ficatului din cauza escesului de cafea, luată ca alimentu sau condimentu.

APLICAȚIUNILE TERAPeutICE

Ca astringentú localú, caféua se administră în contra *diareilorú atonice*, în contra *diareei cholericé* și chiarú în contra *disenteriei*.

Ca stimulantú localú alú mucósei digestive, caféua, se dá ca condimentu după máncaare ; în contra *dispepsiilorú* și *apepsiilorú atonice* și *lientericé*.

Ca stimulantú alú nervului vagú și prin urmare ca *sedativú*, *circulatorú*, *descongestionatú*, caféua se dá în contra *nevralgiilorú* și *nevroselorú congestive*, ale indiviđilorú pletorici.

Asemenea se dă, cu succes, în contra *congestiunilor cerebrale apoplectiforme*, chiar și ca agent preventiv, și ca *antidot* în congestiunile *comatoase* ale opiului și ale alcoolului.

Ca medicament *trofic* (*antideperditor* după Angel Marvaud), cafeua se dă în contra *inanițiunii* provenită din esces de activitate intelectuală și musculară; se dă chiar și ca aliment preservativ al sleirei de forță la lucrători și la soldați, mai cu seamă în marșurile forțate.

Pe de o parte ca substanță azotoasă, iar pe de altă parte ca agent sedativ circulator, cafeina împiedică pierderile organice și vitale. De aci preconisarea cafelei, ca aliment igienic în morbiul grav, carei au o lungă durată și o lungă convalescență. — Omenii, carei au congestiuni frecvente din cauza escesului de travaliu intelectual, pot preveni *ramolițiunea cerebrală*, consecutivă acestor congestiuni repetate, prin întrebuințarea regulată a cafeinei sau a cafelei, sub diferite *forme farmaceutice*.

DIN FAMILIA TERNSTROEMIACEELORU.

Céiul este o plantă exotică din China și Cochinchina.

Sunt două feluri principale de céu : céu *verde* și céu *negru*.

Partea usitată a acestei plante este *fôea uscată* la căldură sau, mai bine șișu, prăjită ca și semințele de cafea.

Compozițiunea chimică. Foile de céu au o compozițiune identică cu a semințelor de cafea. — Principiul activ azotos sau alcaloidic al céuului se numește *teină* :

($C^{16}H^{10}Az^4O^4 + 2HO$). Acest principiu se află în combinațiune cu acidul fenic.

FORMELE FARMACEUTICE

Forma cea mai usitată sub care se administrează cèiulă este *infusiunea*. Ea se prepară, extempore, în dosă de 2—4 grame pentru 200 grame apă ferbinte.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ.

Acțiunea fiziologică a cèiulă este identică cu aceea a cafelei, cu deosebire că acțiunile *diaforetică* și *diuretică* sunt mai intense; fenomene atribuite, mai ales, marelui călășim de apă ferbinte, introdusă în organism prin forma farmaceutică sub care se dă cèiulă.

APLICAȚIUNEA TERAPEUTICĂ.

Aplicațiunea terapeutică a cèiulă, se face mai de preferință :

1. Pentru acțiunea lui *eupeptică* și *astringentă* în cazurile de *dispepsii atonice* și *lienterice*.
2. Pentru acțiunea lui *sedativă* circulatorie și *trofică*, în cazurile de *cloroanemie*, de *limfatism* și de *miserie nutritivă*.
3. Pentru acțiunea lui *diaforetică* în cazurile de morbi *reumatici* și *algidi*.
4. Pentru acțiunea lui *diuretică* în contra *morbiloră idropici*.

Maî este unû felû de ceaiû americanû numitû ceaiû de Paraguay saû *Maté*, datû de planta *Ilex paraguayensis* din familia *Ilicineelorû*, și care este usitatû de către americani, ca și ceaiulû chinezescû, in casurile de *dispepsii atonice* și in morbiû *astenici generalî*.

CACAO (Theobroma Cacao)

DIN FAMILIA MALVACEELORÛ, TRIBULÛ BYTNIRIACEELORÛ.

Acéstă plantă crește in America Meridională.

Pârțile usitate suntu *semințele*.

Composițiunea. Mîedulû semîntelorû de cacao conține o mare cantitate de untû concretû galbenû *butyrum cacao* și unû principiu activû azotosû, *alcaloidicû*, omologû cu cafeina și teina. — Acestû principiu a fostû descoperitû la 1841, de către Woskresensky și numitû *Theobromina* ($C^{14} H^{10} Az^{1} O^4 + 2HO$).

Cojile semîntelorû de cacao conținû *acidă tanicû*, ca și semîntele de cafea.

FORMELE FARMACEUTICE.

Cea maî usitată formă este *ciocolata* și *cacao*.

Cea d'întaiû este o pastă preparată numai din mîedulû semîntelorû de cacao și din zahărû, la cari se potû adăoga mai multe plante aromatice. Cea de a doua se prepară din cojile semîntelorû de cacao și din puțină lăină de semînte de cacao.

Bugeud a preparat un vin de cojă de chină în care intră, ca principiu activ, pulberea de cacao.

Dosa în care se dă cacao este de 8-12 grame pe zi.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ A TROBROMINEI.

Este aceeași ca și a cafeinei, ca o materie azotată trofică, și prin urmare antidenutritivă. Cu atât mai mult că teobromina este ajutată în această acțiune trofică prin untul de cacao, care servă și el ca aliment comburant, respirator.

APLICAȚIUNILE TERAPeutICE

Cea mai frecventă aplicațiune a ciocolatei se face pentru acțiunea ei trofică în contra *morbilor proveniți din miseria nutritivă*, mai ales când digestiunea nu este încă compromisă; căci în cazul contrariu, ciocolata, ca aliment prea gras, compromite și mai mult digestiunea. — În aceste din urmă cazuri, cacao poate fi dată în asociațiune cu substanțe aromatice, eupeptice sau stimulante locale ale mucosei digestive.

Asemenea, preparațiunile de cacao, în dosă mică, se mai pot întrebuința, cu succes, în contra tuturor *dispepsiilor atonice și acrinice*; în dosă mare ele provoacă indigestiuni, prin marea lor câtațime de unt de cacao.

C O C A

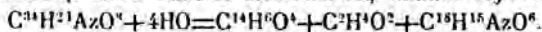
DIN FAMILIA ERITROXILANEFLORŪ.

Coca sau *Erythroxylum coca* este o plantă americană, cultivată mai ales în Peru și în Bolivia.

Partea usitată este *fóia uscată*, care poartă numele de *coca* și care are aceleași proprietăți fizice ca și fóia de ceai chinezesc. — Are aceeași formă, mărime, amărăciune și astringență.

Chimicesce, ea conține un principiu aromatic și un principiu azotos, *alcaloidic*, numit *cocaină*: $C^{21}H^{21}AzO^9$ (Niemann) puțin solubilă în apă, și foarte solubilă în alcool și în eter.

Cocaina încălzită cu acid clorhidric, absorbă patru echivalenți de apă și se transformă în acid benzoic, în alcool metilic și într-o materie cristalisabilă, numită *ecgonină*:

cocaină

acid
benzoicalcool
metilic

Ecgonină.

(Wurtz).

FORMELE FARMACUTICE.

Peruvienii întrebuințază fóia de coca uscată în *mastică* și *țigăne* dilnică. Această fóie este întrebuințată, mai ales de către indienii, ca și fóia de tutun, în loc de alimente, și

s'a constatat că în adevăr înlocuiește mîncarea pentru multă timp.

Foile de coca se mai pot da în *infusiune* sau *macerațiune apăsată, alcoolică, rinôsdă și eterică*, preparată în dosă de 4—8 grame pentru 300 grame apă.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ.

Coca și principiul sîu activ coccaina aū o acțiune analogă cu aceea a cafeinei și a teinei, cu diferența de intensitate. Cocaina este multă mai activă: ea produce o luciditate și o activitate multă mai mare, atătū din partea facultăților intelectuale, cătū și din partea forțelor organice, adică o *energie morală și corporală*.

Lucrătorii cari mestică coca, aū o forță mai mare și resistă mai multă timp la totū felul de osteneți, chiar cînd n'arū lua vr'o altă alimentațiune reconstituantă.

În *dosă* exagerată, 20—30-grame pe zi, coca pôte să determine fenomene nervoase ischemice, precum alucinațiuni și delirū. (Dr. Reis | Buletinū de terapeutică 1866]. Wohler și Lossen).

APLICAȚIUNILE TERAPUTICE.

Coca sau Cocaina potū fi date, cu succesū, ca trofice sau *antidenutritive*, în contra tuturilor morbilorū *atonice* sau *astrenice*, atătū *locali* cătū și *general*, precum și la indiviđii cari sūntū nevoiți a munci sau a umbla multă - *lucrătorii și militari*.

STIMULANTELE SISTEMULUI NERVOSŪ GANGLIONARŪ

CHINA SAŪ QUINQUINA

DIN GENULŪ CINCHONA (FAMILIA RUBIACELEORŪ)

GenulŪ *Cinchona* ne dă mai multe specii de *china*, cari crescŪ în munții Americii (Peru, Bolivia, Noua-Grenadă și EcuatorulŪ).

Aceste specii suntŪ în numărŪ de 33, după Delandre și Bouchardat (Quinologie); iar după alții, în numărŪ de 40. Cojile acestorŪ specii suntŪ cunoscute, în comerciŪ, sub numele de *chine* saŪ *quinquine adevărate*, de *calitate superiōră* saŪ avute în chinină și cinconină, de *quinquine adevărate de calitate inferiōră* saŪ cu prea puțină chinină și cinconină și de *quinquine neadevărate* saŪ *false*, cari nu conținŪ nici chinină nici cinconină.

CelŪ d'întăiŪ care a descrisŪ arborele *Cinchona*, a fostŪ inginerulŪ La Condamine, membru alŪ Academiei Franceze, care a fostŪ trimisŪ, la 1737, în Peru, spre a măsura meridianulŪ. Specia, descrisă de acestŪ învătățŪ, îi pōrtă numele și astă-đi : *Cinchona Condaminea saŪ de Loxa*. Cele alte specii de *china*, cari pōrtă mai multŪ numele localitățilorŪ de proveniență, suntŪ : *China de Peru*, de *Bolivia*, de *Calisaya*, de *Huanuco* (*Cinchona nitida*).

Încă din timpulul lui La Condamine, se distingeau 3 feluri principale de *cinchone* sau *quinquine* : roșie, galbenă și albă sau grisă. Această distincțiune a rămasă și până astăzi, de și nu ne poate servi la nimic în terapeutică. — Culoreea cōjei nu ne denotă proporțiunea principiilor active conținute. China roșie este dată de specia *Cinchona succirubra*, china galbenă de *Cinchona Calisaya* și china albă sau grisă de *Cinchona Condaminea* (Loru) sau *Cinchona regia*, și de *Cinchona nitida* (Huanuco).

Suntă botaniștii cari admită cele trei specii de chină, ca trei diferite calități de cōja ale unui și aceluiași arbore din genul *Cinchona* : cōja grisă ară fi de la rămurelele mici, cōja galbenă de la ramurile mijlocie și cea roșie de la ramurile cele grose sau de la trunchiul. Cea mai avută în principie active ară fi cea galbenă, adică cōja ramurilor mijlocie.

Cu un secol înainte de La Condamine, adică pe la 1638 *cinchona* a fost adusă în Europa, de către femeea vice-regelui din Peru, anume *Comtesa El-Cinchona*, și întrebuințată în medicină sub numele de *pulberca Comtesei* sau *pulbere de Cinchonă*.

Pe la 1649, Jesuiții din Roma, au distribuit pulberca de *cinchonă* sub numele lor : *pulberca Jesuiților*.

Abia pe la 1679, Ludovic XIV cumpără secretul acestei pulberi, de la un englesu anume Talbot.

Partea usitată în medicină a diferitelor acestor specii de arbori, din genul *Cinchona*, este *cōja* lor, cunoscută sub numele de *cōja de chină* sau de *quinquină*.

Compoziția chimică a cōjei de chină. — După Pelletier (1820), cōja de chină conține un acid *chimo-tanică* și un acid *chinică* în combinațiune cu doi alcaloizi : *chinina* și *cinchonina*.

Chinina ($C^{10}H^{24}Az^2O^1$) ară fi o oxidațiune mai înaintată a cinchoninei ($C^{10}H^{24}Az^2O^2$).

Acești doi alcaloizi se găsesc în diferitele specii de chină, în următoarele proporțiuni : După Reveil. 1000 părți de cojă de chină galbenă conțin 30—32 părți de sulfat de chinină și 6—8 sulfat de cinconină; cojă de chină albă sau grisă 6—8 părți sulfat de chinină și 12,55 sulfat de cinchonină; cea roșie 20—25 sulfat de chinină și 8—12 sulfat de cinconină.

Pe lângă acești doi alcaloizi principali, cojă de chină ară mai conține și alți 4—5 alcaloizi secundari, considerați ca nisece produse de oxidațiune mai înaintată a celor d'înțaiu doi alcaloizi. — Ast-felū suntū : *cinchonina* și *cinchonidina* isomere cu cinchonina: *chinicina* și *chinidina* isomere cu chinina (Pasteur).

Asemenea este și *aricina* ($C^4 H^{21} Az^2 O^8$).

Chinina este alcaloidul celū mai usitatū în medicină. Ea se obține prin tratarea unei solutiunū de sulfat de chinină cu amoniacū.

Acestū alcaloidū, este prea puțin solubilū în apă; elū se dă, de preferință, sub formă de săruri acide și în specialū sub formă de sulfat basicū sau neutru, $2(C^{10} H^{14} Az^2 O^4) SO^3 HO + 8 HO$ sau sub formă de sulfat acidū de chinină ($C^{10} H^{14} Az^2 O^4, SO^3 HO + 7 HO$) sau, în fine, sub formă de bisulfat ($C^{10} H^{14} Az^2 O^4 (SO^3 HO)^2 + 7 HO$ (Wurtz).

Asemenea se dă și tartratulū sau bitartratulū de chinină prin diferitele metode de aplicațiune și mai ales prin metoda ipodermică. Quinologistii de Vry din Holanda și Pierre Vigier din Franța recomandă sulfatulū neutru sau acidū de chinină, ca mai absorbabilū și prin urmare mai activū. de și, în realitate, conține relativū mai puținū chinină (0, gr. 591) de câtū sulfatulū basicū (0, gr. 743).

În acești din urmă ani, sulfatulū și tartratulū de chinină, în injecțiunile ipodermice, au fostū înlocuite prin *bromidratulū* și *bibromidratulū de chinină*, și prin *bromidratulū* și *bibromidratulū de cinchonidina*. Cu toate acestea, chiar aceste

din urmă două săruri de chinină sunt unele iritante locale și dau loc la abscese subcutanee circumscrise, și chiar la flegmone difuse.

Astăzi există o tendință de a înlocui chinina prin *cinchona* sau prin *chinidina*, care sunt mult mai eficiente.

FORMELE FARMACUTICE ȘI POSOLOGIA CÔJEI DE CHINĂ.

1° *Pulberea*, în doză de 8—16—32 grame, prin metoda digestivă, sub diferite forme, *pilule*, *electuare*, etc.

2° *Infuziunea* în doză de 8—16 grame pentru 300 grame : *colutorii*, *poftuni*, etc.

3° *Decocțiunea*. Această, răcindu-se, precipită alcaloizii chinici sub formă de tanate și, astfel, devine turbure. Dosa ei este aceea a infuziunii.

4° *Extractul apos*, *extractul môle*, în doză de 4—8 grame.

5° *Extractul alcoolic*, în doză de 2—4 grame

FORMELE FARMACUTICE ȘI POSOLOGIA SĂRURILOR DE CHININĂ ȘI DE CINCHONIDINĂ.

Sărurile de chinină și de cinchonidină cele mai usitate în terapeutică sunt :

Sulfatul sau *bisulfatul*, *tartratul*, *cloridratul* și *bromidratul de chinină* și de *cinchonidină*. — Aceste săruri se administrează :

I. Prin metoda digestivă.

1° Sub formă de *pulbere*, în bulinuri.

2° În *soluțiune sulfurică*, *cloridrică*, *bromidrică*, *citrică* și *tartrică*. Aceste două din urmă soluțiuni sunt mai prefera-

bile, atât pentru poțiuni și clisme, cât și pentru injecțiuni sub-cutanee, ca mai puțin iritante.

3°. În *pilule* cu extracte amare sau cu altele.

4°. *Asociate* cu substanțe alcoolice sau eterice.

5°. *Asociate* cu *ciară* sau *cafea*. Această din urmă asociație este preferabilă pentru copii. Se mărește acțiunea ei prin adăugirea sucului de lămâie.

6°. *Asociate* cu *miere* sau cu *siropă de coji de portocale amare*, de *smeură* etc.

Dosa este de 50 centigrame până la 1—3 grame.

Dosa maximală este de 3—6 grame, în timpul de 24 ore.

Pentru copii 5—25—50 centigrame, de preferință în *supositorii*.

II. Prin metoda endermică.

1°. *Soluțiunea* cu acid citric, tartric sau bromidric.

2°. *Pomada* cu axungie.

3°. *Gliceroleulă*

4°. *Alcooleurile*.

Se crede că absorpțiunea prin această metodă este mai bună, fiindcă sărurile alcaline ale sudorei precipită chinina.

III. Prin metoda ipodermică.

Liubler întrebuintă de preferință următoarea soluțiune tartrică :

Exemplu :

Iea : Sulfat de chinină.

1 gramă.

Acid tartric,

50 centigrame.

Apă destilată

10 grame.

1 gramă din această soluțiune, conține 10 centigrame de sulfat de chinină.

Prin soluțiunea tartrică, Gubler prelindea că s'arū evita consecințele iritațiunei locale, ce le produce soluțiunea chinică făcută cu acidū sulfuricū.

Dosa, în care se dă chinina prin metoda ipodermică, este de la 25 centigrame—1 gramū maximum pe zi. (Arnold). Acesta din urmă dosă se dă mai alesū în febrele perniciose, 3—4 ore înainte de accesū său chiarū în timpulū accesului. Amū datū, zilnicū, dosa de 50—60 centigrame de tartratū de chinină, în două injecțiuni, la intervalū de 6 ore și, nici într'unū casū, n'amū observatū fenomenele neplăcute ale intoxicațiunii chinice.

IV. Prin metoda respiratorie sau prin inhalatiune.

Prin acēstă metodă se dau mai cu seamă soluțiunile de sulfatū și de tartratū de chinină, pulberisate prin pulberisatorulū lūi *Sales-Giron*.

În genere, dosa chininei variază după etate, după modulū de administrațiune și după gravitatea morbulul în contra căruia se administrează. Astū-felū, pentru copii, de ordinarū se dă 5—25 centigrame; pentru adulți 0,50—1 gramū, prin metoda digestivă. Prin metoda inhalatorie și prin metoda ipodermică dosa este mai mică : 10—20—40 centigrame, când o dămū în contra unei febre intermitente normale; când însă este datā în contra unei febre perniciose sau în contra unui altū morbū gravū, unde indicațiunea curativă este foarte urgentă, dosa este aprōpe îndoită și întreită ca aceea datā prin metoda digestivă (Arnold).

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ.

Acțiunea locală. China și chinina, și mai alesū unele din sărurile ei, aplicate localū pe mucosă sau pe dermulū

ulceratū sau denodatū, lucrază ca agentul iritant (până la escarificațiune (Trousseau și Fidoux). Acastă iritațiune este mai mare când sărurile de chinină conțin unu escesū de acidū. De aceea sulfatulū sau cloridratulū de chinină se administreză mai multū prin metoda digestivă de câtū prin metoda ipodermică de și, chiar prin acea metodă, ele determină o iritațiune gastro-intestinală, când suntū date în dosă mare și multū timpū.

Iritațiunea cutanee, determinată de chinină, se manifestă prin roșată, durere și tumelacțiune din partea dermulū; aceea a mucōsei gastro-intestinale prin simptomele gastro-enteritei : grătă, dispepsie, dureri abdominale, diaree și câte odată vērșături (Bretonneau) Prin acastă iritațiune locală, chinina provocă o mai mare contractilitate capilară, ajutată fiindū și de contractilitatea musculară produsă prin mișcare reflexă. De aici acțiunea ei *tonică locală*.

Acțiunea generală. Chinina, absorbită în sânge, produce următorele fenomene

1° Din partea *sistemului nervos cerebral* : ametelă, ilaritate, obneblatiuni ale vederii, vājuituri de urechi (*susurrus auricularis*), astemie nervosă și chiar anestemie. Aceste fenomene variază, în intensitatea loră, după dosa chininei ingerate.

2° Din partea *sistemului circulatorū*. Chinina, dată în dosă mare, terapeutică, de o-dată sau repetată în mai multe rânduri, produce o sedațiune circulatorie și, totū de o dată, o augmentare a presiunii intra-vasculare. De aici scăderea căldurei animale (2°—4°) și diuresa. De aici, asemenea, fiorii și oripilatiunile. Mai târziū, după ce începe eliminațiunea chininei, presiunea intra-vasculară începe a scădea.

Daca dosa chininei dată și absorbită, a fostū prea mare, toxică, se observă, sau o sedațiune a circulațiunii până la sincopă, sau o ischemie cerebro-spinală până la delirū și

convulsii său, în fine, o somnolență până la coma mortală : *chinismă* sau *intoxicațiune chinică*.

Există indiviđi cu temperamentū limfaticū, asupra cărora chinismulū se declară chiar după o doză foarte mică. De aceea, chinina nu trebuie dată în doză mare la indiviđi cari nu au unū temperamentū sanguinū, nici la anemici și la bătrâni.

Aceste modificațiunī ale circulațiunii le amū verificatū, prin sfigmografū, în câte-va casurī, în cari amū întrebuințatū sulfo-tartratulū de chinină, prin metoda ipodermică.

În toate aceste casurī, traseurīle obținute ne au demonstratū în modū evidentū că chinina, în doză terapeutică, produce la începutū augmentarea tensiunii intra-vasculare, iarū mai târđiū diminuarea ei.

3° Din partea *respirațiunii*. Chinina, dată în doză mare, produce o opresiune și o dispnee, până la sufocațiune asfixică.

4° Din partea *sistemului muscularu*. În urma luărei unei doze mari de chinină, se observă o diminuare în contractilitatea muschilorū cu fibre striate, până la prostrațiune (amiostenie), ce se esplică prin ischemia cerebro-spinală. Din partea muschilorū cu fibre netede sau nestriate se observă o mai mare contractilitate, de aci supra-activarea în contractiunile uterului (mai alesū când acesta se află în stare de graviditate) și, prin urmare, acțiunea *emmenagogă* și *abortivă* a chininei. Acéstă acțiune *ecbolică* a chininei se esplică prin descongestionarea uterului, negreșitū din cauza contractiunii tonice a vaselorū capilare saū a sinurilorū uterine; uterulū congestionatū nu se pōte contracta bine; uterulū descongestionatū saū ischemiatū se contractă mai cu înlesnire și mai cu putere.

5°. Din partea *sistemului cutaneū*. Chinina, dată în doză mică, diminue transpirațiunea, iar în doză mare ea produce, numai la începutū, o palōre foarte pronunțată și o scădere

în secrețiunea sudoripară, pe când mai târziu se observă o injecțiune vasculară și o transpirațiune foarte abundentă.

Alară de acesta, chinina produce la unii indiviđi fenomene paresice : o roșată scarlatiniformă peste totu corpul, o mâncărime de pele nesuferită și chiar o erupțiune papuliformă, ca *urticaria*. În aceste casuri, există și congestiuni localisate până la emoragie, și mai alesu, congestiunea conjunctivei oculare cu o supersecrețiune lacrimală și nasală, ca la *coriza acută*, precum și congestiunea ovareloru și a uterulu până la metroragie.

6°. Din partea *sistemulu uro-poicticü*. Chinina produce o supersecrețiune urinară (*diuresă*), și o scădere în producțiunea ureei și a acidulu uricü.

Farmacodinamia chininei. Töte aceste fenomene saü efecte ale chininei, numite cu unü nume genericü *chinitismü*, suntü atribuite unei acțiuni stimulante asupra nerviloru ganglionari vasomotori. Acéstă stimulațiune, mărindü contractiunea vaselorü capilari, determină unü afluxü sanguinü către centru și, prin urmare, sedațiunea circulatorie cu töte fenomenele de anemie saü ischemie periferică (Cl. Bernard, Brown-Séguard, Vulpian și Gubler). Prin acéstă sedațiune în circulațiunii capilare, se esplică, atâtü anemia organelorü și sistemelorü periferice, câtü și töte efectele susü citate : văjiiturile de urechi, ilaritatea profundă, amețela considerabilă, agitațiunea și tremurătura musculară, scăderea numărulu pulsațiunilorü, păsträndü și plenitudinea, scăderea căldurii animale, fiorii și oripilațiunile, scăderea producțiunei de uree, etc.

Daca, însă, acéstă sedațiune cardio-vasculară nu este întreținută de o stimulațiune continuă a vasomotorilorü, prin dose repetate de chinină, resultă efecte cu totul contrarii. din cauza paresii nervilorü vasomotori, cari, fără d'acéstă chiar, aü o acțiune cu totul intermitentă, ca și curentü electricü intrerupți.

Prin această paresă a nervilor se produce o slăbire în contractilitatea fibrelor musculare netede ale vaselor capilare și, prin urmare, o dilatațiune mai mare sau mai mică, care favorizează fluxiuinea sanguină periferică și dă locu la fenomenele de reacțiune organică: *accelerațiunea pulsului și congestiunea cerebrului*, caracterisată prin litubație sau amiotenie, prin greutatea și durerea de capu, prin dilatația pupilei, prin somnolență și inaptitudinea intelectuală, precum și *congestiunea cutanăe* caracterisată prin căldură, transpirațiune abundantă, rădicarea temperaturii cu 3° — 5° și esagerația în combustia interstițială.

Acastă fluctuațiune în combustiuinea sau oxidațiunea interstițială (*emalocausa*), măresce asimilațiunea și desasimilațiunea normale. De aci acțiunea negativă a chininei, pentru care ea a fostu numită *medicamentu troficu sau medicamentu tonicu iperstenicu, antideperditoriu sau economisatoru* alu inervațiunii și alu nutrițiunii (Gubler). Gubler caută a explica acțiunea stimulantă a chininei asupra nervulu simpaticu, prin condensarea și conservarea de forță în o mai mare tensiune. Prin această condensare de forță chinina aru combate durerile cele mari, alătu anemice câtu și congestive, prin o supraexcitațiune nervoasă. După acestu terapeutistă, reacțiunea, ce se observă după încetarea luărei de chinină, aru fi cu totul independentă de ea, căci nu se observă de câtu după eliminațiunea ei din organismu. Ea nu este dar de câtu o restabilire în ecuilibrulu funcționalu modificat, pentru momentu, prin prezența chininei în sânge.

După Eulenburg, chinina aru lucra ca unu *sedativu sau paralisatoru alu mēduvei spinale și alu cerebrului*. Ipotesa lui Eulenburg a fostu combătută de către Jobert, care constată că nu există nici o paralisie a mēduvei spinale, pe câtu timpu mișcările reflexe există chiar în intoxicațiunea clinică.

Guérin și mai ales Binz (din Bonna în Germania) au demonstrat că sulfatul de chinină, în soluțiune foarte slabă

(2—8/1000), lucrează ca otravă asupra mișcărilor amiboide ale globulelor albe ale sângelui, și chiară ca agentă distrugătoare ală acestorū globule. Prin această acțiune distrugătoare ce o are chinina asupra leucocitelorū, se esplică acțiunea ei antiseptică în casurile de piemiă sau infecțiune purulentă (Guérin, Ripali, 1869). Asemenea s'arū putē esplică și vindecarea, prin chinină, a intoxicațiunilorū palustre, dacă amū admite ca causă proximă a acestorū intoxicațiuni, *palmelele* sau *ulcele oscilare* (*Oscillaria malariae*), organite analoge leucocitelorū (Salsbury, Pasteur, Laveran, Klebs și Tomasi, Van Leint).

Briquet, basându-se pe fenomenele nervoșe, observate în urma luărei unei doze mari de chinină, crede că acestū alcaloidū lucrează ca medicamentū stimulantū cerebro-spinalū. Acestū esperimentatorū s'arū putē opune esperimentele lui Cl. Bernard, cari demonștră că fenomenele nervoșe, convulsioni, delirū și altele, potū proveni nu numai din cauza congestiunei, dar și din cauza *anemiei* centrilorū nervoși.

Admițendū dar teoria lui Cl. Bernard, cum că chinina lucrează ca medicamentū stimulantū ganglionarū și consecutivū ca stimulantū asupra fibrelorū netede musculare ale vaselorū capilare, ne-amū putē esplică, prin ischemie *cerebro-spinală*, văjiturile de urechi, paracusia, amețela, obnebulațiunea vederii, palorea feței și a corpului întregū, rărirea pulsului și mărirea tensiunei vasculare, observate în urma unei doze mari de chinină, precum și dipsnea sau opresiunea, asfixia și sincopa, observate în urma unei doze toxice de chinină.

Prin această stimulațiune vasoconstrictorie se esplică, afară de acțiunea antiparasitară sau antiseptică, toate acțiunile curative ale chininei: *antipiretică*, *antiflogistică*, *anti-peremică*, *antiemoragică* și *antispasmodică*, pentru cari se face aplicațiunea ei în contra mai multorū morbī.

Totū prin această acțiune stimulantă vasomotorie a chi-

ninei s'arū esplica, după unii terapeutişii, chiarū acţiunea ei *antiperiodică*. Chinina dată in contra *febrelorū intermitente*, cari daū locū la aceleaşi fenomene vasomotorii congestive, arū provoca de timpuriū aceste fenomene şi astfelū arū preveni saū arū impiedica congestiunile morbide periodice, ce constitue diferitele forme ale intoxicaţiunei palustre, cunoscută sub numele de *febră intermitentă uşorā saū pernicioasă*. (Gubler)

Acţiunea prin eliminaţiune. Cea mai mare parte din chinina absorbită se elimină in timpū de 4—6 ore de la ndministrarea ei şi determină, prin eliminaţiune, aceleaşi fenomene ca şi prin aplicaţiunea sa topică, adică fenomenele *iritaţiunei*. In adevărū, chinina, după o oră cel multū de la administrarea ei prin ori-ce metodă terapeutică, incepe a se elimina prin glandele salivare şi a da locū la unū ptialismū, cu o salivă destulū de amară. Chinina se elimină şi prin mucosa aeriană, dāndū locū la o tuse cu o expectoraţiune abondentă de spută amară, caracteristică (Merat). Cea mai mare parte însă se termină prin căile uropoietice şi lucrēzā ca *iritantă*, şi consecutivū ca *fluxionantă* asupra rinichilorū şi asupra bēşicelū urinare. De aci fenomenele de *nefrită* şi de *cistitā*, observate de către Duchassin, in unele casuri, la Guadelupa.

Eliminaţiunea chininei prin glandele lacrimale, mamare şi sudoripare, măresce secreţiunea lacrimelorū, laptelui şi sudorei, de şi prin acţiunea ei primitivă, paresică (*secretaţiunea circulatori*), ea impiedică multū aceste secreţiuni, favorisāndū numai pe cea urinară.

După Guijochin, chinina s'arū elimina din organismū sub formă de *chinicină*, unū alcaloidū isomerū, in parte amorfū şi cu totulū inertū.

Prin acēstā modificaţiune alotropică, ce o încercă chinina in organismulū animalū. Gubler voesce a esplica acţiunea ei *galvanisătoare* asupra sistemulū nervosū ganglio-

nară și, prin urmare, acțiunea ei *tonică nervoasă* sau *dinamoforă*.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE.

Aplicațiunile locale ale preparațiunilor de cōjă de chinină se fac, atât pe *din afară* cât și pe *din ântreu*, pentru acțiunea lor *astrigentă* și consecutivă pentru acțiunea lor *tonică* și *antiseptică*.

Ast-felū, *pulbera* și *decoctiunca* sau *infusiunca* de cōjă de chină se dau :

Pe *din afară*, în aplicațiuni topice, ca *astrigente*, în contra *ulcerilor* și *rănilor fungose*; ca *tonice* în contra *ulcerilor atonice fagedenice* și în contra *calviției cloro-anemice*, consecutivă febrilor grave; ca *antiseptice* în contra *ulcerelor gangrenose, putride verminose*, în contra morbilor *parasitari* și în contra *colecțiilor* sau *clócelor purulente* și *fistuloase*.

Pe *din ântreu*, în porțiuni mai multă sau mai puțin concentrate, ca *astrigente*, în contra *catarelor gastro-duodenale* și *gastro-intestinale*, ca *tonice eupeptice*, în contra *dispepsiilor atonice*, la *individii convalescenți, clorotici, anemici și cachectici*.

În vechime, înainte de descoperirea alcaloidului chinicū, pulbera de cōjă de chină se dădea și pentru acțiunea ei *generă stimulantă ganglionară*, ca *anti-periodică*, în contra *febrei intermitente*. În contra acestui morbu pulbera de cōjă de chină a fost dată, în dosă de 15—16—24—32 grame, după trei diferite metode: *metoda italiană*, care consistă în darea chininei *imediată înainte de accesă*; *metoda franceză*, care consistă în darea chininei cât se *póte mai departe de accesidă viitoră* și *metoda engleză*, după care chinina era dată *îndată după accesă*.

Aceste trei metode sunt datorite celor trei celebri terapeuți din acea epocă : Torti, Sydenham și Bretonneau.

Prin diferența localităților mai mult sau mai puțin palustre, în cari exercitau acești trei medici, se explică și diferența acestor trei metode de administrațiune a cōjei de chină.

Torti administra 8 grame de cōjă de chină imediat înainte de a începe accesul.

După 2 zile de repaos, dădea încă două zile d'a rândul câte 4 grame, și după alte 8 zile de repaos, mai dădea încă câte două grame pulbre pe zi, în timp de o săptămână.

Sydenham prescria 32 grame de pulbere de cōjă de chină, date în pachete de câte 2 grame la fie-care patru ore, începând îndată după acces și repetând această doză la fie-care opt zile, în timp de o lună.

Bretonneau administra 8 grame, luate cât se poate de departe de accesul viitor. După 5 zile de repaos, repeta aceeași doză, urmând astfel la fie-care 5, 10, 15 și chiar 30 zile de interval. *Trousseau* dădea un gram de sulfat de chinină la interval de o zi, apoi la 2, la 3, la 4 și a 5 zile. După aceea rărea din ce în ce mai mult intervalele, ca și *Bretonneau*.

Aceste trei metode se explică, amă dis, prin diferența localităților palustre în cari exercitau acei medici.

Torti, care exercita medicina într'o localitate unde febra intermitentă era pernicioasă, avea dreptate să cêră ca chinina să fie dată imediat înainte de acces sau chiar în timpul accesului; pe când *Bretonneau* și mai ales *Trousseau*, cari aveau a trata febre intermitente de formă ușoră, benignă și cari sciau că chinina se absorbă după 2—3 ore de la administrarea ei, când și produce acțiunea sa farmacodinamică, aveau dreptate să cêră ca ea să fie administrată cu 3—4 ore înainte de acces.

Terapeuștii moderni nu mai recomandă pulberea de cōjă de chină de cătū pentru acțiunea ei *locală tonică* sau *antisept-că*.

Chinina și cinconina, și mai ales sărurile acestora, suntū unicele preparate cari se dau astăzi pentru acțiunea lorū *generală, stimulantă ganglionară*.

Morbii principali in contra cărora se dau alcaloișii chinici pentru acțiunea lorū *generală* sau *stimulantă ganglionară*, suntū *febrele intermitente* și *periodice* precum și *pireriile, flegmasiile, ipercriniiile, iperemiile (neuralgiile, necrosele și distociile congestive), emoragiile și idropisiile*.

I. In contra febreilor intermitente.

S'a cređutū că chinina arū fi *specificulū nevrosel* numită *febră intermitentă*. După Gubler chinina nu este specificulū acestui morbu, ci unū medicamentū stimulantū gangliouarū sau unū *dinamoforū*.

Dacă chinina arū fi in adevērū specificulū febrei intermitente, arū putē să fiă datā in ori-ce timpū și cu succesū. Noi scimū însă, din experiență, dice Gubler, că chinina nu combate această nevrosă, de cătū când este administrată cu câte-va ore înainte de reaparițiunea periodicității paludeane, numită *accesū*, astū-felū ca această periodicitate morbidă să pōtā fi combătutā sau prevenită la timpū de către acțiunea farmacodinamică a chininei. De aci regula terapeutică, de a da chinina cu 2—3 ore inaintea aparițiunei accesului febrilū, timpū suficientū pentru ca chinina să pōtā fi absorbitā și să lucreze.

Asemenea se administreză chinina și contra ori carei alte *necrose* sau *febre esențiale*, ce arū cunoșce dreptū cauză *unū agentū morbiticū cu totulū altulū de cătū impaludismulū*.

Fiindū că chinina se absorbe îndată după administrareu ei ($\frac{1}{2}$ oră celū multū 2 ore) și incepe a lucra asupra organismulū, este de prisosū a o mai da cu multū timpū inainte de accesū sau după accesū. Pentru a obține lucrarea

ei perturbătoare în contra frigurilor periodice, intermitente, este îndestulă a da doza întrăgă (1 gramă sau 1 gramă și 20 centigrame) sau împărțită în pachete de câte 30—60 centigrame, cu două sau celă multă cu trei ore înainte de accesă. — Dacă amă da-o cu 8 și 12 ore înainte de accesă, acțiunea ei febrifugă (stimulantă ganglionară) va fi nulă peste 5—6 ore, din cauza repedei sale eliminațiuni; căci cea mai mare cantitate de chinină se elimină în 5—6 ore și nu mai rămâne de câtă o mică cantitate în organismă, spre a se elimina în timpă de 24 zile (Rabuteau). Frigurile dar potă reveni fără nici ună obstacolă și fără nici o perturbațiune nervoasă.

II. În contra flegmasiilor.

Flegmasiile tratate, cu succesă în unele casuri, prin alcaloidă chinică suntă : *reumatismulă articulară, pneumonia, meningita și peritonita*, mai alesă cea *puerperală (pelvi-metro-peritonita)*. În contra tuturoră acestoră flegmasii, ca și în contra ori cărei alte flegmasii acute, chinina nu pôte avea de câtă acțiunea sedativă circulatoră, consecutivă acțiunii ei vasomotorie.

În contra metropertonitei puerperale, chinina ară pută avé și acțiunea sa *antiseptică, antipurulentă*, constatată de către Binz și Guérin. În acestă casă ea ară combate fenomenele septicemice sau piemice, descise sub numele generică de febră puerperală.

În flegmasii, ca *antipiretică și antiflogistică*, chinina se dă în dosă mare și la începutul morbului, înainte de a se produce exsudatulă plastică, migrațiunea leucociteloră și ruptura capilareloră.

Prin acestă dosă mare și dată d'odată (1—2—3 grame date în 24 ore ; celă d'intăiă gramă dată într'o singură dosă sau celă multă în două, iar cele-l'alte grame în patru dose, date la fie-care 1—6 ore), se va obține o sedațiune bruscă

a circulației, care se va susține în totu timpul luării medicamentului.

În aceste cazuri, cinconina pôte fi preferată chininei sau chiaru asociată cu această din urmă: căci cinconina, absorbindu-se îndată, produce o acțiune imediată; iar chinina continue a întreține această acțiune sedativă, ce aru fi dispărutu prin eliminațiunea cinconinei (care se elimină multu mai repede de cătu chinina).

Totuși, I. Marty, profesoru supleantô la șcôla de medicină din Rennes, studiindu efectele fisiologice și terapeutice ale *sulfatului de cinconidina*, în mai multe cazuri de febră intermitentă, de lipuri diverse, a ajunsu la conclusionile următore :

1. Sulfatulu de cinconidină are o variabilitate extremă de acțiune atâtu la omulu sănătosu, cătu și la celu morbosu.

2. Provocă cu mare înfeshire accidente toxice chiaru în doze terapeutice.

3. Pare că sulfatulu cinconidină pôte fi întrebuințatu fără inconvenientu în contra febriloru palustre benigne, mai alesu de formă tertă; dar, din cauza inegalității acțiunii sale aru fi imprudentu de a compta asupra lui în cazurile grave.

4. Sulfatulu de cinconidină s'aru puté da în dosă îndoită de sulfatulu de chinină, dar aru fi imprudentu a trece peste două grame și chiaru abia s'aru puté ajunge la această dosă, faptu care face pe acestu medicamentu să fie cu totulu exclusu din tratamentul acceseloru perniciose și alu febriloru grave.

Cantitatea corespuțdătoare aceleea a sulfatului de chină necesaru aru fi de natură a crea pericole.

5. În fine, în cazurile de cari dispunem, tratamentul prin cinconidină a părutu a avé puțină acțiune asupra diverselor manifestatiuni palustre, precum suntu cefalalgia, nevralgia, cari au cedatu ulterioru, sau influențeloru igienice sau altorru medicațiuni. (Buletinulu de terapeutică. 1884.)

Asemenea se dau atât chinina cât și cinconina, în doză mare și în timpul accesului, în contra febrilor perniciose și în contra altor morbi iperemiei sau flegmasică ai diferitelor organe.

În febra pernicioasă, de ori ce *formă*, chinina trebuie dată imediat în doză mare și unică, fără a perde nici un moment.

Pentru a obține o acțiune mai urgentă trebuie ca chinina să fie asociată cu cinconina.

În asemenea cazuri chinina sau cinconina se întrebuințează de preferință prin metoda ipodermică, în injecțiuni sub-cutanee, de și presintă uneori inconvenientul de a irita țesătura celulară, dându loc la o flegmasie locală sau la un flegmon difuz.

Acastă acțiune iritantă a sărurilor de chinină și mai ales a sulfatului de chinină dat în injecțiuni parenchimatose a fost utilizată, de către Luton, în *flegmasiile cronice* sau *înurgitațiunile viscerale parenchimatose*, ca medicament *substitutiv*, *adesiv*, cum se dă tartarul stibiat în tumorile erectile.

La 1865, Gubler a făcut o injecțiune ipodermică la un choleric, însă chinina s'a precipitat din soluțiunea ei în țesătura celulară și, neputându fi absorbită, n'a produs nici un efect. De aceea și recomandă că soluțiunile chinice, destinate pentru acest scop, să fie făcute prin ajutorul *acidului tartric*, care mărește solubilitatea chininei și nu o lasă să se precipite. Dosa ce a fost dată până astăzi în injecțiuni ipodermice, este de la 10—25 centigrame maximum, doză repetată la intervale de 4—6—8 ore, dacă va fi trebuință.

Pentru o acțiune și mai urgentă în cazuri foarte grave sulfatul de chinină sau tartratul de chinină se poate da prin metoda respiratorie, în inhalațiuni.

Prin această metodă, chinina a fost dată de către Ance-

lon (de Dieuze). la unu individū suferindū de o febră intermitentă tipulū quartū, complicată de o gastro-enterită. Elū a introdusū in pulberisatorulū luī Sales-Girons unū gramū de chininā disolvată intr'unū litru de decoctiune de chinā și ȳ a făcutū inhalatiuni in timpū de 4 zile. Individulū a scăpatū de febra de care suferea.

III. In contra **pirexiilorū** și in specialū in contra *febret tifoidē*, atātū ca *antipiretică* câtū și ca *antizimotică*.

In contra *febret tifoidē*. Sée este care a susținutū că sulfatulū de chininā este celū mai utilū antipireticū in contra iperemiei tifice. Prof. Dr. Marcovici l'a întrebuițatū după metoda luī Liebermeister și se laudă de succesū, precum se vede in tesa D-rului Spiroiū. (Tesa No, 101. de la Facultatea de medicină din Bucuresci).

Eū l'amū întrebuițatū asemenea in contra *infecțiunū tifice*, dar n'amū pututū să obținū rezultatele cerute, n'amū obținutū de câtū o acțiune antipiretică pasageră, precum se constată din tesa D-rului Augustin. (Tesa No 111 de la facultatea de medicină din Bucuresci).

IV. In contra **iperemiilorū** și consecutivū, in contra **nevralgiilorū** și **nevroselorū congestive** precum și in contra **ipercriniilorū** și **emoragiilorū**.

Pentru aceeași acțiune sedativă circulatorē saū antipiretică, chinina se dă, in dosă mare, in contra tuturorū *nevroselorū* și *nevralgiilorū congestive*, in contra *fluxurilorū* saū *cutarelorū congestive*, in contra *ipercriniilorū* și *emoragiilorū capilare, active* saū *pasive*, precum suntū localizațiunile morbide active ale *tuberculosei* și localizațiunile morbide pasive ale *infecțiunei tifice* saū *zimotoice*. Astfelū se pōte da, cu succesū, chinina, in contra *stisiei acute*, in contra *tifusului*, *febret tifoidē*, *variolei*, *scarlatinei*, *erisipelei* și *difteritet*.

V. Ca **diuretică**, chinina s'a datū in contra *idropisiilorū acute esențiale*, provenită dintr'o rēcire bruscă saū dintr'o oprire a exosmosei.

Boba citează mai multe cazuri de idropisii, de asemenea natură, vindecate cu decoctiunea concentrată de chinină.

Casurile, în cari Boba a dat cu succes decoctiunea de chină concentrată (15—60 grame de cõja de chină pentru 300—400 grame de apă), au fost cazuri de *anasarca apiretica*, provenită dintr'o răcire bruscă, dintr'o idremie sau dintr'o intoxicațiune palustră.

Acestu succesu nu pöte fi atribuitu de câtu acțiunei diuretice a chininei, consecutivă acțiunei sedative asupra circulațiunei. — Sedațiunea sau depresiunea circulatorie fiindu prea mare, tensiunea vasculară esagerată dă locu unei excrețiunii abundente de urină, care face să scadă și infiltrațiunea idropisică.

VI. Ca emenagogă și ca ecbolică, chinina aru putu fi dată cu succesu în casurile de *distocie congestivă*, mai alesu la femeile sanguine și robuste sau pletorice.

Chinina, ca și ergotina, dată în dosă mare și în unu timpu prelungit, la femei însărcinate, pöte să determine mörtea embrionulu sau a fetulu prin inanitiune și astfelu să provoce o acțiune abortivă.

Acestă acțiune *abortivă* a chininei a fostu constatată de către Monteverdi, Sewis și A. Sayre.

La 1872, Martie în 25, amu publicatü și eu, relativu la acțiunea abortivă a chininei, următorele două observațiuni, una din anulü 1864 și alta din anulü 1870 și 1871.

Casulü I. — Este o damă în etate ca de 42 ani, d'o constituțiune debilă, temperamentu limfaticu, suferindă, de mai multü ani, de o febră intermitentă în urma căreia rămăsese cu o ipertrofie a splinei și a ficatulu.

Starea presentă. — Acestă damă presintă aspectulü unei intoxicațiunii palustre; este cloro-anemică. Accesele de febră intermitentă vinu regulatü la fie-care două zile, anunțându-se prin frigulü sau fiorile caracteristice și prin o tuse sęcă. În stadiulü alü doilea, adică acelü de căldură, tusea devine mai

frecventă, respirațiunea devine intreruptă, sacadată și se produce o mare dispnee. Tote aceste fenomene le amă atribuită congestiunii viscerale (a plămânilor, a ficatului și a splinei), consecutivă dilatațiunii vaselor capilare.

Și în adevăr, disparițiunea loră era completă în stadiul ală treilea saă de sudațiune și în timpulă accesului ulterioră reaparițiunea loră era inevitabilă.

Tratamentul. — După 12 ore de la data accesului amă dată sulfatul de chinină, în dosă de 25—30 centigrame. N'ău trecutū 3 ore și acțiunea chininei se manifestă prin fenomenele următore : mănărimă a peleī, măi pronunțată la față și la extremități; iperemie pronunțată a dermului, caracterisată prin o roșată eritematōsă ; acestă iperemie era măi pronunțată asupra mucōseī oculare și nasale, de unde tōte fenomenele de gripă catarală : ipercrinia lăcrănilor și a mucusului nasale, precum și sternutarea, întocmăi ca la morbili și la coriza acută. Temperatura peleī era ridicată și pulsulă frecuentū (96) tusea sēră și quintōsă, respirațiunea frecuentă și sacadată, dispnea lōrte mare, aprōpe de sufocațiune. Într'unū cuvintă măi aceleasī fenomene ceī producea și accesele febrile.

Indată ce acțiunea chininei diminuea saă prin eliminațiunea ei dispărea totalmente, încetaū și tōte aceste fenomene. Câte-o-dată intensitatea acestorū fenomene era atâtū de mare în cātū era de temutū o asfixie saă o sincopă apoplectică. Din causa acestă n'amă pututū administra în măi multe rânduri specificul și prin urmare febra persista.

Amă credutū că prin administrarea unei dose măi mare de chinina nu se vorū produce cu o intensitate așa de mare tōte acele fenomene chinice d'aceea amă dat'ō în dosă de 60—75 centigrame, d'ō-dată. Și în adevăr, dozele mari de chinină aū fostū măi bine suportate ; aū produsū măi aceleasī fenomene, însă de o întensitate măi mică. Cu tōte acestea pacienta prefera măi bine unū accesū febrile, de

cât o dosă de chinină: căci fenomenele produse prin acesta din urmă erau multă mai insuportabile și mai penibile.

Acăsta a lăcută că pacienta nu s'a putut vindeca nici până astăzi de febră intermitentă.

Prin diferite alte medicamente mai ales prin cele amare și prin schimbarea localității, în mai multe rânduri, s'a vădit o întrerupere a acceselor; însă aparițiunea lor n'a putut fi împedată totalmente. Intoxicațiunea palustră există și astăzi, producând accese febrile din timp în timp. Să nu mi se obiecteze o febră simptomatică; căci această damă nu suferă de nici o leziune organică. În timpul apirexiei se bucură de o perfectă sănătate, afară de palorea (le cachet) paludeena a feței.

Tote aceste fenomene chinice le-am observat, în mai multe rânduri, asupra acestei dame, când, din disperare și la un interval destul de mare, se decidea ea să mai suporte o dosă de chinină. Afară d'acăsta mi spune că și mai înainte încă de 1857, de când suferă de febră intermitentă mai continuă, de câte ori lua chinină, în dosa de 25—30 centigrame, îi producea tot-d'a una același efect.

Casul II.— Este o damă în etate ea de 25 ani, de o constituțiune forte, d'unu temperamentu sanguinu, suferindu foarte rar de febră intermitentă.

Starca presentă. — Acăsta damă este în prima lună de graviditate. Este deja alu patrulea accesu de febră intermitentă, venindu la două zile și cu o intensitate atât de mare, în cât produce toate fenomenele fizice ale unei pneumonii. În timpul apirexiei dispar și simptomele de pneumonie; sănătatea este perfectă. Am dat o dosă de 60 centigrame de chinină sulfurică în bulin. După 3 ore, cel mult, acțiunea chininei se declară prin fenomenele următoare: mâncărime generală a pelei; roșată scarlatiniformă a corpului întreg; fenomene de congestiune a mucosei oculare și nasale ca la gripa catarală cu ipercrinia lacrimilor și a

mucului nasale și cu o strănutare violentă și frecventă, fenomene de congestiune cerebrală (în locu de ischemie) cu o cefalalgie insuportabilă; fenomene de iperemie pulmonară și bronhică, caracterisată prin tuse frecventă și quintosă, respirațiune frecventă și genată, dispnea sulocantă, o anxietate inexprimabilă și la auscultațiune printr'unu rălu crepitantū, tocmăi ca la pneumonie, însă nu persistentū. Căldura pelei era foarte ridicată și pulsulū bătea 120 pe minutū.

Tôte aceste fenomene aū dispărutū totalmente, după scăderea acțiunei chinice, (o durată totală de 3 ore). Cu tôte acestea accesulū a revenitū a doua și cu totă intensitatea sa și amū fostū nevoitū de a repeta dosa de chinină.

Amū datū aceeași dosă de chinină sulfurică (10 centigrame) la ora 10 dimineața. N'ău trecutū 3 ore după acestă și pacienta era aproape de a se sufoca printr'o asfixie iperemică : iperemia cutanee este atât de pronunțată în cătū corpulū întregū este roșiu ca garoafa, prezentândū și o erupțiune papuliformă ca la urticaria : fata este foarte congestionată, vultosă și este temere de o emoragie cerebrală, cu atâtū mai multū că există o cefalalgie, din cele mai întinse. În acelașū timpū, în basenulū celū micū există o durere mare, în tocmăi ca la facere (de la lombe spre pubisū), care, devenindū din ce în ce mai dēsă, se porni o emoragie, ca la abortū, ce credū că s'arū fi efectuatū, dacă acestū chinismū s'arū fi prelungitū, printr'o repetițiune de dosă. Din norocire, acțiunea chininei ne durândū de cătū 2 ore, tôte aceste fenomene aū dispărutū împreună cu emoragia uterină, care s'a opritū cu totulū. Două săptămāni după acestă administrândū încă o dată aceeași dosă de chinină sulfurică, pacienta a prezentatū aceleași fenomene de iperesiesie și de iperemie împreună cu emoragia uterină multū mai abundantă de cătū în rândulū trecutū ; cu tôte acestea nici astă dată abortarea nu s'a efectuatū ; graviditatea și a urmatū

cursul normal. Accesele febrile n'aũ încetatũ de a reveni și mai târziu, în timpul graviditãtei; însă aũ fostũ combãtute prin alte medicațiuni : prin schimbarea de localitate, de regiunũ și prin medicamentele amare. N'amũ avutũ curajulũ a mai administra chinina, sub nici o formã, fiind-cã n'amũ temutũ de a nu provoca unũ abortũ.

În vara anũului 1870, luna Augustũ, acẽstã damã se afla în a șeptea lunã de graviditate și, cãpãlãndũ unũ accesũ de febrã intermitentã, a luatũ 60 centigrame de chininã. Acẽstã dosã de chininã i a produsũ toate fenomenele mai susũ descrise, cu excepțiune de durerea și de emoragia uterinã. Cu toate acestea febra a revenitũ, și, dupã 2 accese, amũ fostũ nevoitũ sã mai daũ o dosã de chininã. Cređẽndũ cã dosa precedentã a fostũ prea mare, amũ datũ numai 25 centigrame, d'o-datã. Dar, nici acẽstã dosã n'a fostũ suportatã. Din contra, a produsũ o iperestesie cutanee (prurigo) și o iperemie atãtũ cutanee cãtũ și visceralã multũ mai pronunțate. Pe lângã acestea și o durere uterinã, tocmai ca la facere. Acestea toate aũ duratũ vr'o douã ore și aũ dispãrutũ; graviditatea și a urmatũ cursulũ și facerea s'a efectuatũ normalmente, la termenũ.

Din toate acestea rezultã cã chinina printr'o acțiune negativã, pãte sã provãce, în unele cazuri, o emoragie organicã, mai alesũ când esistã deja o congestiune preliminarã ca aceea a ovarilorũ la epoca menstruațiunii și ca cea utero-ovarianã, în starea de graviditate și la termenulũ facerei.

Cãtũ despre neprovocarea abortului în cazulũ ce amũ relatatũ, nu potũ a o atribui de cãtũ rezistenței organice ce prezinta acẽstã damã, cãci, precum, amũ spusũ, ea era de o constituțiune forte și avusese deja cinci sarcine foarte regulate, normale, de și a fostũ espusã de multe ori și la alte cauze ocazionale ale abortului. — Dacă aceste fenomene chinice s'arũ fi întâmplatũ la o damã mai debilã, limfaticã și

cu o pre-dispozițiune, negreșitǎ c'arǎ fi ocașionatǎ abortulǎ sau facerea prematurǎ. — Chinina arǎ fi avutǎ o acțiune abortivǎ.

D. Prof. Dr. *Theodori* avu buna voințǎ de a'mi comunica nisce asemenea fenomene, cu excepțiune numai de emoragia uterinǎ, observate chiar in iarna acēșta, la o damǎ, in etate ca de 30 ani.

Atrǎgēndu'i atențiunea asupra doșei date, adicǎ cum doșele mici de chininǎ producǎ acele fenomene iperemice multǎ mai intense și doșele mari mai puținǎ intense; D-sa administrǎ acelei dame o doșǎ mai mare de cǎtǎ de ordinarǎ, și astfelǎ a pututǎ confirma acēșta axiomǎ terapeuticǎ.

VII. Ca medicamentǎ troficǎ sau nutritivǎ. Acțiunea troficǎ sau nutritivǎ a chininei nu este de cǎtǎ o acțiune secundarǎ, ce rezultǎ din revulsiunea vasomotore sau reacțiunea organicǎ repetatǎ, și care dǎ locǎ la o mai mare oxidațiune interstițialǎ (Sée).

Penru acēșta acțiune tonicǎ, prin revulsiune repetatǎ, chinina se dǎ, in doșǎ micǎ, in contra tuturorǎ morbilorǎ de miserie nutritivǎ, ca și in contra oricǎruǎ morbǎ generalǎ, gravǎ și cu duratǎ lungǎ, care împedicǎ asimilațiunea.

In aceste casuri acțiunea tonicǎ revulsivǎ a chininei incepe chiarǎ prin mucōsa digestivǎ, provocǎndǎ o ipercrinie a sucurilorǎ gastro-intestinale, și favorisǎndǎ digestiunea și asimilațiunea.

Iatǎ și efectele curative obținute cu sulfo-tartratulǎ de chininǎ, datǎ prin metoda ipodermicǎ, la mai mulți morboși din spitalulǎ militarǎ centralǎ.

Amǎ administratǎ sulfo-tartratulǎ de chininǎ, prin metoda ipodermicǎ, in contra *emieraniilorǎ, cefalalgiilorǎ congestive, intoxicațiunilorǎ palustre* și in consecințele acestorǎ intoxicațiuni.

Emicrania. Amǎ observatǎ 12 casuri. In tōte aceste casuri s'a datǎ sulfo-tartratulǎ de chininǎ in doșǎ de

0,30—0,40—0,50 pe ȃi, în 2 injecții. S'a produsă următoarele efecte : după 3—4 injecții, durerea de capă a scăzut în intensitatea ei și, după 8—10 injecții în unele cazuri și în altele după a 4-a, 5-a, aă dispărut totalmente. Catarulă oculară a diminuată după prima injecție și a dispărut total după a 4-a, 5-a injecție, chiară în ca surilecele mai rebele.

Starea generală a pacienților s'a îmbunătățit după a 3-a sau 4-a injecție a câte 0,40 pe ȃi ; ei erau mai veseli și căpătau apetit. Amă observată numai ună singură casă care a resistată unui tratamentă de 22 injecții a 0,30—0,60 pe ȃi.

Cefalalgia. Cinci cazuri de cefalalgie violentă, probabilă de natură congestivă, a fostă combătută cu 2—4 injecții a 0,30—0,50 fie-care.

Febra intermitentă. Sulfo-tartratulă de chinină, dată în dosă de 0,30—0,50 pe ȃi, în una sau două injecții, a făcută să inceteze accesele după 5—6 injecții. Numai 2 cazuri aă resistată până la 10 injecții a 0,50 pe ȃi. În generală după a 2-a sau celă multă după 4-a injecție amă observată modificarea acceselor în intensitatea și durata loră.

Intoxicatiunea palustră. Amă tratată cu acestă medicamentă 7 cazuri de febră palustră continuă.

În toate aceste cazuri chiară după prima injecție de 0,50 pe ȃi amă constatată că fenomenele generale se modifică multă, temperatura corpului scădea, de regulă cu 5—7 diviziuni și, într'ună casă, amă observată o scădere chiară cu 1 gradă ; iar exacerbațiunea de sêra descrescea așa că curba termografică, la diferite ore după practicarea injecției, ne presenta oscilațiunii destulă de manifeste. Pulsul perdea din frecuența sa și devinea din ce în ce mai regulată. Pelea mai puțină arđetore, iar starea generală a pacienților se ameliora prin aceea că devineau mai veseli, mai agili și căpătau apetit.

După ună tratamentă de 8—10 injecții, amă constatată o

vindecare completă în 5 cazuri, iar în 2. o ameliorațiune însemnată.

Megalosplenія palustră. În 3 cazuri, observate în cursul anului 1880, practicându-se mai multe injecții cu sulfo-tartratu de chinină, am observat modificățiunile următoare: În unul din aceste cazuri, tumorea, formată de splină, ocupa ipocondrul stâng și trecându peste linia albă a abdomenului, ajungea în dreapta și în sus până sub apendicele xifoid. Conturul acestei tumori era însemnat cu cernelă pe abdomen, așa că puteam observa orice modificări s'ar fi adus în volumul ei. În prima și am administrat 0,40 sulfo-tartratu de chinină în două injecții, diminea și seara; însă n'am obținut nici o modificare. Continuând tratamentul, în aceeași doză încă 3 zile, tumorea a diminuat puțin în întindere. A 5-a și am urcatu doza la 0,60 pe zi, dată totu în 2 rânduri, dar fără vreun efect însemnat. După 8 zile însă de tratament în aceeași doză, splina diminuease în mod palpabil.

Prin urmare, într'unu casu după unu tratamentu de 12 zile cu sulfo tartratu de chinină, am obținut o diminuare însemnată a splinei augmentate de volum și o mare ameliorație în starea generală a pacientului. Acțiunea fiziologică a sulfo-tartratului de chinină a fost foarte manifestă, faptu pe care l'am verificat și cu ajutorul sfigmografului. Iar în cele-lalte 2 cazuri, după unu tratamentu de mai bine de 15 zile, n'am obținut nici o modificățiune, în ceea ce privesce volumul splinei, însă starea generală a pacienților a fost ameliorată multu.

În resumatu. Căja de chinină sau alcaloidii acestei căje se întrebuințază în diterite preparațiuni farmaceutice.

1. Ca astringente topice preparațiunile de căjă se dau la *gangrene*, la *ulcerele atonice*, la *putrediciunea de spitalu*, la *sugdenismul ulcerelor*, la *calviția cloro-anemică*, consecutivă febreilor grave.

2. Ca eupeptice sau tonice digestive, topică sau prin mișcare reflexă, ca ori ce substanță amară, preparațiunile de chinină se dau la *dispepsiile convalescenților cloro-aneuricilor*; la *diareile și constipațiunile atonice, adinamice*.

3. Ca stimulante ganglionare ischemiante (*antispasmodice*) contra *nevroselor mixte ale bulbului și ale sistemului ganglionar și la nevralgiile congestive atonice sau adinamice*.

4. Ca sedative circulatoare antipiretice și antiflogistice în contra *febrilor și în contra flegmasiilor*.

5. Ca diuretice în contra idropisiilor (Boba)

6. Ca antiseptice și *antizimotice*, în contra *piemiei și septicemiei* (Binz, Guerin și Giubler).

7. Ca emenagoge și ecbolice, în contra *dismenoreei și distocii pletorice sau ipcremice*.

8. Ca reconstituante dinamofore, (în doză mică și prelungită), în contra *inanșiunii și contra morbilor de miserie nutritivă*.

9. Ca anticrinice, în contra *galactoreelor, leucoreelor și bronchoreelor atonice și în contra transpirațiunii profuze a cacheticilor, ca și atropina*.

10. Ca *antiemoragice*, în contra *emoragiilor active și pasive*.

ANTIPIRINA

Ună succedaneu alu chininei este noulă alcaloidu artificialu numitu *antipirină*.

Acestu alcaloidu a fostu obținutu sinteticesece prin reacțiunea acidulu aceticu asupra anilinei (Knorr Ludwig).

După Ludwig Knorr, asistentu la institutulă chimicu din Erlangen, antipirina este unu productū de oxidațiune alu chinolinei : *o dimetiloxicchinină*.

Antipirina se presintă sub forma unei pulberī albe, cristaline, forte solubilă în apă și în alcoolu.

Proprietățile chimice ale acestei substanțe aū fostu studiate de către doctorulu V. de la Cella, șeful laboratoriu-lu de chimie din Genova (Italia).

Acestu chimistu a studiatu caracterele și reacțiunea chimică a antipirinei în trecerea ei prin urină.

Din toți reactivi cu cari a obținutu unu precipitatu de antipirină în urină, celū mai sensibilu a fostu iodurulū de potasiu ioduratū, care dă o reacțiune chiaru cu o soluțiune de antipirină în proporțiune de $\frac{1}{100000}$.

Iată cum procedză V. della Cella.

Acidifică mai întâiu urina prin acidu sulfuricu în proporțiune de 5 picături aproximativu pentru 6 centimetri cubi ; apoi tōrnă vr'o dece picături de reactivu iodicu. Prezența antipirinei se va manifesta printr'unu *precipitatu roșu brunu*.

Dacă urina este alcalină la turnesolū trebuie a fi acidificată cu o mai mare proporțiune de acidu sulfuricu ; și dacă

acastă amestecătură se turbură, trebue întâi filtrată și în urmă adăogată reactivul iodic.

Cu toate acestea, reacțiunea este mai multă sau mai puțin însemnată, după timpul trecut de la evacuarea urinei, adică :

3 ore după administrarea medicamentului reacțiunea există, dar este foarte ușoară.

4 ore, reacțiunea este foarte însemnată.

24 ore, reacțiunea încă foarte evidentă.

36 ore, reacțiunea încă foarte sensibilă.

Câte-odată după patru ore, reacțiunea lipsesce încă, dar se manifestă mai târziu (*Italia medica*, 1884.)

FORMELE FARMACUTICE SI DOZOLOGIA.

Antipirina se dă în natură în doză de 5—6 grame.

După Profesorul Wilhelm Filehne, din Erlangen, antipirina trebue administrată în doză de 2 grame la fiecare oră, până la concurența dozei de 6 grame sau până la scăderea temperaturii febrile la 38°.

Pentru copil doza jumătate. în bulină sau în soluțiuni apoase aromatice.

Dosele mari dau loc la vărsături. Pentru a evita aceste vărsături, Doctorul Rantz din Stuttgart a dat antipirina în injecțiuni ipodermice, preparându o soluțiune cu apă caldă în proporțiune de 1 la 3. Un gram de antipirină se disolvă în 50 centigrame de apă caldă și această soluțiune se conservă în timp de 8 zile.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ

Atât profesorul Wilhelm Filehne din Erlangen, cât și doctorul Paul Guttman, directorul spitalului Moabită

din Berlin, cari au aplicat antipirina în contra mai multor morbi, au constatat că ea lucrează analogă ca și chinina, cu diferența numai de doză. Dosa de 6 grame de antipirina abia produce efectele antipiretice și sedative circulatorie ale unei doze de 2 grame de chinină la adulți și 2—3 grame pentru copii,

Antipirina produce o scădere a temperaturii animale ($2^{\circ}3^{\circ}$), o rărire a pulsului și o transpirațiune mai multă sau mai puțină abundentă.

Acastă acțiune ajunge la maximul ei după 5—6 ore și durează cel puțin 12 ore și cel mult 18—20 ore

Aceleași efecte antipiretice au fost obținute și de către F. May din Colonia și Rank din Stuttgart, cari au experimentat cu antipirina (Buletinul de terapeutică. 1884).

Doctorul Queirolo, șefu de clinică la profesorul Magliano în spitalul din Genova (Italia), experimentându cu antipirina, în doză de 4—6 grame, date în interval de 1—2—3 ore, atât la indiviți fără febră cât și la alți cu febră, a observat următoarele modificări ale circulațiunii și ale calorificațiunii.

1° Antipirina nu produce fenomene generale apreciable. Uneori, la indiviți escitabili și în particulară la femei, produce câte-va vărsături;

2° Frecvența mișcărilor respirătore nu este modificată;

3° Frecvența pulsului diminue totu-d'a-una ;

4° Presiunea arterială, măsurată cu aparatul lui Baasch, este aceeași sau augmentă puțin;

5° Temperatura normală nu este influențată ;

6° La indiviți fără febră, antipirina produce o prea mică dilatațiune a vaselor cutanee. La cei cu febră, această dilatațiune este puțin însemnată. Ea precedă scăderea temperaturii.

Aceste cercetări au fost făcute cu plesimografu lui Mosso.

În același timp, ajutorul de clinică Dr. Ampugnani, a făcut următoarele observații pe indiviți cu febră.

1. Cu o doză de 50 centigrame de antipirină, luată d'odată, a produs în general o scădere de temperatură de 3—4 decimi, două ore după administrarea medicamentului, dar această scădere n'a durat mult.

2. Cu 1 gram, în majoritatea cazurilor, scăderea începe după o oră de la luarea medicamentului și se mărește în timp de 5—6 ore, până ajunge la 3 grade.

3. cu doza de 1,50, luată d'odată, a produs o scădere și mai însemnată, care după 7 ore ajunge la 2—3 grade.

4. Cu doza de 2 grame a produs o scădere de 0,8—1,3, care a mărit în urmă și a durat mai mult de cât în cazul precedent. Această doză ar putea chiar să eclipseze un acces de febră.

5. Cu doze repetate, acțiunea antipirinei se prelungește în timp de 6—18—36 ore și chiar mai mult.

Ast-fel, ftisicii care au luat antipirina, în acest din urmă mod, au ajuns a suprima febra lor, nu numai în ziua luării medicamentului, dar chiar a doua și a treia zi, în cât accesul, din quotidian ce era, devenea tertian și quartan. (*Italia medica*, 1884).

APLICAȚIUNILE TERAPUTICE.

Antipirina poate fi dată cu succes în contra tuturor morbilor *piretici* și *flegmasici*, în contra cărora s'a dat chinina.

Morbii în contra cărora a dat-o doctorul Guttman sunt:

Pneumonia, *febra tifoidă*, *scarlatina*, *morbili*, *variola*, *erisipelul*, *pleurita exsudativă*, *flegmonul* și *ftisia pulmonară*.

În toate aceste cazuri, Guttman n'a obținut de cât o acțiune antipiretică descongestionantă.

Acastă acțiune ajunge la maximul său după 5—6 ore și durează cel puțin 12 ore și cel mult 18—20 ore.

Doctorul P. Snyer, asistentul al profesorului de clinică medicală de la universitatea din Liège, a dat antipirina în doză de 5 grame pe zi, la 50 de indiviți atinși de febră tifoidă, la 16 atinși de tuberculosă pulmonară și la unul singur atins de angină difterică, și a ajuns la rezultatele următoare :

În febra tifoidă, medicamentul administrat în doză de 5 grame pe zi, în 5 părți egale, date în bulină la intervale de câte o oră sau două, a făcut ca temperatura să scadă în 15 ore. Maximul de defervescentă s'a produs între ora 5 și 7. Temperatura a scăzut la 36° , 35° și 34° și chiar odată la 33° : apoi s'a urcat gradat și, în aproape 6 ore, a devenit ca și normală.

Rezultatele obținute în tuberculosă pulmonară au fost analoge celor precedente.

În toate aceste cazuri, Snyer a observat că antipirina este un sudorific și kairina, dar cu mult mai puțin activă. (*Gazetta ebdomadara*, 1884).

Amu întebuițat și eu antipirina în trei cazuri de febră tifoidă, în doză de 3—4 grame pe zi.

Iată rezultatele obținute și observate de către internul serviciului meu, Hamangiu.

Observația I. — Soldatul Palade George, din regimentul 3, roșiori, intrat în spital la 22 Octombrie 1884 cu *Febră tifoidă caracteristică*.

În ziua de 30 Octombrie 1884.

La ora 10^{1/2}, înainte de administrarea antipirinei.

Fig. 1.

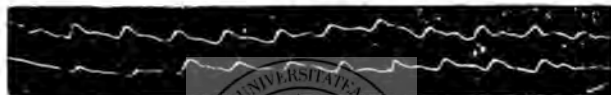

P. 120. T. 38,4.

La ora 10 $\frac{1}{2}$ i s'a dat \bar{u} 1 gram \bar{u} antipirin \bar{a} , care, dup \bar{a} 1 or \bar{a} , T a produs \bar{u} o *transpira \bar{t} ie profus \bar{a} și cruptiuni de sudamina* pe tot \bar{a} suprafa \bar{t} a anterio \bar{r} ă a toracelui.

La ora 11 $\frac{1}{2}$ i s'a dat \bar{u} al \bar{u} 2-lea gram \bar{u} de antipirin \bar{a} și dup \bar{a} 1 or \bar{a} , adic \bar{a} la 12 $\frac{1}{2}$, transpira \bar{t} ia persist \bar{a} .

Fig. 2.

P. 96. T. 36,9.

La ora 12 $\frac{1}{2}$ i s'a dat \bar{u} al \bar{u} 3-lea gram \bar{u} de antipirin \bar{a} ; transpira \bar{t} ia persist \bar{a} , mai cu s \bar{e} m \bar{a} în regiunea fe \bar{t} eii unde este profus \bar{a} și continu \bar{a} .

La ora 2 $\frac{1}{4}$.

Fig. 3.

P. 84. T. 35,3.

La ora 3,40 lu \bar{a} nduse temperatura pacientului s'a g \bar{a} sit \bar{u} mai sc \bar{a} du \bar{t} ă. P. 72, T. 34,6; transpira \bar{t} ia continu \bar{a} , sim \bar{t} ire de frig \bar{u} , privirile pacientului sunt \bar{u} fixe și p \bar{e} trun \bar{d} et \bar{o} re, inspira \bar{t} iunile profunde, tegumentul \bar{u} rece, din cauza sc \bar{a} derii.

La ora 5 adic \bar{a} dup \bar{a} 4 $\frac{1}{2}$ ore lu \bar{a} ndu-se temperatura s'a g \bar{a} sit \bar{u} : P. 72, T. 34,6.

În ziua de 31 Octombrie 1884.

La ora 10 a. m. P. 120, T. 40₃.

La ora 10¹/₄ s'a dat 1 gram ă de antipirină.

• • 11¹/₄ P. 120, T. 79₅. *transpirația apărută.*

• • 11³/₄ s'a dat ălă 2-lea gram ă de antipirină.

• • 12¹/₄ P. 104, T. 37₉. *transpirația profusă.*

• • 12¹/₂ s'a dat ălă 3-lea gram ă de antipirină.

• • 1¹/₂ P. 104, T. 36₆.

• • 1,40 s'a dat ălă 4-lea gram ă de antipirină.

A doua ăi diminăta, la 1 Noembrie s'a găsit ă temperatura rădicată din nou : P. 128, T. 39.

Observația II. — Soldatul Bostan Vasile din regimentul ă 1 de geni ă, intrat ă în spital ă la 18 Octombrie 1884 cu *Febră tifoidă* caracteristică.

În ziua de 30 Octombrie 1884.

La ora 10³/₄, înainte de administrarea antipirinei.

P. 104, T. 40.

La ora 10³/₄ s'a dat 1 gram ă de antipirină și după 1 oră a produs ă o *transpirațiune profusă* și *crupție de sudamină* pe fața anterioară a toracelui și pe membrele superioare.

La ora 11³/₄ s'a dat ălă 2^{lea} gram ă de antipirină și, după ³/₄ de oră, adică la 12¹/₂ transpirația persistă.

Fig. 5.

P. 84, T. 37₃.

La ora 12³/₄, s'a dat^u al^u 3 gram^u de antipirină.
La ora 2 transpirația diminuată.

Fig. 6.

P. 72, T. 35₁₉.

La ora 3¹/₂ voind^u a administra al^u 4-lea gram^u de antipirină și ved^und că temperatura se menține tot^u la P. 72, T. 35₁₉, nu s'a mai dat^u medicamentul.

La ora 5, adică după 4³/₄ ore de la administrarea cel^ul de al^u 3-lea gram^u antipirină, luând temperatura s'a găsit P. 72, T. 35₁₉.

În ziua de 31 Octombrie 1884.

La ora 10¹/₂ P. 96, T. 37,7.

• • 10¹/₂ s'a dat^u 1 gram^u de antipirină.

• • 11¹/₂ P. 84, T. 37. *transpirația aparut^u mai ales^u în regiunea feței.*

• • 11¹/₂ s'a dat^u al^u 2-lea gram^u de antipirină.

• • 12¹/₂ P. 72, T. 36, transpirația continuă

• • 12,40 s'a dat^u al^u 3-lea gram^u de antipirină, care a produs^u imediat^u v^orsăt^uri.

La ora 1,45, P. 72., T. 35₁₇, transpirația diminuată.

A doua zi dimineța la 1 Noembrie temperatura rădicață din no^u, adică : P. 96, T. 39,5.

Observația III. — Soldatul^u Mardari Ion, din Regimentul^u 1 de geni^u, intrat^u în spit^ulă la 28 Octombrie 1884 cu febră tifoidă caracteristică.

În ziua de 30 Octombrie 1884.

La ora 10³/₄, înainte de administrarea antipirinei.

Fig. 7.

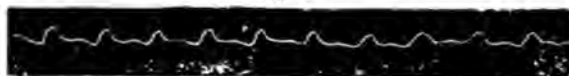

P. 104, T. 40

La ora 10 $\frac{1}{4}$ s'a datũ unũ gramũ de antipirinã, care n'a produsũ nici transpiraþiune, nici erupþiune de sudaminã.

La ora 11 $\frac{1}{4}$ s'a datũ alũ 2-lea gramũ de antipirinã care, pãnã la 1 orã, adicã la 12 $\frac{1}{4}$ n'a produsũ transpiraþie.

Fig. 8.

P. 96, T. 37₁₈.

La ora 12 $\frac{1}{4}$ s'a datũ alũ 2-lea gramũ de antipirinã.

Fig. 9.

P. 84, T. 37₁₈.

La ora 3 $\frac{1}{2}$ luãndũ temperatura s'a gãsitũ P. 96, T. 37, fãrã transpiraþie.

La ora 3 $\frac{1}{2}$ s'a datũ alũ 4-lea gramũ de antipirinã, ŝi dupã 1 orã la 4 $\frac{1}{2}$, s'a observatũ o rãdicare P. 96, T. 38

În ziua de 31 Octombree 1884.

La ora 10. a. m. P. 120, T. 38₁₅.

- • 10 — s'a datũ 1 gramũ de antipirinã.
- • 11 P. 120, T. 38₁₉, fãrã transpiraþie.
- • 11 $\frac{1}{4}$ s'a datũ alũ 2-lea gramũ de antipirinã.
- • 12 $\frac{1}{4}$ P. 104, T. 39₁₉ fãrã transpiraþie.
- • 12 $\frac{1}{4}$ s'a datũ alũ 3-lea gramũ de antipirinã.

La ora 1 $\frac{1}{2}$ P. 96. T. 37₁₀₁, puțină transpirație.

* * 1 $\frac{1}{2}$ s'a dat^u al^u 4-lea gram^u de antipirină.

A doua zi de dimineață la 1 Noembrie, s'a găsit^u temperatura rădicală din nou; P. 104. T. 38.

Din acestea rezultă că antipirina este un^u agent^u anti-piretic^u foarte energic^u, dar cu o acțiune foarte trecătoare.

SECARA CORNUTĂ

(CLAVICEPS PURPUREA—SECALA CORNUTUM—
CLAVUS SFCALINUS)

Se dă numirea de *secară cornută* la producțiunea anormală, ce se dezvoltă pe secară și pe alte cereale, mai ales^u în timpurile umede și ploioase. Această producțiune, rezultă din depunerea sporilor ciupercii numită *Claviceps purpurea* (Tulasne), cari spori, dezvoltându-se, formează ceea ce se numește *sclerotium clavus* (De Candolle), *secară cornută* sa^u, mai preferat^u, *cornit de secară*.

Depunerea primitivă a acestor^u spori se face între ovul^u și învelișul^u său, unde încep^u a se dezvolta printr'o materie fluidă, de consistența mierii. Această materie fluidă se concretă mai târziu și începe a avea marginile rădicate și răsucite ca circonvoluțiunile cerebrului. De aci și numirea de *sphaecelium*, ce i a fost^u dată de către Léveillé.

Din această materie concretă, cerebriformă, numită *sphaecelium* și considerată ca primul^u grad^u de dezvoltare a ciupercii *claviceps purpurea*, încep^u a se dezvolta filamente, încărcate de spori, cari formează mai târziu *cornulă de se-*

cară sau sclerotiulă, un corp ovoid, patrungular, alb la început și apoi brun.

Acastă ciupercă, astfel dezvoltată și numită *cornul de secară*, se deslășese de ovarul secarei prin acțiunea vânturilor și, căzând pe pământul umed, crapă și își scutură spori, care, totuși prin mijlocul vânturilor, sunt transportați pe alte cereale, unde iarăși se reproduc.

Proprietățile fizice și chimice ale cornului de secară. Cornul de secară este de formă patrungulară, de culoare brună pe din afară și violetă pe din întru, are o odore de pâine caldă, când este proaspăt și pisat; iar când este stătut și învechit are o odore de acid acetic, ceea ce dovedește fermentațiunea acidă a acestei ciuperci. Prin fermentațiune sau descompozițiune, secara cornulă pierde o parte din puterea ei terapeutică. De aceea, ea trebuie păstrată în un loc uscat, bine închis și pulberisat numai în momentul întrebuițării.

Prin analiza lui Vauquelin s'a constatat, că cornul de secară conține un *oleu fix, o materie grasă cristalisabilă*, cerină, osmazon vegetal, *materii extractive zaharate și gumose*, *materii colorante roșii*, albumină, fosfat de calce și potasă, feră și silice.

Wiggers a mai găsit o materie resinasă, brună, solubilă numai în alcool, căreia i a dat numele de *ergotină*.

Tanret a obținut un alcaloid pur: *ergotinina*, care, împreună cu acizii *sclerotică și sclerotinică*, descoperiți de către Dragendorf, ară constituie principiile active ale searei cornute.

Preparațiunea farmaceutică dar, care ară coprinde aceste trei substanțe, ară fi cea mai activă sau, mai bine zisă, întreită de activă, prin concursul acestor trei principii active. (Dr. Laborde și Yvon).

Afară de acestea, Tulasne a constatat o materie analogă cu cea găsită în compoziția ciupercilor, numită *fungină*;

iar Winkler a mai constatat^u esistența unui *formiată* de *propilamină* sau de *s calină*.

FORME FARMACUTICE ȘI POSOLOGIA

1. *Pulberea prăspătă*, preparată în momentul întrebuințării, în dosă de 1—4 grame pe ȕi. Această dosă se dă împărțită, în mai multe rânduri, la intervale de câte $1\frac{1}{2}$ oră, când voim^u a grăbi facerea, sau la intervale de câte 2—3 ore, când voim^u a obține numai efecte sedative asupra circulației.

2. *Infuziunea*, preparată cu pulbere de secară cornută, 4 grame la 250 grame apă.

3. *Extractulă*. Un^u farmacist^u franceș^u, Bonjean, a preparat^u un^u extract^u idralcoolic^u de secară cornută, căruia 'i s'a dat^u numele impropriu de *ergotină*. Acest^u extract^u se dă în dosă de 1—2—3—4 grame, pe ȕi, în *pilule* sau în *poșioni*.

Asemenea extracturi au fost^u preparate și de către alți farmaciști și, mai de curând, de către farmacistul^u Yvon din Paris și de către Wiggers, Wernich și Wenzel din Germania.

4. *Vinulă* de secară cornută: *Vinulă compusă ală lui Bugcaud*. Mai sunt^u și vinurile de secară cornută ală lui Yvon, ală lui Catillon și ală lui Hergott, preparațiunii alcoolice destulă de active.

5. *Granule* de ergotină și de ergotinină (Tanret).

6. *Soluțiunile lui Wiggers* de diferite concentrațiuni, u-pose sau alcoolice, pentru usagiulă esternă, în loțiuni și în fomențațiunii emostatice și antiseptice (Sedillot).

7. *Injecțiunile subcutanee* cu *ergotinină* lui Tanret, 2—5 miligrame, sau cu *ergotina* lui Bonjean, 20—25 centigrame, pentru o injecție.

Exemplu :

lea : Ergotină Bonjean
 2 grame,
 Glicerină
 2 grame,
 Apă destilată
 8 grame.
 M. D.
 Pentru 8—10 injecțiuni

Sau :

lea : Ergotină Bonjean
 2 grame,
 Glicerină
 Apă destilată
 câte 15 grame.
 M. D.
 Pentru 15 injecțiuni

Sau :

lea : Ergotinină Tauret
 20 centigrame,
 Acidă lactică
 20 centigrame,
 Alcoolă
 2 grame,
 Apă de lauro-cerasă
 20 grame,
 Apă destilată
 100 grame.
 M. D.

O injecție pe Ți

O injecție conține 2 miligrame de ergotinină.

Sau :

lea : Extractă de secară cornută Yvon
 1 gramă și 20 centigrame,
 Apă destilată
 1 gramă 80 centigrame.
 O injecție pe Ți.

EFFECTELE FIZIOLOGICE ALE SECARĂI CORNUTE ȘI ALE
 ERGOTINEI.

Studiul acestei substanțe, din punctul de vedere medi-

calū, ilū datorimū mai multorū autorī americanī Stearn, Ollivier, Prescott, Quecket, Beaty; francesī : Bonjean, Trousseau și Pidoux, Dieu, Brown-Séquard și Sée; italianī : Parola și Giacomini; germanī : Wiggers și Haubelin; englesī : Pereira, Holmes și alții.

După acești diferiți autorī esistă și diferite păreri asupra acțiunii fiziologice a secarei cornute. Totuși, majoritatea observatorilor și experimenterilor a constatatū că se-cara cornulă produce fenomenele următore :

Din partea *tubului digestiv* : Sete, gréță, vërsături, colici și diaree. Ergotina produce mai adesea o constipațiune opiniatră, în locū de diaree. Aceste fenomene potū fi considerate ca efecte ale iritațiunei locale saū reflexe, saū ca efecte ale stimulațiunei fibrelorū musculare netede.

Din partea faringelui și esofagului, asemenea se observă fenomene de mișcare reflexă : Constricție spasmodică până la disfagie, uscăciune și arsură, mai alesū când dosa ergotinei a fostū esagerată.

Din partea *sistemului circulatorū*. Secara cornulă și ergotina pură, date în dosă terapeutică, producū o scădere în viteza circulațiunei, o rărire în bătăile cordului și în bătăile pulsului. Acestea din urmă scadū până la unū numărū de 36 pulsațiuni la sută și perdū chiarū forța lorū. Brown-Séquard. atribue acéstă scădere și rărire a pulsului la o contractiune a vaselorū sanguine ale măduvei spinale și ale meningelorū spinale.

Iată sfigmograamele ce amū obținutū prin ergotina lui Bonjean, dată în injecții subcutanee.

Traseulū înainte de injecțiune.

Fig. 1.

Traseul după 30 minute de la injecțiune.

Fig. 2.

După alte 30 minute.

Fig. 3.

După alte 30 minute.

Fig. 4.

După alte 30 minute

Fig. 5.

După alte 30 minute.

Fig. 6.

După alte 30 minute de la injecțiunea încă a unei doze de 20 centigrame de ergotină.

Fig. 7.

După alte 30 minute.

Fig. 8.

După alte 30 minute.

Fig. 9

Injecțiunea celor d'întâiu două doze, de câte 20 centigrame de ergotină, a fost făcută la 12 și 30, p. m.; iar cazul a fost observat până la ora 4, 30, p. m.

Din aceste traseuri sfigmografice rezultă că ergotina este un medicament care mărește tensiunea vasculară într'un grad destul de pronunțat chiar de la debut, și că se observă, în acțiunea ei, o perioadă în care tensiunea intra-vasculară pare mai scădută.

Totuși, nici în această perioadă linia de coborîre a traseului nu este bruscă, și vîrfurile traseului este încă destul de rotund și orizontal.

După 30 minute, cel mult o oră, de la introducerea dozei de 40 sau 60 centigrame de ergotină, tensiunea intra-vasculară devine destul de evidentă, prin scurtarea liniei de urcare a traseului și prin platoul orizontal al vîrfurilor sîu.

Într-un cît privește perioada în care linia de urcare a traseului se lungesc, devenind verticală și amplitudinea lui se mărește, ea ar putea fi considerată ca un efect al reacțiunii prin mișcare reflexă. În acest caz, o energie cardiacă cată să contrabalanțeze tensiunea arterială primitivă, până la restabilirea echilibrului.

Din partea sistemului nervos. O doză mică de ergotină produce fenomenele următoare : vertige, obnubațiunea vederei, dilatațiunea pupilei, insomnie, cefalalgie și diminuarea simțirei până la amorțelă, mai ales în membre. Când doza este prea mare sau toxică, se observă iluzii, halucinațiuni, deliriu, convulsii spasmodice și chiar răcirea extremităților până la gangrenă.

Tote aceste fenomene sunt atribuite, de către Brown-Sequard, ischemiei măduvei spinale la început și congestiunii ei mai în urmă. (Arhivele de fiziologie și anatomie, 1870).

Din partea respirațiunii, a calorificațiunii și a secrețiunilor nu se observă de câtă prea puține modificări notabile.

Din partea organelor genitale și, în special, din partea uterului. După 10—20 minute de la administrarea unei doze terapeutice de secară cornută (50—60 centigrame), uterul gravid și intrat în contracțiune, capătă o forță mai mare de contracțiune. Această forță contractilă durează de la 30—60 minute, după doza de ergotină ingerată.

Dacă doza de 50—60 centigrame e dată la intervale de 30—40 minute, contracțiunile uterine, din intermitente ce erau, ca în starea de o facere naturală, devin remittente și chiar continue. În acestă din urmă caz, dacă pereții uterului sunt atinși de o alterațiune organică și dacă expulsivitatea fetului este împedecată, printr'ună viziune de conformațiune sau printr'ună altă obstacolă mecanică, se poate produce o ruptură a uterului.

Câtă despre acțiunea stimulantă contractilă a ergotinei asupra uterului neînsărcinat sau chiar însărcinat însă neintrat încă în contracțiune, toți terapeuticii nu sunt încă de acord. Suntă cazuri, în cari ergotina ară fi provocată contracțiunii uterine și ară fi efectuată aborturii sau faceri premature. (Trousseau și Maisonneuve). Și în ade-

vărū, dacā luāmū în considerație acțiunea fiziologică a ergotinei, nu putemū fără a admite și acțiunea ei *abortivă*, mai alesū în casurile de graviditate înaintată.

Farmacodinamia ergotinei. După experimentele lui Holmes și Brown-Séquard, ergotina arū lucra ca stimulantū alū fibrelorū netede ale vaselorū sanguine și, prin urmare, ca *ischemică* sau *descongestionantă*. Acéstă acțiune stimulantă asupra fibrelorū netede ale vaselorū sanguine, mai alesū ale măduvei spinale și ale meningelorū, arū fi *imediată* sau *directă*, după Holmes, și *mediată* sau *indirectă*, după Brown-Séquard, adică, ea s'arū transmite prin *stimulațiunea nervilorū vasomotori*. După Brown-Séquard, ergotina arū lucra ca și atropina, adică în dosă mică arū produce ischemie vasculară și, prin urmare, sedațiune vasculară și nervosă; iar în dosă mare, arū determina congestiuni vasculare și fenomene de stimulațiune cerebro-spinală, negreșitū prin nevrosă sau prin reacție organică.

Cea mai veche și cea mai frecuentă întrebuințare a seccarei cornute, a fostū făcută pentru acțiunea ei *ecbolică* sau *excitomotorie* asupra uterului; ast-felū, ea a fostū dată încă pe la anulū 1771, de și, după aceia, a fostū prohibită multū timpū, în Franța, ca agentū toxicū.

Pentru a 2-a oră a fostū introdusă în terapeutică franceză abia la 1824.

Ca medicamentū *ecbolicū* sau *excitantū uterinū*, seccara cornută se dă, cu succesū, în contra *inerției uterine*. În momentulū facerei sau imediatū după facere. În celū d'întăiū casū se dă pentru a grăbi espulsiunea fetului; iar în alū doilea pentru a grăbi rețracțiunea uterului și, prin urmare, a opri emoragia, ce arū resulta din cauza necontracțiunii

saŭ inertiei ulterioare. In aceste casuri, se dau 50—60 centigrame de pulbere de secară cornută, la fie-care 30—40 minute, până la efectŭ saŭ până la dosa de 3—4 grame.

Pentru administrarea acestei doze de secară cornută, trebuie a alege *timpulă*, *condițiunile* și *momentulă propice*. Aceste condițiuni, recomandate de către toți autorii, suntŭ :

1°. Îngagiarea fetului in strimțoarea inferioară a lighianului.

2°. Prezentatiunea fetului să fie una din acelea cari permită facerea naturală saŭ spontaneă. Dăpaul preferă prezentatiunea ședutului cu îngagiarea inaintată a feselorŭ.

3°. Să nu existe nici unŭ vițiu de conformatiune, saŭ vre unŭ obstacolŭ mecanicŭ din partea mumei și a fetului.

4°. Colulŭ să fie dilatatŭ saŭ dilatabilŭ. De aceea, se-cara cornută este contra-indicată la primipare.

5°. Membranele să fie rupte saŭ aprópe de rupere.

In casurile contrarii, ergotina expune fetulŭ la o asfixie mecanică, și pe uterŭ la alterațiuni saŭ chiarŭ la rupturi.

Asemenea ergotina se mai dá pentru expulsiunea placentei, in casŭ când acesta întârzie de a eși, celŭ multŭ o oră după espulsiunea fetului. Totuși, și in acestŭ casŭ, ea nu trebuie dată de câtŭ in urma îngagiării placentei in colulŭ uterinŭ, căci, daca placenta arŭ fi încă la fundulŭ uterului și nedeslipită, s'arŭ puté ca colulŭ uterului să se contracte, să o înglobeze și ast-felŭ să determine o *retențiune placentară*.

O altă aplicațiune a secarei cornute, totŭ atâtŭ de frecuentă ca si cea precedentă, este aceea ce se face in contra *răsurilorŭ* in contra *emoragiilorŭ uterine* in specialŭ, precum și in contra orŭ cărei *emoragii* in genere.

In contra *răsurilorŭ*. — In urma facerilorŭ, mai alesŭ la multipare, vinŭ *răsurile* (tranchées), provocate și susținute, de multe ori, prin nisce coagulŭ de sânge in uterŭ, cari lucréză ca corpŭ streinŭ. In aceste casuri, neputândŭ intra cu mâna pentru a estrage acești coagulŭ, dămŭ se-cara

cornuță, cu succes, pentru espulsiunea lor. Chiară când răsurile ară esista, fără ca să fie vre-ună coagulu sanguină in uteră, secara cornuță, prin acțiunea ei, favorisându contractiunile uterine, face ca ele să devină remitente sau continue și, prin urmare, mai puțină durerose.

In contra *emoragiiloră uterine*, secara cornuță se dă ca antiemoragică, precum amă dăsu mai susă, după espulsiunea fetulu, când acăstă espulsiune s'a făcută prea răpede, s'a deslipitū prea iute placenta și când uterulū este inertū sau neaptū de contractiune.

Cu același succesă se dă și in contra *metroragiiloră consecutive unoră neoplasme uterine*.

In contra *emoragiiloră* ori căru organū in genere, secara cornuță se dă toiu in dosa indicată pentru facere. Ast-felū se dă in contra *emoptisiloră, emoragiiloră uterine prin degenerescentă, ematuriloră, emofiliă, epistaxi*, etc. In tole aceste casuri, acțiunea ei este aceeași: *raso-constrictorie pînă la ischemie sau desconggestionare*.

Asemenea se dă, ca *emostatică*, chiară prin aplicațiuni topice, in contra *emoragiiloră capilare externe* și traumatice. Pentru acăstă scopū, Sédillot întrebuițează scamă imbibată in tr'o soluțiune concentrată de secară cornuță (10 grame de secară cornuță la 100—200 grame apă).

Ca *antiiperică*, in contra *conggestioniloră sau iperemțiiloră visceralesă sau organice (ingurgitațiunea)*. Astū-felū se combatū cu ergotina *conggestionile uterulu și ale colulu uterină (ingurgitațiunile uterine), mtrătele cronice* (Deliooux de Savignac) și chiar *conggestionile periferice, circumvecine ale tuberculosesi și scrofulosesi*.

In contra tuturoră acestora s'arū putē administra, de preferință, ergotina pură in injețiuni ipodermice.

Ca medicamentū *antiflogistică* in contra *inflamațiuniloră*, și mai alesū in acelea ale *uterulu, ale plămîniloră și ale meningeloră spinale*.

În aceste cazuri, prin ischemia sanguină și descongestia vasculară, consecutive contracțiunii capilare, ergotina poate diminua transudațiunile plastice ale flogosel.

Jules Guérin a susținut, la 1858, înaintea Academiei de medicină din Paris, că secara cornută, dată în dosă de 1 gramă pe zi, la femeii după facere, poate să lucreze ca *profilactică* sau *preservativă* în contra *febrei puerperale*, consecutivă, septicemiei. Și este lesne de concepută o asemenea ipoteză, când știm că, în general, febrele puerperale sunt consecința unei *septicemii* sau *piemii*, în timpul când sinurile uterine sunt încă deschise prin deslipirea placentei. Prin urmare, prin contracțiunea uterină medicamentosă, întreținută mai multe zile după facere, pe timpul cât există încă o plagă în uter, s'ar putea prea bine preveni resorbțiunea septică sau purulentă.

Ca medicament *miostenic*, în contra *morbilor atonici ai cordului*, precum în *dilatațiunilor escentrice* sau *uncerismula lui Corvisart*. În genere, secara cornută ar putea fi dată în toate cazurile de morbi ai cordului, în care este indicată și digitala (Sée, Dujardin-Baumetz). Langebeck a injectat ergotina (25 centigr.) în dreptul în sacul anevrismal, cu bună succes.

Ca medicament *antispasmodic* în contra tuturor *nevroselor* și *neuralgiilor congestive*, ca și atropina. Astăfel ergotina a fost dată cu succes, în *orgasmele genitale*, în *corca* și chiar în *tetană*.

În contra *febrei intermitente*. Prin analogie de acțiune între chinină și ergotină, Duboué (din Pau) a dat pulberea de secară cornută în mai multe cazuri de febră intermitentă. El relatează vindecări a diferite forme de febră intermitentă, cu o dosă de 2—4 grame de secară cornută, dată la intervalele prescrise pentru întrebuințarea chininei.

Ca medicament *dinamofor*. În contra *paraliziilor*, mai alesă acelor care recunosc o *mielită* sau o *meningită spi-*

nală, congestivă sau activă și în *paraliziile* sau în *paraplegiile reflexe* (Brown-Séguard). Aceste două din urmă aplicațiuni se facu totu pentru acțiunea ei sedativă vasculară sau descongestionantă.

În fine, ca *anticricic*, în contra *fluxurilor* sau *catarelor pasive* sau *atonice*. Ast-lelu s'a datu secara cornută în contra *galactorei*, *leucorci*, *spermatorei*, *incontinenței urinei*, *transpirațiunei profuse* a inanițiașilor și a *ftisicilor*, etc. Când aceste fluxuri au dreptu causă o atonie vasculară și, prin urmare, o congestiune pasivă a vaselor, se înțelege că ergotina va triumfa.

Amu datu ergotina lui Boujean, în injețiuni subcutanee și cu succesu, în contra morbilor următori: *Purpura emoragică*, *emoptisia*, *bronchita și pneumonia*.

Purpura emoragică. Amu tratatū 3 casuri și amu obținutū următorele rezultate. În unulū din aceste casuri, extravasatulū sanguinū ocupa regiunea exterioră a brațelor, ante-brațelor și gambelor și regiunea anterioară toracică. — După trei zile de tratamentū a 50 centigrame pe zi, date în 2 injețiuni, petele purpuri din regiunea antebrațelor în mare parte au dispărutū: cele-l'alte s'au micșoratū în modū însemnatū. — După 5 zile, continuândū tratamentulū în aceeași dosă, s'a obținutū dispariția tuturorū petelorū din regiunile indicate, lără să mai apară în vre-unū altū locū.

În cele-l'alte două casuri, în carū amu datū câte 60 centigrame de ergotină, ameliorațiunea s'a observatū chiarū din a 2-a zi a tratamentului. Apoi după unū tratamentū de peste 10 zile a 50 centigrame pe zi, în 2 injețiuni, vindecarea a fostū completă.

În alte 2 casuri de purpură emoragică scorbutică, în urma unū tratamentū de peste 15 zile cu ergotină, în dosă de 50 centigrame pe zi, nu s'a observatū mai nici o ameliorațiune.

Emoptisia. Amă tratatū 8 casurī observate, dintre cari 2 casurī formă gravă (unulū sucombatū în urma unei violente emoragii pulmonare) și amă observatū următorele fenomene: În 2 casurī, cam de aceeași intensitate în fenomene, ameliorațiunea a avutū locū chiarū după 4 injecții practice în două zile, câte 50 centigrame pe zi, iar după unū tratamentū de 6 zile, în 2 casurī și de 9 zile în alū 3-lea casū, emoptisia a încetatū completū.

În 4 casurī, intrați cu fenomene de diferite intensități, emoptisia a încetatū, în unulū chiarū în prima zi, după 60 centigrame ergotină în 2 injecții, una dimineața și alta sēra. A doua zi s'a datū 70 centigrame și, după 3 zile de unū asemenea tratamentū, individulū a fostū vindecatū.

În cele-l'alte 3 casurī, după unū tratamentū de 8 zile, în 2 casurī și 11 zile în alū 3-lea, vindecarea a fostū completă.

În alū 8-lea casū, cu fenomene extremū grave, după administrarea a 1 gramū pe zi de ergotină, în 2 injecții, în a 3-a zi s'a observatū o ușoră ameliorațiune; cu tōte acestea, a 5-a zi, elū a subcombatū în urma unei emoragii pulmonare fulgerătore.

În alte 3 casurī, emoptisia a încetatū în primulū după 5 zile de tratamentū a 60 centigrame pe zi, în 2 injecții; în cele-l'alte 2 după 6 zile de tratamentū.

În tōte aceste casurī, amă pututū constata că efectulū sedativū vascularū celū mai manifestū alū ergotinei are locū după 15—25 minute, de la practicarea injecțiunei.

Bronchita acută intensă, capilară. În 4 casurī, amă observatū următorele fenomene. Într'unū casū, după unū tratamentū de 14 zile a 60 centigrame pe zi, amă constatatū o ameliorație, în ceea ce privesce cantitatea expectorațiunei, o scădere de temperatură cu 5—7 divisiuni, și mai alesū o scădere a pulsului, care, după 14 zile, scăduse de la 100—110 la 76—80. Nicī o ameliorațiune în cele-l'alte fenomene. În cele-l'alte 3 casurī, după unū trata-

mentu, la unul de 8 zile, la altu de 7 zile și la altu de 5, amu observat u mare scădere în fenomenele flogistice și o sedațiune circulatorie, constatată prin sfigmografu.

Pneumonia. În 10 casuri observate amu constatatu următorele fenomene. În patru casuri de pneumonii unice (drepte sau stângi), după unu tratamentu de 5 zile în 2 casuri, și de 4 zile în cele-lalte 2, a 60 centigrame pe zi, amu văditu o însemnată ameliorațiune : scăderea pulsului de la 96—100 la 76—86, scăderea temperaturii și modificațiunea fenomenelor locale toracice (ralu crepitanu și suflu tubaru).

În aceste 4 casuri, după unu tratamentu de 7 zile, în 3 casuri, și de 9 zile, în alu 4-lea, pneumonia a fostu vindecată.

În 4 casuri, din cari la 2 tratamentul a fostu compus din poțiunea alcoolică și ergotină, iar la cele-lalte 2 numai din injecții subcutanee de ergotină, a 60 centigrame pe zi, ameliorațiunea a începutu a se observa deja în a 6 zi, și tratamentul a continuat în 3 casuri, 12 zile, iar în alu 4-lea casu 10 zile. Toți au eșit vindecați.

În cele-lalte 2 casuri de pneumonie duplă cu fenomene tifice, după unu tratamentu de 4 zile, a unui gramă pe zi, în 2 injecții, s'a observat u însemnată ameliorațiune, în ceea ce conține fenomenele generale tifice. Asemenea și în fenomenele locale toracice : ralurile crepitante mai puțin numeroase și suflu tubaru dispărutu.

În unul din aceste casuri amu obținutu vindecarea, după unu tratamentu de 13 zile, scădendu-se dosa din 0,75 la 0,50 pe zi, și făcendu-i-se și aplicațiuni zilnice de cearășuri reci.

În alte 5 casuri de pneumonie acută, francă, amu datu ergotina lui Bonjean, prin metoda digestivă, și amu obținutu mai aceleași efecte curative ; însă după o dosă de 2

grame pe ȃi, dată în timpŭ de 6—8 ȃile și în ȃsociațiune cŭ extractulŭ de digitală saŭ cu digitalină pură.

Prin metoda ipodermică, n'aniŭ avutŭ trebnință a ne urca mai susŭ de doza de 75 centigrame pe ȃi.

Un succedaneŭ alŭ secarei cornute este Hamamelia virginiană (*Hamamelis virginica*).

HAMAMELIA VIRGINIANA.

Hamamelia virginiana este o plantă din familia Hamamelaceeloră. Este unŭ arbustŭ ce crește în abondență în tŭte reginnile Statelorŭ-Unite și în particularŭ în Statele Neuenland, din Pensylvania și din Virginia.

Înălțimea acestui arbustŭ este de 5—15 picfŭre; elŭ înflorește în Septembrie și în Octobree; florile sale galbene persistă în timpulŭ iernel. Fructulŭ sŕeu este închisŭ într'unŭ felŭ de capsulă, ceea ce l da o ȃre-care asemănare cŭ alună, și se cȃce tȃmna viitoare. Americanii numescŭ acestŭ arbustŭ, «alunulă vrăjitorel». (Dujardin-Baumetz).

Acestŭ medicamentŭ este cunoscutŭ de multŭ :

La 1874 doctorulŭ Hughes în tratatulŭ sŕeu intitulatŭ «Acțiunea medicamentelorŭ omcoptice» a consacratŭ o notă destulŭ de întinsă *hamameliei*, clasându-o alături cŭ pulsatiia.

La 1879, doctorulŭ Hale în tratatulŭ sŕeu «Materie medicală și terapeutică specială a medicamentelorŭ celor nouă» a datŭ indicațiunil precise asupra *hamameliei*.

La 1881, doctorulŭ Lerrand a publicatŭ o broșură de 32 pagine, asupra *hamameliei* și acțiunea sa terapeutică.

La 1883, doctorulŭ Tison, într'unŭ articolŭ publicatŭ

În ȕiarele «Mediculă practică și Consilierulă medicală», în care a expusă rezultatele în adevărul surprinȕetore. obȕinute cu hamamelia virginiană în tratamentul *variceloră*; deducândă d'acică utilitatea probabilă a acestuilă medicamentulă în *varicocelulă*, în emoroidelă și în alte afecȕiuni datorite *extensiunii și dilataȕiunii veneloră*.

În fine, la 188ȕ, doctorulă Dujardin-Baumetz a publicatulă în *Buletinulă generalulă de terapeuticală*, unulă studiulă forȕe completulă asupra efecteloră fiziologice și terapeutice ale hamameliei.

De la acestulă studiulă amulă împrumutatulă totalitatea notiȕelorulă ce expunulă aici.

FORMELE FARMACEUTICE ȘI POSOLOGIA

Hamamelia virginiană s-a datulă pentru prima dată sub forma unuilă extractulă alcooliculă, licuidulă, incolorulă, transparentulă, limpede și avândulă o odore empireumatică cu totulă specială. După doctorulă Hard (din Newbury-port), care a datulă notiȕe doctorulă Dujardin-Baumetz, Indianii arulă fi întrebuiȕatulă hamamelia în tratamentulă morbilorulă inflamatorilă și astăȕilă arulă fi întrebuiȕândulă o, sub formă de loȕiuni, în contra emoroidelorulă inflamate și în contra oftalmiilorulă.

Păȕile usitate în medicină suntu *cȕja, foile și fructulă*.

Din aceste păȕȕi ale plantei saulă chiarulă din planta întregă se prepară *infusiuni, decoȕiuni, tincturi și extracte alcoolice*.

În Statele din Massachusetts, se întrebuiȕeză o *decoȕiune* și unulă *extractulă fluidulă*, preparate în modululă următorulă :

1° *Decocțiune de Hamamelie.*

Ierba : Hamamelie virginiană

30 părți.

Apă

500 părți.

Fierbe și streacă

Dosa : Un pahar pe zi.

2° *Extractă fluidă de Hamamelie.*

Ierba : Hamamelie virginiană

1 parte,

Alcool

1 parte,

Glicerină

1 parte.

Apă

350 părți.

Mai târziu adăoga

Apă

Acestă extractă se dă în dosă de 10 picături la fie-care două ore, sau o linguriță de calea la fie-care patru ore.

Iată și procedeuul de preparațiune ală acestuî extractă fluidă.

Se iaă proporțiunile de susă de hamamelie pulberisată, de alcool și de glicerină și se pună într'ună filtru. Peste această amestecătură se pune o hârtie filtrătoare, peste care apoi se törnă 350 grame de apă, după aceea se astupă amândouă extremitățile pâlniei, și totul se lasă în timpă de patru zile într'o cameră caldă. După acestă timpă se scôte dopulă inferioră și se adună licuidulă ce se scurge, avëndă însă grijă de a adăoga în filtru cantitatea de apă suficientă pentru a obține 720 grame de licuidă filtrat. Cele d'intăiă 420 grame ce se scurgă suntă rezervate, iar restulă este redusă priu evaporațiune la 60 grame. După aceea, amên-

două aceste licuide sunt întrunite și filtrate. (Buletinul general de terapeutică).

Tot în Statele-Unite se mai întrebuințează și o *tinctură* preparată în proporțiunea următoare :

Iea : Extr. de Hamamelie

1 parte,

Alcool

1 parte,

Apă

1 parte.

Amestecă, storce și filtrează.

Dosa : 5—30 picături.

Farmacistul Petit, din Paris, a preparat, după indicațiunea Doctorului Tison, un extract acolic cu coaja hamamelei și o tinctură cu foile ei.

Estractul l'a dat în doză de 2,50 pentru 50 pilule, administrându 4 pilule pe zi (2 la dejun și 2 la prânz).

Asemenea l'a dat și în supositoare, câte 10 centigrame diminea și seara.

În unele casuri l'a dat și sub formă de pomadă, preparată din 4 grame de extract pentru 30 grame excipient (vaselină sau axungie).

Tinctura a dat o în proporție de $\frac{1}{2}$ cu apă sau cu glicerină, în aplicațiuni locale externe.

Compozițiunea chimică a acestei plante nu este încă cunoscută. De și coprinde o mare cantitate de tanin, totuși se crede că ea trebuie să conțină un alt principiu, căruia datorază acțiunea sa fiziologică și terapeutică.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ.

Până astăzi nu se cunoșce de câtă acțiunea vaso constrictorie a hamameliei, fără a se ști căru principiu se datorază această acțiune și prin ce anume nervi se produce ea

APLICAȚIUNILE TERAPEUȚICE.

De la începutul încă hamamelia virginiană a fost aplicată în contra dilatațiunilor varicoase ale venelor și în particular în contra *varicelor*, *varicocclului* și *hemoroidelor*. Doctorul Tison a dat-o cu succes, *intus et extra*, în contra varicelor membrelor și în contra edemelor provenite din cauza acestor varice.

Prin deducțiune, Dujardin-Baumetz crede că acest medicament p \acute{o} te fi dat cu succes și în contra *emoragiilor*. Acest autor a dat deja hamamelia în contra emoptisiilor și a obținut efecte analoge celor care rezultă din întrebuințarea unei preparații astringente.

Prin urmare, hamamelia virginiană p \acute{o} te înlocui, în multe cazuri, ergotina și ergolinina; mai ales că nu produce efecte toxice, după o întrebuințare ori câtă de prelungită.

Ain \acute{u} întrebuințat și e \acute{u} în trei cazuri de *emoptisie* (două congestive și una turbeculoasă), atât extractul cât și linc-tura de hamamelic, în doză de câte 1 gram \acute{u} pe \acute{d} i, din fiecare, și n'am \acute{u} observat \acute{u} nici un \acute{u} fenomen toxic. Emoptisiile s'au oprit \acute{u} , dar nu cred \acute{u} că această oprire s'ar \acute{u} put \acute{e} atribui numai acțiunei emostatice a hamameliei.

BELADONA.

(ATROPA BELLADONNA).

Părțile usitate, în medicină, ale acestei plante sunt: *foile, rădăcina, fructul și semințele.*

Foia de belandonă este baza tuturilor preparațiilor farmaceutice oficinale, însă principiul ei activ, alcaloidul numit *atropină*, se estrage de ordinar din rădăcina uscată.

Compozițiunea chimică. — Afară de principiul său activ, *atropina* ($C^{14}H^{23}AzO^6$), care a fost descoperită de către Brandes, sub forma de supermalat de atropină, în proporție de $1 \frac{1}{2}$ la $\frac{9}{10}$, iar de către Geiger, Hesse și Mein, sub forma de alcaloid pur (la 1833), beladona mai conține încă *pseudo-toxină* și *fitemacol* (substanțe extractive descrise de Brandes), *beladonină*, alcaloid în parte cristalisabil și volatil cu o odore amoniacală, descoperit de Libekind, *acid atropic* (analog cu acidul benzoic descoperit de Richter), o *materie animalisată* nedefinită, insolubilă în alcool, solubilă în apă precipitabilă prin tanin și, în fine, săruri de potasă: nitrat, sulfat, cloridrat și oxalat; săruri de calce: oxalat și fosfat; fer și silice, descoperite de Vauquelin, înainte de analizele lui Brandes și Mein.

La 1880, Ludenburg, un chimist german, a descompus atropina în *tropină* și în *acid tropic*, și a constatat totu-o-dată că, tratându tropina la o temperatură de 60° în timp de opt zile, cu ori-care alt acid, (acidul

cloridrică) se poate reforma atropina saă, mai bine, forma o nouă atropină, numită *tropină* saă *homatropină* (acidul toluic); iar la o temperatură de 125 se obține trei acizi : acidul tropic, atropic și isotropic. Astfel, supunându la o evaporație, la 160°, în timp de două zile, părți egale de tropină și de acid amigdalic, disolvate în acid cloridric saă numai în acid toluic, Ludenburg obține noul principiu atropinic numită *homatropină* ($C^3H^{11}Az(O)^3$), adică o atropină minus un ecuivalent de metilă (C^2H^2), care, tratată cu acizi diluați, formează săruri : *clorurate*, *bromurate* și *sulfate* foarte mediatice (Galezowcki), mai midriatice chiar de cât atropina, însă mai puțin toxice. Tropina poate fi desidratată și atunci se numesc *tropidină*.

Estracțiunea atropinei. Se prepară prin digestiune o tinctură alcoolică de rădăcină uscată și pulberisată de beladonă, în proporție de $\frac{1}{100}$. La această tinctură se adaugă hidrat de calce, în proporție de 1 la douăzeci părți rădăcină. După 24 ore se filtrează, se pică vre-o câte-va picături de acid sulfuric, pentru a separa calcea ce s'a disolvat, și apoi iarăși se filtrează și se pune la destilațiune, spre a separa două treimi din alcoolul său. Restul se concentrează la o căldură moderată și, după ce s'a răcit, i se toarnă o soluție concentrată de carbonat de potasă, până când se turbură lichidul, și astfel se lasă vre-o câte-va ore în repaos. Această soluție de carbonat de potasă separă beladonina, care împiedică atropina de a se cristaliza. După vre-o câte-va ore, atropina începe a se precipita sub formă pulberulentă, apoi se filtrează și se mai adaugă încă carbonat de potasă, până ce se formează un precipitat. A doua zi acest precipitat de atropină impură se pune pe un filtru, se exprimă și se usucă între două foi de chârtie, apoi se tratează din nou cu alcool concentrat, vre-o 5 părți, la care se adaugă și vre-o 8 părți de apă; după aceea se evaporă tot alcoolul, iar soluția apoasă se pune la un loc

rece și obscură. După 12 sau 24 ore, începe a se depune atropina în formă de cristale mici, galbene. Ea se decolorează retopindu-se în alcool și apă, iar soluția tratându-se prin cărbune animală.

Mein a obținut 20 grane (1,50 gramă) de atropină din 12 uncii (360 grame) de rădăcină de beladonă.

Proprietăți fizice și chimice. — Atropina cristaliză în formă de ace mici, fusibile la o temperatură de 90° și sublimându-se în parte la 140°. Ea este foarte puțin solubilă în apă ($1/300$), și foarte solubilă în alcool (în toate proporțiile) și în eter, în cloroform și prea puțin în benzină. Astăzi se prepară mai mult prin ajutorul cloroformului. Atropina, arzându, degajă o odore de acid benzoic. Și în adevăr, încălzită la o temperatură în care cu un reactiv oxidant, precum e bicromatul de potasă și acidul sulfuric, ea degajă esență de amigdale amare sau *idrură de benzoil*, lăsându să se sublimeze cristale de *acid benzoic*.

Tratată cu acid sulfuric, atropina ia o colorație violetă și degajă o odore suavă ca cea de rose. Această soluție lăsată mai mult timp în contact cu aerul și apa, chiar la temperatura ordinară, cristalele de atropină dispar și licneea ia o coloră galbenă și devine necristalizabilă, însă totu atât de activă, ca și atropina cristalizată.

Atropina joacă rolul unei base alcaline: ea formă cu acizii săruri necristalizabile. Din acestea, cea mai usitată sare este cea formată prin acid sulfuric sau *sulfatul de atropină*, care se prepară prin două soluții separate: una făcută cu 10 părți atropină dizolvată în eter pur și acid, iar cealaltă făcută din amestecarea a 10 părți de alcool cu o parte de acid sulfuric. Această din urmă amestecătură se toarnă picătură cu picătură asupra soluției eterice de atropină, și se depune astfel *sulfatul de atropină*, sub forma unei mase omogene, gumose. (Wurtz).

O altă sare de atropină, în care cum mai întrebuintată, este

valerianatulă de atropină, care se prepară prin tratarea directă a acidului valerianic cu o cățăime cerută de atropină. Prin evaporarea acestui lichid se obține o sare pulberulentă albă sau gălbue : *valerianatulă de atropină*.

FORMELE FARMACEUTICE ALE BELADONEI ȘI ALE ATROPINEI.

I. Pulberoa.

a) *Pulberoa de foi uscate de beladonă*, este cea mai bună preparație farmaceutică, fiindcă conține toate substanțele active ale beladonei. Se dă în dosă de 1—5 centigrame, rară 10 centigrame pe zi.

b) *Pulberoa de rădăcină uscată*. Acesta este mai activă. Weizler a dat-o în dosă fracționată, 5 centigrame în 12 părți egale, în asociație cu pulberoa de liquiriție. Dosă pentru 24 ore.

c) *Pulberoa de semințe*. 5—15 centigrame.

II. Idroleele de beladonă.

a) *Infuziunea*, preparată din 50 centigrame până la 2 grame de foi de beladonă, la 250 grame apă caldă.

b) *Extractulă aposă*. Se prepară cu pulbere de foi de beladonă macerată în apă, apoi filtrată și evaporată până la consistență de extractă. Dosa 8—12 centigrame.

c) *Extractulă de sucă depurată* sau clarificată.

d) *Extractulă de sucă nedepurată*.

e) *Siropulă de beladonă* se prepară cu extractă aposă și cu siropă simplu, sau cu tinctură de beladonă și zahară

III. Alcoolele.

a) *Tinctura alcoolică*, preparată în proporție de $\frac{1}{5}$, se dă în dosă de 20 picături.

- b) *Alcoolătura*, în dosă de 30—40 picături.
 c) *Extractul alcoolic*, în dosă 1—5 centigrame.

IV. Eteroleele.

- a) *Tinctura eterică*.
 b) *Extractul eteric*, preparat ca și cel alcoolic, însă este mai puțin activ de cât el.

V. Miroleele.

- a) *Ocul de beladonă*.
 b) *Balsamul lui Traquil*.
 c) *Unguentul populei*.

Aceste preparații de beladonă cu corpurile grase nu sânt active, fiindcă atropina nu este solubilă în grăsimi; de aceea și sânt abandonate astăzi. Cel vechi le recomandă ca medicamente calmante, mai cu seamă unguentul populei, ca *anodini* sau calmant la *durerile emoroidale*. Singurul avantaj al acestui unguent, este nerânceșirea grăsimii prin prezența resinei din mugurii de plop, ce intră în compoziția lui.

ACTIUNEA FIZIOLOGICĂ

Preparațiile de beladonă, aplicate pe mucosă sau pe dermul denudat, produc arsură și mâncărime, și, mai târziu, roșeață și hiperemie simțibilă. Aceste fenomene sânt și mai pronunțate când beladona sau atropina sânt date în dosă mare. Ast-fel, se observă o hiperemie a tubului digestiv, începând de la faringe până la intestine, arsură, sete, constricțiune spasmodică a esofagului, de unde disfagia în gât, uscăciune sau dificultatea deglutițiunii și, mai în urmă, dureri gastrice, colici și diaree. Aceleași fenomene

congestive se observă și pe conjunctiva ochiului, în urma instilațiunilor de atropină.

Acțiunea generală. — Atropina, absorbită în sânge, lucrează ca *stimulantă* asupra nervului ganglionar sau simpatic și asupra muschilor cu fibre netede până la paralisie. De aci, contracțiunea vaselor capilare arteriale la început și apoi relaxarea lor paretică. De aci, la început toate fenomenele de ischemie sau oligemie, și apoi de iperemie vasculară. Ast-fel, la început, efectele imediate ale contracțiunii vaselor capilare arteriale sunt: *Accelerațiunea exagerată a circulațiunei* cu mărirea tensiunii vaselor, *palorea feței și a pelei, fiorii, frigul și scăderea temperaturii periferice; dispnea, vertigulă, tuiiturele de urechi, delirul ischemic cu halucinațiuni triste sau vesele rare-ori furioase; uscăciunea gâtului și din cauza acesteea disfație și contracțiuni spasmodice ale muschilor faringelui.*

După o doză toxică de atropină și în urma acestor efecte primitive, pozitive, supravină următoarele efecte negative:

Relaxarea sau dilatațiunea arterială cu scăderea tensiunii intra-vasculare, și frecvența pulsului și a respirațiunei; toate acestea produse prin parea sau sleirea forței dinamice a nervilor vasomotori, a căroră lucrare fiziologică este intermitentă. Vulpian admite paralisia nervului pneumogastric (fibrele moderatoare).

Urcarea temperaturii animale a corpului întreg, și mai ales fluxiunea și roșăța scarlatiniformă a feței și a trunchiului.

Angina eritematoasă și gangrenosă.

Congestiunea pulmonară și cerebrală, până la stază sanguină și chiar emoragie.

Contractiunea și relaxarea alternativă a muschilor cu fibre netede.

Relaxarea muschilor cu fibre striate, sau *fenomenele de prostrație și coma.*

Aceste două diferite acțiuni arău fi, după Gubler, rezultatul dozei date; iar după Meuriot, Brown-Séguard, Flourens și Budge, rezultatul stimulațiunei a diferiți nervi.

După Vulpian, atropina arău paralisa fibrele terminale ale nervilor motorii și excito-secretorii. Prin această acțiune esplică elă *antagonismul* între pilocarpină și atropină, și mai alesă acțiunea *anticrinică* a atropinei.

Dilatațiunea pupilei este rezultatulă chiară ală stimulațiunei primitive asupra nervului simpatic, ce animază muschiulă *irisă* (fibrele radiate).

Vulpian susține teoria sa că atropina arău paralisa fibrele periferice ale nervului oculomotoru comun, cari animază fibrele iriane circulare, și ast-felă arău dilata pupila, în modă pasivă; adică *fibrele radiate* ale irisului, din lipsă de sincteru și numai prin tonicitatea loră normală, arău mări pupila.

Rabuteau admite ambele aceste acțiuni; atropina la început, arău fi ună stimulantă asupra simpaticului (fibre-loră radiate), apoi ună paralisatoră asupra oculomotorului (fibrele circulare).

Traseurile sfigmografice obținute prin inecțiunile subcutanee de atropină, suntă cele următore :

Casulă I. Sulfatulă de atropină dată în dosă de 3 miligrame.

Traseulă înainte de inecțiune.

Fig. 15.

După 10 minute de la inecțiune.

Fig. 16.

După alte 10 minute.

Fig. 17.

După alte 10 minute.

Fig. 18.

După alte 10 minute.

Fig. 19.

După alte 10 minute.

Fig. 20.

Injecțiunea s'a practicată la ora 1 și 30 p. m. și observația casului s'a urmată până la 2 și 40 p. m.

În acest timp, pe lângă uscăciunea gurei, setea și contracțiunile fibrilare ale buselor pacientului, s'a mai notat următoarele oscilațiuni ale pulsului, ale temperaturii și ale respirațiunii.

Înainte de injecțiune :

La 1 și 30' P. 72 T. 37 R. 20.

După injecțiune

La 1 și 40' P. 64 T. 36,9 R. 24.

La	1	și	50'	P	68	T	37,	R	32.
•	2	•	—	•	64	•	37,	•	28.
•	2	•	10'	•	68	•	3	•	24.
•	2	•	20'	•	72	•	37,	•	20.
•	2	•	30'	•	72	•	37,	•	24.
•	2	•	40'	•	76	•	37,	•	24.

Casulă II. Sulfatulă de atropină dat în dosă de 5 mili-
grame.

Traseulă înainte de injecțiune.

Fig. 21.

După 10 minnte de la injecțiune.

Fig. 22.

După alte 10 minute.

Fig. 23.

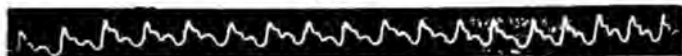
După alte 30 minute.

Fig. 24.

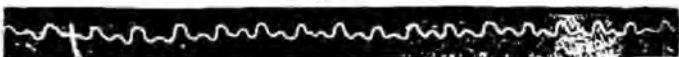
După alte 25 minute.

Fig. 25.

După alte 20 minute.

Fig. 26.

După alte 15 minute

Fig. 27.

După alte 20 minute.

Fig. 28.

Injecțiunea ipodermică s'a făcută la 2 ore și 2' p. m. și observațiunea s'a urmată până la 4 ore și 20' p. m.

În acest interval individul a avut, pe lângă toate simptomele unui atropinism, următoarele oscilațiuni ale pulsului, temperaturii și respirațiunii.

Înainte de injecțiune :

La 2 și 20' P. 72 T. 37 R. 20.

După injecțiune :

La 2 și 30' P. 124 T. 37,1 R. 20.

» 2 » 40 » 120 » 37 » 20.

La 2 și 50' P	120	T	37	R	20.
• 3 • 20' •	120	•	37	•	18.
• 3 • 45' •	116	•	37	•	20.
• 4 • 5' •	108	•	37	•	20.
• 4 • 20' •	104	•	27	•	20.
• 4 • 40' •	104	•	37	•	20.

În cazul întei traseurile sfigmografice denotă că doza de 3 miligrame nu are o influență atât de mare asupra organismului uman. Din contra, din traseurile casului al doilea, se vede o însemnată modificare în curentul circulatoriu: din 72 pulsațiuni ce avea individul pe minut înainte de introducerea atropinei, după 10 minute el avea deja 124 pulsațiuni pe minut.

În raportul cu această accelerație a pulsului au fost atât oscilațiunile traseurilor sistolice și diastolice, cât și accentuarea dicrotismului.

Asemenea, modificatiunile respirațiunii, atât în cazul întâi cât și în al doilea, au fost în raport direct proporțional cu accelerațiunea circulațiunii.

De aci dispnea atât de exagerată, mai ales în dozele toxice, date experimentalmente tot prin metoda ipodermică la câini.

În ambele aceste cazuri am vădută urcându-se numărul respirațiilor de la 20 la 32 pe minut; iar la câinii dozele toxice au făcut imposibilă numărarea respirațiilor; acestea erau așa de frecvente, cum se vedă numai la câinii prea mult osteniți sau expuși unei călduri solare excesive, tropicale, ca acea din zilele prea călduroase ale verii, zilele caniculare.

Din analiza fiziologică a acestor traseuri sfigmografice se poate lesne vedea că acțiunea intimă, farmacodinamică a atropinei este stimulațiunea nervilor ganglionari vasomotori, până la nevrolisă.

Am vădută că Vulpian consideră această nevrolisă ca o ac-

țiune primitivă a preparațiilor atropinice : preparațiile atropinice, dice el, purăis-ează, de la început, nervii vasomotori și secretori. Astu felu, atropina aru nimiei centrul de oprire sau acțiunea moderatōre, depresivă a nervului vagu asupra cordului, stomacului și plămānilorū.

Acțiunea stimulantă vasomotorie a atropinei este confirmată și prin acțiunile ei secundare sau consecutive : *acriinică* și *antierinică*, *anestezică*, *amiostenică* și *antispasmodică*, *ischemică*, *antiipremică*, *antimoragică* și *antiflogistică*, pentru cari amu administrat o în mai mulți morbi.

Elementele traseurilor sfigmografice nu confirmă vederile lui Vulpian.

Marey, basatū pe experimentele sale sfigmografice și pe acelea ale lui Meuriot, caută a explica accelerațiunea bătăilor cardiale și tensiunea slabă a arteriilor, și mai alesu nispnea prin *acțiunea vasoconstrictōre a atropinei asupra vaselor capilare pulmonare*.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE ALE BELADONEI

1. Ca *miotice* sau dilatațōre ale pupilei, soluțiunile de atropină, în proporțiune de $\frac{1}{100}$, suntū foarte desu întrebuințate prin instilațiune, în *colire*, în casurile de chirurgie oculară, precum în *operațiunile cataractei*, unde este necesitate de a obține dilatațiunea pupilei, cu scopū de a putea lucra, mai cu inlesnire, asupra cristalinelui. Aceste colire de atropină, se mai dau în contra tuturorū morbilorū inflamatoriū ai globului ocularū, cu scopū de a obține o relaxare a irisului, și prin urmare, o scădere în tensiunea congestivă sau inflamatorie, în care sfîcterulū iridianū este, mai totū-d'a-una, contractatū spasmodicū, precum în *iridă*, *keratită*, *coroidită*, etc. Prin acestă diminuare a tensiunii iridiane se înțelege că scade foarte multū și durerea cea mare, ce se ob-

servă în toate aceste cazuri. Afară de acesta, prin acțiunea repetată de dilatațiune și contractiune, ce determină atropina, se împiedică adesiunile irisului sau *sinechiile anteriore* și *posteriore*.

Asemenea, în *prolapsurile* sau *erniile* irisului, atropina, făcându să se contracte fibrele radiate ale irisului, face să dispară și ernia.

Ca *stimulantă nervoasă* sau *miostenică ischemiantă* și, prin urmare, *antiiperemică* și *antiflogistică*, atropina se dă în contra *febrelelor*, *iperemiilor* și *inflamațiunilor*, mai ales la început, până când nu s'a produs exsudatele fibroplastice; de exemplu în *irita acută*, beladona nu poate fi instilată de cât la începutul inflamațiunei, adică până când nu s'a produs exsudatul fibro-plastic, nici nu s'a format vre-o sinechie; căci, după formarea acestia, beladona nu mai poate avea nici o influență asupra diametrului pupilei.

Astfel, totu ca medicamentu antiiperemicu și antiflogisticu, atropina a fostu datu cu succesu, în *pneumonie*, în *reumatismul articularu*, în *meningita*, în *metrita* în *orchita*, în *segnonc*, în *peritonita*, etc.

Asemenea s'a datu în contra tuturoru *nevroselor* și *neuralgiilor*, precum și în contra tuturoru *contractiunilor spasmodice*, și mai ales în contra *nevroselor mixte*: *corea*, *isteria* și mai ales *epilepsia*. După Trousseau și Pidoux, atropina este medicamentul *antiepilepticu* celu mai preferabilu, după nitratul de argintu. Pentru acestu scopu, Trousseau a datu la epilepticu atropina în timpu de mai multe luni și chiar ani întregi; însă la intervale, din cauza acțiunei ei midriatice.

În *tusea convulsivă*, în *astmă* și în *angina pectorului*, atropina a fostu foarte multu reputată.

În contra contractiunilor spasmodice, precum în *erniile incarcerate*, în *constricțiile colului uterinu* și în alte *invagi-*

națiunii său *încarcerări*, precum este a plăcentei în casurile de retențiune spasmodică.

În contra acestor morbi, atropina lucrăză ca antispasmodică sau *miostenică* asupra fibrelor musculare netede. Astfel se esplică și utilitatea ei în casurile de *incontinență a urinei congestivă*, precum și în casurile de *afrolisie*, *satiuriasă*, *ninfomaniile* și *dismenorele* congestive la femeele nervoase și escitabile.

Împă Vulpian, acțiunea atropinei în aceste casuri ară li o acțiune sedativă nervoasă, ipostenică și amiostenică, prin paralisia muschilor cu fibre striate.

Pentru acțiunea ei fluxionantă periferică, manifestată prin congestiuni periferice cutanee, până la roșată sau erupțiune scarlatiniformă, atropina s'a dată, prin analogie (*Similia similibus curantur*), în contra *scarlatinei*, ca curativă și chiară ca preservativă.

Ca *antierinice*, heladona și atropina se dau în contra tuturilor *cutarelor* și *iperemiilor* morbide sau terapeutice precum sunt *transpirațiunile profuse* ale fișiei, și *diaforeza* și *sialorea* provocate prin *jaborandi* sau prin pilocarpină.

Acastă acțiune *antierinică* a atropinei amă verificat o însu'mi în casul următor.

Observațiune. — Dumitru Ión, soldat, din regimentul 3 de linie, comp. 6, intrat în spitală la 8 Decembre 1879, simulantă de surdo-mutism.

La 14 Decembre 1879.

Înainte d'a i se administra medicamentele de experimentat și s'a luată temperatura și pulsul (traseu sfigmografic), precum și respirația și diametrele pupilei, dând rezultatele ce se vedă aci.

Ora 8, 15 minute (înainte de injecție).

Pulsul 120 pe minut.

Respirația 36.

Temperatura 36, 7.

Pupila. 4 milimetri de diametru.

(NB). Starca de accelerație a pulsului și respirației e datorită temperamentului nervos și emoției individului, și pînă la ore care punctu stimulației și nici de cum unei stări patologice apreciabile).

Ora 8, 30 minute. — Se practică două injecțiuni de pilocarpină (4 centigrame cloridatū de pilocarpină, 2 grame apă destilată.)

Ora 8, 31 minute. — Se practică o injecțiune de atropină (atropină 1 miligramū, apă 1 gramū).

Ora 8, 35. — Pulsulū 132, plin, iorte; respirația 30, individul plînge, pupila contractată, 2 milim. diametru, temperatura 35, 5, sudore pe frunte.

Ora 8, 45. — Roșată generală și intensă a peleī, sudore pe totū corpulū.

Ora 8, 53. — Are o micțiune.

Ora 9, 5. — Pulsulū 104, temperatura 36, 5, respirația 36, pupila și mai contractată, diametrulū, 0m. 0015.

Ora 9, 20. — Totulū reintră în starea normală.

Individulū n'a avutū vărsături nici salivatie mare (puțina salivă secretată a înghițit'o).

Concluziune. Dacă 1 miligramū de atropină nu neutraliză completū efectulū a 4 centigrame de cloridatū de pilocarpină, 'lū diminue însă intr'unū modū mai multū de câtū apreciabilū, atâtū în durată câtū și în intensitate.

La 17 Decembre 1879.

Ora 8, 30. (inainte de injecție).

Pulsului 88, respirația 24, pupila 3 m. diametru, temperatura 36, 6.

Ora 8, 45. — Se practică repede și alternativū. patru injecțiuni : două de pilocarpină cloridată și două de atro-

pină; peste totu patru centigrame de cloridatū de pilocarpinā și 2 miligrame pe atropinā.

Ora 8, 50.—Pulsulū 92, respirația 36, temperatura 36, 3 pupila 2 m. diametru, transpirație la frunte, puțină salivă.

Ora 8, 55.—Tote fenomenele observate cu 5 minute înainte persistă în același gradū, altele noi nu se observă.

Ora 9, 5.—Pulsū 92, respirația 28, temperatura 36, 5, pupila 3 m.

Ora 9, 10.—Nici unū fenomenū nou, nu e diureză, sialoree, diaforeză, nici roșăța pelei; sudorea a rămasū limitată numai la frunte.

Ora 9, 5.—Nici o schimbare nouă, organismulū se pōte considera ca reintratū în starea normală.

La 19 Decembre 1879.

S'au practicatū două injecții de pilocarpinā cloridatā și trei injecții de atropinā; peste totū 4 mgr. cloridatū de pilocarpinā și 3 miligrm. de atropinā pură.

Sudorea limitată la frunte a fostū singurulū fenomenū prin care pilocarpinā a pututū să și manifeste acțiunea sa.

Concluziune. Dosa de 2 miligrame atropinā pură, e de ajunsū pentru a neutraliza într'unū modū sigurū, promptū și *quasi* completū, efectele a 4 centigrame de cloridatū de pilocarpinā.

Antagonismulū terapeuticū între eserinā și atropinā, verificate prin experimente făcute asupra căinilorū.

Pentru a demonstra antagonismulū ce există între acești doi alcaloidi, amū căutatū a verifica însuși prin experimente aceea ce s'a susținutū de Kleinwächter, Bourneville, Thomas Fraser, etc., încă de la 1864. Aceste experimente le amū făcutū asupra a trei căini de talie medie, administrându-le alcaloidii susū șiși în injecții subcutanee, de ore-

ce această metodă ne oferă avantajul unei absorbții repede și totu de odată se poate controla multu mai bine doza absorbită.

Scopul urmăritu în aceste experimente, era 1^{-a} de a determina fenomenele ce le produce eserina, dată în cantitate netoxică ; 2^{-a} a determina doza toxică și ce fenomene presintă atunci animalul și, în fine, alu 3^{-a} a vedea dacă se voru neutralisa efectele eserinei, administrându în același timp și în aceiași doză alcaloidul contrariu.

În urma acestor injecții subcutanee, în 3 casuri observate, amu obținut fenomenele următoare :

Casul 1. — Unu câine, de talie medie, amu practicat u injecțiune subcutaneă cu 4 centigrame eserină pură.

La 9 și 20' a. m. amu introdus u 8 miligrame de eserină în 2 seringi.

La 9 și 30' câinile începe a avea agitațiuni și convulsii.

La 9 și 33' i-amu practicat u alte 8 miligrame în 2 seringi.

La 9 și 35' pupila este dilatată, fenomenu observat u încă și de Vée și Leven în experimentațiunile lor.

La 9 și 37' i-amu practicat u alte 24 în 4 seringi.

• 9 • 40' respirația convulsivă și dispneică, sialorea foarte abundență și tremurături.

La 10 fără 15' continuă toate fenomenele de mai sus, animalul umblă, se suc pe scaune și evitându lumina caută a se ascunde prin colțuri ; saliva lu încă prin abundența ei.

La 10 fără 10' are icnituri, neastâmpêr u și mersul începe a fi nesigur u : are o ușoră paresă.

La 10 fără 5' merge târându'și piciorile ; are icnituri și convulsii foarte violente, ataxice.

La 10 fără 4' sialorea și broncorea foarte abundente, ca și după pilocarpină ; convulsii epileptiforme. Începat u cu acul siringei nu simte. are micțiuni involuntare.

La 10 fără 3' animalul face mișcări rotatorii de la dreapta spre stânga (mișcare de manegiu).

La 10 punctul sialorea și mai abundentă; micțiune și defecațiune involuntare.

La 10 și 5' continuă aceeași stare de agitațiune. Pupila dreaptă mai contractată ca cea laltă.

La 10 și 7' paralisia trenului posterior.

• • • 10' ralul tracheal.

• • • 15' paralisia trenului posterior completă, respirațiunea sgomotosă, broncoreă.

La 10 și 17' paralisia trenului anterior (câinele este pus în libertate); paralisia generală; escitatul în toate modurile nu se poate mișca.

La 10 și 25' fenomenele de mai sus, încep să scădea în intensitatea lor.

La 10 și 28' fenomenele aproape diminuate; salivația aproape dispărută; tremurăturile micșorate.

La 10 și 30' animalul face sforțări de a se ridica, dar forțele nu-l ajută; el cade iarăși înapoi.

La 10 și 55' toate fenomenele sunt foarte mult diminuate; saliva de totu împuținată și foarte vâscoasă; face sforțuri de tuse pentru a se debarasa de mucusități, se scolară cu greutate, se mută din loc în loc, apoi iarăși cade. Pupila normală. Strigat în nume, dă atenție; se uită în jurul său.

La 11 și 35' este escitat, el se scolară cu greutate, merge câți-va metri și apoi cade iară. Nu mai are salivație; respirația mai liniștită; din când în când tremură și tușese.

La 12 ore. Aceiași stare.

• • și 10' Nici o modificare,

• • • 30' Animalul se scolară; se află bine. Vădit după trei zile, el nu prezintă nici un fenomen morbid.

Casul II. — Un câine de talie medie, i-am introdus 7 centigrame de eserină, în 5 siringi.

La 10 și 12' I-amă făcută ultima injecție subcutanee
 * * * 17' Începe o sialoree abundentă ca după pi-
 locarpină.

La 10 și 18' Căinele are neastâmpăr, umbletă nesigură
 și broncoree.

La 10 și 25' Starea de agitație se mărește și începă tre-
 murături. Pupila tinde a se contracta.

La 10 și 30' Păresa trenului posterior. Căinele ridicată
 în picioare, cade; are tremurături și convulsii: sialoreea mai
 abundentă; sensibilitatea începe a se micșora.

La 10 și 33' Icnituri, tremurături generale; căinele vo-
 indă să se scole, cade înapoi. Sialoreea crescută. Căinele
 are paralizie generală.

La 10 și 37' Convulsii generalizate: ralură tracheale sgo-
 motose.

La 10 și 40' Paralizie generală completă; mișcune in-
 volantară.

La 10 și 45' Contractii și convulsii spasmodice; agonie
 opistotonosă.

La 11 ore Căinele a succombat.

Casulă III.— La 9 fără 15' În ziua de 30 Octombree, amă
 practicată unui căine, de talie medie, două injecții subcu-
 tanate cu eserină și atropină, în dosă de 7 centigrame fie-
 care și una după alta, începândă cu atropina.

La 9 fără 5' Căinele începe deja a căsca și a geme; are
 contracțiuni spasmodice, mai alesă, în mușchii abdominali;
 mersulă ă este nesigură, tremurătoră; are puțină sialoree
 și respirațiunea accelerată. Limba forte congestionată și
 aproape cianosată,

La 9 fără 3' Are sguđuiră convulsive din când în când;
 continuă a geme.

La 9 punctă. Dilatațiã pupilei, neastâmpăr și tremu-
 ratură convulsive.

La 9 și 5' Aceleași fenomene.

• • • 12' Cade în somnolență.

• • • 20' Se scolă și are iarăși convulsii generale.

• • • 30' Scote nisce gemete particulare delirante, halucinatorii; are contracțiuni spasmodice violente; neastâmpărū mare; urlă; tremurături puternice, ce tinū 20 de secunde, apoi supravinū căscături. Căinele se așaiă liniștitū într unū locū; elū pare că voesce a se culca și dormitēză.

La 9 și 35' Iarăși urlete și neastâmpărū, umblă în tōte părțile, scotēndū nisce urlete delirante, halucinatorii.

La 9 și 50' Aceleași fenomene, din când în când și mai alesū tremurăturile couvulsive.

La 10 și 5' Se observă o scurtă periōdă de liniște, după care urmēză îndată iarăși neastâmpărulū, urletele, tremurăturile și umbletulū nesigurū, apoi somnolență. Conjunctiva fōrte injectată, pupila dilatăă și respirația mai profundă.

La 10 și 25' Tușesce și ienesce. Aceleași fenomene.

• 12 • 5' Căinele stă lungitū la pământū; elū se scolă cu dificultate; după provocațiunile făcute merge cu pași nesiguri; și presintă simptome de parea trenulū posteriorū.

La 1 și 5' Fenomene de insensibilitate și completă trândăvie; pupilele fōrte dilatate; astū felū că căinele nu pōte vedea nimicū; nu se scolă de câtū cu fōrte mare greutate.

Aceste fenomene aū continuatū douē zile consecutive, când căinele a începutū a și reveni în simțiri. Cu tōte acestea dilatația pupilei s'a menținutū și a 3-a zi.

Conclusiune.—Din acestū din urmă casū se constată, în modū evidentū, că efectele toxice ale eserinel aū fostū în modū completū anulate prin efectele atropinei, care a

lucrată în modă predominantă și astă-felă a neutralisat acțiunea primului alcaloidă.

Prin urmare nu este îndoielă că, în dosă egală, atropina este ună puternică *antidotă* ală eserinei.

Dacă în cazul II cu 7 centigrame de eserină, dată singură, amă intoxicat ună căine în mai puțină de 35 minute, nu este nici o îndoielă că, cu aceeași dosă, în al III-lea casă, amă fi produsă o a doua intoxicațiune fulgerătoare, dacă n'arăm fi dată atropina, care să neutralizeze eserina.

Efectele curative obținute cu sulfatul neutru de atropină, dată în *injecțiuni ipodermice*, amă fostă cele următoare :

Cu sulfatul neutru de atropină amă tratat *transpirațiunile profuse, epilepsia și incontinențele atonice ale urinei*.

Transpirațiunile profuse nocturne. Cu atropina sulfurică dată în dosă de 1-3 miligrame, amă obținută succese complete în 3 casuri. În primulă casă, transpirațiunea profusă nocturnă, a fostă ameliorată prin 4 injecții făcute cu 2 miligrame pe zi, și vindecată cu totulă după 7 injecții, adică în 3 zile amă dată câte 2 miligrame pe zi, și în a 4-a ună miligramă.

În cele două casuri, succesulă a fostă același, însă durată tratamentulă a fostă diferită. În ună casă, transpirațiunea a fostă diminuată, după 4 injecții, a 2 miligrame pe zi (ună miligramă dimineața și altulă seara) și după 5 zile de tratamentă a fostă combătută cu totulă, rădicându-se dosa la 4 miligrame pe zi, 2 dimineața și 2 seara. Acțiunea fiziologică a medicamentului a fostă foarte manifestă în câtești trele casuri, chiar în dosă de 1 miligramă.

Ceea ce amă remarcată în toate aceste casuri, este că morboșii acusați după o oră, multă o oră și jumătate de la injecțiune, adică în timpulă acțiunei atropinei, o înecăciune în peptă și accese de tuse frecvente.

Epilepsia (?) Din 4 casuri observate, s'a remarcată numai

unû singurû casû, unde chiar dosa de 5 miligrame pe ÷i nu a produsû nici cea mai mică modificare fiziologică. În celelalte 3 casuri, după 3 până la 5 minute de la practicarea injecției, starea de acrinic a mucoșei bucale devenea foarte pronunțată, pacientulû avea uscăciune în gâtû, sete mare și unil din ei acusaû cefalalgie, vertigii și furnicături în membre, apoi dificultatea mișcărilorû din ce în ce mai mari. La alții amû observatû, ca fenomenû constantû, paresa membrelorû superioare și inferioare. Pupila începea a se dilata, după 8—10 minute dela injecțiune, și ajungea la maximum dilatațiunei, după 15—20 minute. În timpulû tratamentului de 2—3 luni, cu intervale de repausû de 8—10 zile, nici unulû din acești indiviđi nu a avutû vre-unû accesû adevăratû de epilepsie. Amû bănuitû o simulațiune.

Incontința atonică a urinei. Vindicarea a fostû completă în 3 casuri tratate cu 2 miligrame de sulfatû neutru de atropină, date în 2 injecții, una dimineața și alta sêra.

Într'unulû din aceste casuri, amû obținutû această vindecare, după unû tratamentû de 5 zile : în celelalte 2 după 8 zile.

Pentru a ne asigura despre calitatea atropinei, ce întrebuințamû, și despre activitatea ei, amû experimentat'o, în mai multe casuri, ca antagonistă a pilocarpinei, și amû văditû că ea se absorbte și dă efecte destulû de manifeste : Două miligrame de atropină au fostû suficiente pentru a neutraliza efectele fiziologice a 4 centigrame de pilocarpină.

DUBOISIA MYROPOIDES

(DUBOISINA)

Acestu arbustū, indigenū în Australia, New Waly Qucensland și New Caledonia, a fostu clasatū de către unii botaniști între plantele *Salpiglossidelorū*, o familie intermediară între Solanee și Scrofulanee, iar de către alții între plantele familiei *Solanelorū*. (Profesorulū Oliver of Kow. the Lancet 2 March, 1878).

Compozițiunea chimică. Principiulū activū alcaloidicū alu acestei plante a fostu extrasū de către Pelit și numit *Duboisinā* (Journal de thérapeutique, Paris 10 Mars, 1878).

EFECTELE FISILOGICE.

După esperimentațiunile lui Foresee din Sydney, Ringer, Iweedy și Gubler, duboisia și mai alesū principiulū seū *duboisina* arū fi unū medicamentū *miostenicū* ischemiantū și *midriaticū*, cu multū mai energicū de călū atropina și daturina.

Gubler a făcutū injecțiuni ipodermice cu o jumătate miligramū de duboisinā și a constatatū, în scurtū timpū, uscăciunea gâtului și o turburare ușorā a vederii.

Cu injecțiuni de unū miligramū a obținutū, pe lângă us-

căciunea gâtului și turburarea vederii, sete, accelerațiunea pulsului, dilatațiune pupilară, roșată scarlatiniformă și paresă musculară, fenomene ce se observă și în *atropismă* și în *daturismă*.

La unu individū liscicū cu sudorī profuse, dosa de unū miligramū de *duboisinā* a produsū accidente de colapsū. Sidney Ringer a constatatū acțiunea anticritică a *duboisinei* în modulū următorū : a injectatū unū individū suferindū $\frac{1}{3}$ din *granū* (2 centigrame) de *pilocarpinā* și după 9 minute, când transpirațiunea și salivațiunea erau la sumum de intensitate, a mai injectatū o soluțiune de *duboisinā* (preparatā în proporție de $\frac{1}{20}$); 7—10 minute după acēstā din urmă injecțiune a dispărutū, atâtū transpirațiunea câtū și salivațiunea și, 19 ore după esperimentațiune. pacientulū se mai plāngea încă de căldură și de uscăciune în gātū.

Iweedy a făcutū esperimentațiunī asupra ochiului, totū cu acēstā soluțiune filtratā ($\frac{1}{20}$) de extractū de *duboisinā*, și a constatatū că determinā o dilatațiune pupilară multū mai mare și multū mai durabilā (6—10 zile) de câtū aceea determinatā de *atropinā*. În același timpū produce și o paralizie a muschiului acomodațiunei, care, în totū-d'a-una, devine completā și persistentā (trei până la 4 zile).—Acomodațiunea nu și reiea activitatea normalā de cât a 5^a sau a 7^a zi, după esperimentațiune.

Duboisina nu pare a lucra asupra muschilorū extraocularī.

INTREBUINȚAREA TERAPEUTICĂ

După Iweedy și Gubler, *duboisia* (extractū) sau *duboisina* potū fi întrebuințate cu succesū :

Ca midriatice în oftalmī, keratite, irite, în spasmurile mus-

chiului acomodatiunii și în lăte casurile unde este necesitate de a obține o paresă a muschiului acomodatiunii.

Ca antierinice, în contra ipercriniiilor morbide și terapeutice, și în special în contra transpirațiilor profuse ale ftisicilor, ale febrei ectice și acelor produse pria jaborandi.

Ca miostenice ischemiante, și prin urmare sedative circulatorie, musculare și nervoase, în contra *nevrosclor* ipercrinice, precum este *delirul megalomaniac* sau *alcoolic*. Astfel Gubler citează un caz de *delir alcoolic*, care nu putuse a fi calmat prin injecțiunea subcutanee a 5 centigrame de cloridat de morfină și administrarea a 3 grame de cloral, și care a fost combătut prin injecțiunea subcutanee a *unui singur miligram* de duboisină.

Voidndu a verifica această acțiune a duboisinei, am injectat și eu o doză zilnică de 3—4 miligrame de sulfat de duboisină, la omeni.

Cu acest medicament am tratat: *ftisit pulmonare, bronco-pneumonit și transpirații profuse.*

Ftisit pulmonare, am tratat 5 cazuri cu duboisină, dată în doză de câte 2—5 miligrame, pe zi. În 2 cazuri am observat, chiar din a 3-a zi de tratament, o ameliorațiune, care consista în modifi cațiunea ralurilor bronchice: ralurul subcrepitanț devinea mai puțin numeros, respirațiunea mai puțin frecventă, mai puțin genată; ralurile sibilant și sonor aprăpe dispărute. Starea generală îmbunătățită, temperatura corpului diminuată, pe fie-care zi aprăpe constant, cu 4 divisiuni. În ambele cazuri indiviđii presintau accese de tuse care durau vre-o două ore, după injecția ipodermică.

Tratamentul a fost continuat la unul 10 zile și la altul 14 zile, cel d'intăiu a sucombat, iar cel d'ală do-uilea a fost trimis în concediu.

Bronco-pneumonit, am observat 3 cazuri. Într'unul

după 4 injecții făcute câte 3 miligrame pe zi și în timpul de 6 zile, s'a constatat o ușoară ameliorațiune din partea fenomenelor fizice ale acestui morbu; s'a constatat asemenea în fie-care zi o împuținare a ralurilor crepitante și subcrepitante.

Transpirațiuni nocturne profuse. În două cazuri de transpirații profuse nocturne la indiviții tuberculoși, după unu tratamentu, la unul de 4 zile, câte 4 miligrame pe zi și la altul de 5 zile câte 3 miligrame, pe zi, amu observatu o modificațiune numai în ceea ce privește abundența transpirațiunei. Ambii morboși, în totu timpulu tratamentulu, au acusat celalalgie, vertigiu violint și o exacerbațiune în tusea lor.

Pentru a ne asigura despre absorpțiunea duboisinei, dată prin metoda ipodermică, și despre acțiunea ei pozitivă, amu făcutu experimente cu această substanță medicamentosă și cu pilocarpina, date, sau una după alta, la diferite intervale, sau ambele de odată, și amu vedutu că, în adevăru, două miligrame de duboisină, neutralizează, în modu siguru și completu, efectele fiziologice a 4 centigrame de pilocarpină.

Prin urmare, duboisina în doză de 2 miligrame, exercită o acțiune farmacodinamică destul de intensă, destul de energetică, în câtu să potă să dea locu la modificațiuni organice sau funcționale curative.

Asemenea amu datu, la câini, până la 75 miligrame de sulfatu de duboisină d'odată și abia amu obținutu o amiostenie, o paresă a trenulu posterioru și o accelerațiune a respirațiunei.

În același timp, amu constatat și acțiunea *antagonistă* ce există între *duboisină*, *pilocarpină* și *escriină*.

Iată și observațiunile detaliate, culese foarte consciințios de internulu serviciulu, Petrescu Grigore.

Acțiunea antagonică a Pilocarpinei și a Duboisinei

In injecțiunii ipodermice.

La 31 Decembre 1879.

S'a injectat soldatul Herșcu Zeltzer, din compania artileriei, simulant de epilepsie, 4 centigrame cloridat de pilocarpină. Efectul medicamentului a fost repede: exagerațiunea secrețiunii tuturilor mucoselor și pelei s'a produs în cel mai mare grad. Durata acestor fenomene a fost cea obicinuită: o oră și jumătate.

La 2 Ianuariu 1880.

I s'a practicat două injecții de cloridat de pilocarpină și două de duboisină; peste tot 4 centigrame pilocarpină și 2 miligrame duboisină.

La 9 ore 47 minute, înainte de injecție, puls 64 pe minut, temperatura 36,6.

Pulsul și temperatura se mențin astfel pînă la ora 10 și unu quart; în acest interval nu se observă nici cea mai mică schimbare în starea obicinuită a individului.

La 3 Ianuariu și la 5.

I s'a făcut injecțiuni de pilocarpină în aceeași doză ca la 31 Decembre; rezultatul a fost ca și atunci; toate efectele pilocarpinei s'a produs cu intensitatea lor ordinară.

Concluziune. — Două miligrame de duboisină neutralizează într'un mod sigur și complet, efectul a 4 centigrame de cloridat de pilocarpină.

In colire

Duboisina

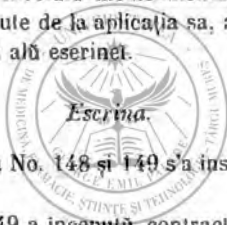
La bolnavii de la No. 144 și 145 s'a instilat duboisina la 9 ore și 22 minute dimineața.

La No. 144 a început a se dilata pupila la 9 ore și 27, minute, adică peste 5 minute după instilația medicamentului.

La No. 145 a început dilatația pupilei la 9 și 30 minute, adică peste 8 minute de la instilație.

La No. 144 și 145 dilatația maximum la orele 9, 35 minute, adică peste 13 minute de la instilație.

Concluziune. — Efectul medicamentului a fost apreciabil peste 5 minute de la aplicația sa, adică cu 4 minute mai curînd de cîtă ală eserinei.

La bolnavii de la No. 148 și 149 s'a instilat eserina la 9 ore și 24 minute.

La No. 148 și 149 a început contractia pupilei la 9,33 minute, adică 9 minute după instilație.

La 9, 45 minute, contractia maximum, atîtă la No. 148 cîtă și la 149, adică după 21 minute de la instilație.

Concluziune. — Efectul medicamentului a început a se simți peste 9 minute de la aplicația sa, adică cu 4 minute în urma aceluia ală duboisinei; efectul totală s'a obținut peste 21 minute, adică cu 8 minute mai tîrziu de cîtă acela ală duboisinei.

Dosa întrebuițată în tôte aceste experimente, a fosit cîte o picătură din soluțiunile următoare :

Iea : Sulfatū neutru de duboisină.

0,10 centigrame.

Apă destilată,

20 grame.

Adecă 0,0025 duboisină pentru 0,05 apă distilată.

Iea : Eserină pură.

0,10 centigrame.

Apă destilată,

20 grame.

Adecă 0,0025 eserină pentru 0,05 apă distilată.

Duboisina.

La No. 148 și 149, s'a instilatū, după ce se obținuse contracția maximum prin eserină, la ora 9, 45 minute, o picătură de duboisină.

La No. 149, la 10 ore a începutū a se dilata pupila, adecă 15 minute după instilatiā duboisinei.

La No. 148, la 10 ore și 4 minute, a începutū a se dilata pupila, adecă 19 minute în urma instilației duboisinei.

La No. 149, la 10 ore și 7 minute, pupila dilatată întrece pe cea normală, adecă 22 minute în urma instilației de duboisină; acesta a învinsū cu totulū efectulū eserinei.

Eserina

La No. 144 și 145, la orele 9, 45, se instilă câte o picătură de eserină, în ochiul a cărorū pupilă a fostū dilatată prin duboisină.

Efectulū nefiindū nici de cum apreciabilū, putemū dice că a fostū nulū, chiarū după 24 ore de la aplicația medicamentulū.

Concluziune. — În dosă egală, efectulū de antagonismū alū eseriniī asupra duboisinei a fostū inapreciabilū.

La No. 148 și 149, la 10 ore și 18 minute, dilatația maximum :

Concluziune. — Efectul duboisinei s'a arătat la No. 149 după 15 minute, adică cu 10 minute mai târziu de cât în acțiunea sa izolată.

La 10 ore și 7 minute, adică cu 22 minute în urma instilațiunii, duboisina a neutralizat cu totul efectul eserinei, acțiunea sa a fost dar mai puternică de cât a acesteia.

La 10 ore și 18 minute, dilatația e maximum, prin urmare efectul duboisinei a fost întârziat cu 20 minute.

Durata acțiunii medicamentose.

Duboisina.

La 22 Octombrie 1879, orele 9, 20 a. m. s'a instilat în ochiul drept al unui bolnav, o picătură de duboisină.

Efectele s'a produs în același timp ca în experimentele de mai sus, și s'a menținut până la 27 Octombrie, orele 8 seara, cu o intensitate care a descrescut într'un mod foarte puțin apreciabil din zi în zi.

Eserina.

În aceeași zi și oră s'a instilat în ochiul stâng al aceluiași bolnav o picătură de eserină.

Efectul s'a produs ca în experimentele de mai sus și s'a menținut până la 25 Octombrie, orele 8 seara, când abia mai era apreciabil.

Eserina în dosă îndoită asupra duboisinei.

Duboisina.

La 30 Octombrie, orele 9 și 9 minute a. m. s'a instilat o picătură de duboisină în ochiul drept al unui bolnav,

La 7 și 12 minute dilatația e destul de apreciabilă.

La 9 și 25 minute, dilatația maximă.

La 9, 30 dilatația e în același grad cu și înaintea instilației de eserină.

La 9, 35 dilatația e în același grad cu și înaintea instilării celei d'a doua picătură de eserină. Această dilatație se menține până la 2 Noembrie.

Eserina.

La 9, 25, se instilează o picătură de eserină în ochiul dilatat prin duboisină.

La 9 și 30 se instilează încă o picătură de eserină.

Concluziune. — Efectul antagonist al eserinii asupra duboisinei, chiar în doză îndoită, e mult mai puțin energic de cât al acesteia din urmă asupra eserinii.

Voindă a verifica doza toxică a duboisinei, am făcut mai multe experimente pe animale.

Iată vr'o câte-va cazuri:

Cazul I. La 13 Februarie, orele 10 dimineața, s'a practicat unuî câine de talie medie două injecțiuni, peste *totă* 10 miligrame, de sulfat neutru de duboisină.

Peste 15 minute, s'a vădit o dilatație enormă a pupilelor și, lucru singular, nici unuî altu fenomen nu s'a arătat.

Căinele rămânând în aceeași stare, peste o oră i s'a practicat alte două injecțiuni în aceeași doză. Nici unu fenomen nou, chiar după trecerea de două ore, nici o turburare a motilității sau sensibilității nu s'a arătat; fața sa e calmă, mersul ordinar.

Cazul II. La 14 Februarie, ora 10, i s'a injectat din nou și d'o dată, 35 miligrame de sulfat neutru de duboisină. După $\frac{1}{3}$ oră de la injecțiune, pupila era dilatată enorm, altu fenomen nu s'a arătat în restul zilei; s'a

părutu destul de liniștită și a doua zi era în aceeași stare, ca mai înainte d'a i se fi administrat doza presumată toxică.

Casul III. La 3 Marte orele 9 și $1/2$ dimineața, s'a practicat unu căine de talie medie două injecțiuni, care conțineau 50 miligrame de sulfat neutru de duboisină, și s'au observat fenomenele următoare :

La 9,35 căinele agitat, pupila dilată.

- 9,40 respirația începe a se accelera, devine sgomotoasă.
- 9,45 animalul este foarte agitat, latră ; pupila mai mult dilată.

La 9,50 se observă paresa membrelor posterioare, agitația continuă.

La 9,55 cecitate completă ; cavitatea bucală precum și limba în stare de acrinie.

La 9,58 animalul foarte agitat, latră cu furie, respirația foarte accelerată și sgomotoasă.

La 9,60 paresa manifestă a membrelor posterioare, celelalte fenomene continuă, respirația continuă a fi accelerată însă cu întreruperi ; animalul are puțină somnambulă.

La 10,15 paresa fizică generală, nici unu altu fenomen nou.

La 10,20 paralisia trenului posterior.

• 10,45 toate fenomenele dispărute. Animalul a fost observat până la 3 și $1/2$ p. m. N'a sucombat. A doua zi era în stare normală.

Casul IV. În aceeași zi s'a practicat unu altu căine, asemenea de talie medie, o injecție cu 57 miligrame sulfat de duboisină.

La 10,25 s'a practicat injecția.

- 10,30 nici unu fenomen manifest.

• 10,35 pupila începe a se dilata, respirația se accelerează ; animalul este foarte agitat, latră furios.

La 10,45 respirația foarte accelerată și sgomotosă ; nici un alt fenomen manifestă.

La 10,50 pupila enormă dilatăată ; animalul este foarte agitat, respirația continuă a fi accelerată.

La 10,59 cecitate completă.

• 11,10 paresa membrorilor posterioare, fenomenele încep a diminua.

La 11,30 animalul se află liniștit ; nici un fenomen nou ; în restul zilei a părut destul de liniștit și a doua zi era în aceeași stare, ca și mai înainte d'a i se fi administrat duboisină.

Casul V. În ziua de 16 Marte s'a făcut injecție tot cu sulfat neutru de duboisină, în *dosă de 75 miligrame*, tot aceluiași câine, căruia în ziua de 3 Marte i s'a făcut injecție cu 50 miligrame.

La 9,43 s'a practicat injecția.

• 9,50 respirația se accelerează, câinele este agitat, pupila dilatăată.

La 9,54 pupila enormă dilatăată, câinele latră, respirația sgomotosă.

La 9,57 cecitate completă ; respirația mai accelerată ; cavitatea bucală, precum și limba sunt în stare de acrinie.

La 10,10 respirația mai puțin accelerată. paresa membrorilor posterioare.

La 10,25 animalul are somnambulă ; când este deșteptat latră și urlă.

La 10,40 nici un alt fenomen nou ; toate fenomenele expuse descresc.

La 10,55 paralisia trenului posterior ; somnambula a durat până la orele 5 p. m. A doua zi animalul era mai puțin vesel ca înainte de practicarea injecției *presupusă toxică*, însă, spre seara acelei zile, el a reveni în stare normală.

IOSCIAMULŢ

Suntă două specii de iosciamă : iosciamulă negru și iosciamulă albă.

Celă d'întăiă este mai activă pentru că conține mai mare cantitate de principiu activă.

Iosciamulă este o plantă bisanuală, care crește în toate locurile necultivate. Animalele o pască fără nici un inconvenientă.

Părțile usitate în medicină suntă rădăcina, foile și semințele.

Proprietăți fizice și chimice. — Planta întregă exală o odoră vină-ă, neplăcută, specialmente cândă este prăspătă.

Semințele sale analogisate de către Brandes, au dată ună oleă esențială ; o resină insolubilă în eteră, malată de iosciamină, de calce, de magnesie, feră, potasă și amoniacă ; zahară, gumă, glutenă, etc.

(Geiger a preparată *iosciamina*, $(C^{30}H^{17}AzO^7)$ și a constatată că este ună alcaloidă analogă cu atropina : cristalișândă în ace subțiri, albe și grupate în forma unei stele, de o savore amară, neplăcută, forie solubilă în apă și volatilă, fără a se descompune la o căldură mare. Iosciamina jăcă rolulă unei base saline și este incompatibilă cu iodulă (cu care dă ună precipitată brună), cu taninulă și clorurulă de aură (cu care dă ună precipitată albă gălbuiă). Clorurulă

de potasiu nu o precipită și prin acesta se deosebesce de atropină. — În prezența baselorū alcaline caustice și a căldurei, ioscianina se descompune și degagă amoniacu. Prin distilațiune Morres a obținutū unū oleū empireumaticū, lorte toxicū.

FORMELE FARMACUTICE SI POSOLOGIA.

1° *Pulbere* de foi sau de rădăcină de iosciamu, în dosă de 20 centigrame până la 2 grame pe zi.

II. Idrolecte

1° *Infuziunea* din 1—2 grame de foi de iosciamu, pentru 400 grame apă.

2° *Decocțiunea* de rădăcină, din 2—4 grame la 500 grame apă.

3° *Sucul* de iosciamu în dosă progresivă 1—5 grame.

4° *Siropul* în dosă de 30 grame pe zi.

5° *Extractul aposu* în dosă de 10—20 centigrame

6° *Extractul de suc de iosciamu depurat sau nedepurat.*

III. Alcoolecte

1° *Extractul alcoolicu* de foi, de rădăcină sau de semințe în dosă de 10—15 centigrame.

2° *Tinctura alcoolică* de foi, de rădăcină sau de semințe în dosă de 4—5 grame pe zi.

3° *Siropul de linctură*, preparatū din 1 parte tinctură pentru 7 părți apă și 15 părți zaharū.

IV. Eterolecte

1° *Extractul etericū*; 5—10 centigrame.

2° *Tinctura eterică*, în doză de 50 centigrame până la 1 gramă.

V. Mirolele

1° *Oleul* de iosciamă preparat în proporție de $\frac{1}{2}$; se dă în embrocațiuni și linimente.

2° *Pomada* sau gliceroleul de iosciamă preparată în proporție de $\frac{1}{2}$.

3° *Săpunul* de iosciamă preparat cu tinctură alcoolică de iosciamă trei părți, și săpun de sodă o parte.

4° *Iosciamul* face parte din *balsamul lui Tranquil*, din *pilulele lui Meglin* și din *unguentul populei*.

VI. Iosciamina pură

Iosciamina pură, se dă, în doză de 1—4 miligrame, pe Ți, în pulberi, în pilule, în poțiuni, sau în soluțiuni, precum este *soluțiunea alcoolică a lui Schroff*: Un gram de iosciamină pentru 10 grame alcool și 100 grame apă. Din această soluțiune se administrează 4—5 picături pe Ți: în *linimente*, în doză de 5—15 centigrame la 30 grame de oleu, axungle sau glicerină și în soluțiuni apoase, *pentru injecțiuni subcutanee*, 1—2 miligrame de iosciamină la 4 grame apă.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ

Prin toate observațiunile și experimentele făcute mai în special de Oulmont și Laurent, s'a constatat că iosciamina lucrează ca un stimulant al sistemului nervos ganglionar. Dacă este dată în doză mică, terapeutică, efectele sale negative nu se manifestă de câtă prea puțin sau nici de cum; pe când dată în doză mare efectele sale pozitive sunt urmate imediat de cele negative, foarte intense.

Penru o mai bună deslușire, iată concluziunile la cari
aū ajunsū Oulmont și Laurent :

1° *Iosciamina lucrăză specialmente asupra marelui sim-
paticū.*

2° *Dose mici determină o contractiune capilară, și dozele
fôrte mari determină o paralisie vasculară.*

3° Tensiunea arterială, se măresce prin o dosă mică, pe
când o dosă toxică o face să scadă. *Aceste rezultate nu sunt
modificate prin tățerea nervilorū pneumogastrici.*

4° Numărulū pulsațiunilorū se măresce și amplitudinea
lorū scade.

5° Mișcările cordului se impuțineză și se reguleză.

Aplicarea iosciaminei d'adrechtulū asupra cordului pro-
duce, ca și daturina, o oprire completă a bătăilorū cardiace.

7° Respirațiunea este accelerată.

8° Sistemulū nervosū alū vietii animale nu este nici de
cum modificatū sau influențatū; numai o dosă toxică pro-
duce o diminuare a sensibilității periferice.

9° Structura moschilorū cu fibre striate nu este modifica-
tă; nici incitabilitatea lorū nu este modificată sau influențată.

10° O mică dosă măresce mișcările intestinelorū; o mare
dosă le paralisăză.

11° Fenomenele generale ce se mai observă suntū resul-
tatulū modificațiunilorū circulațiunei. — Iosciamina se eli-
mină repede prin urină, unde pôte fi regăsită.

12° Dilatația pupilei este atribuită escitațiunei marelui
simpaticū, iar nu nervului oculo-motorū.

13° Dosele mici diminue temperatura periferică a corpului,
iar dozele mari producū o urcare a temperaturēi perife-
rice, și o scădere în temperatura centrală.

Din lôte acestea se constată, într'unū modū evidentū, că e-
fectele obținute prin administrarea iosciaminei suntū ace-
lea ale stimulațiunei nervilorū vaso-motori. — La începutū
observămū fenomene de contractiune și apoi de dilatațiune

vasculară. — Acestei contracțiuni capilare se poate atribui frecvența pulsului, creșterea tensiunii arteriale, accelerarea respirației și a mișcărilor peristaltice și antiperistaltice ale intestinelor, dilatațiunea pupilei și scăderea temperaturii periferice; iar dilatațiunea vaselor se poate atribui scăderea pulsului, a tensiunii și a plenitudinii arteriale; urcarea ealdurei animale; diminuarea respirației și a bătăilor cordului; diminuarea sensibilității periferice și a contractilității intestinelor.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE ALE IOSCIAMULUI SAU ALE
IOSCIAMINFI.

Aplicațiunile terapeutice ale iosciamului sunt aceleași ca și ale beladonei, cu deosebire că el trebuie dat în doză doită, spre a produce aceleași efecte terapeutice.

Astă-fel, după teoria lui Oulmon și Laurent, iosciamul se poate da ca *miostenic* ischemiant, și prin urmare vascular și nervos, în cazul de iperemie și inflamațiunii, și în special în inflamațiunile organelor respiratorii, precum și în cazurile de emoragii active.

Totă ca sedativă circulatoră și nervosă sau *antispasmodică*, iosciamul s'a dat în contra *nevralgiilor* sau *iperestezicilor*, *nevroselor* și *maniilor iritative* sau *congestive* (Störk, Meglin și Valleix). — Astă-fel s'a dat iosciamul, atât pe din afară, în aplicațiunii topice, cât și pe din intru, în contra elementelor *durere* și *spasmu*, consecutive unei iperemii active.

Störk din Viena a preconisat iosciamul ca sedativă nervosă sau calmantă în contra *durerilor cancerose*.

Meglin și Valleix l'au dat ca sedativă nervosă, în contra *istericilor*, *coreel* și chiar în contra *epilepsicilor*. — În acestă din urmă morbu, Meglin l'a dat în asociațiune cu oxidul de

zincă și cu semințele de datura stramoniū, sub formă de pilule : *Pilulele anti epileptice ale lui Mèglin*.

În fine iosciamulū a fostū datū pentru aceeași acțiune sedativă nervoasă, ca corectivū alū acțiunii iritante locale a medicamentelorū irito-alterante, de esemplu în asociațiune cu calomelulū său cu sublimatulū corosivū.

DATURA STRAMONIŪ

Datura stramoniū este o plantă din familia Solaneelorū, ce crește spontanē în mai lōte părțile lumel, și mai alesū în locurile de depozite organice. — Ea exală o odōre neplăcută, grețōsă.

Părțile usitate în medicină suntū : *foile, semințele și rădăcina*.

Compozițiunea chimică. — După analiza lui Promnitz, foile și mai alesū semințele de datura stramoniū conținū unū alcaloidū identicū cu atropina și numita *daturina* ($C^{24}H^{28}AzO^6$).

Ca și atropina și iosciamina, daturina cristalisēzā în cristale albe aciforme, puținū solubile în apă rece și în eterū, mai solubile în apă ferbinte și în alcoolū.

Ea se combină cu acizil organice și anorganice, și dă săruri ca și atropina.

FORMELE FARMACEUTICE ȘI POSOLOGIA

1° *Pulberca* de foil uscate sau de semințe uscate, în doză de 2—5 centigrame.

2° *Infuziunea* în dosă de 10—20 centigrame pentru 200 grame apă.

3° *Maceratiunea apoasă sau oleoasă*, precum este balsamul lui Tranquil, pentru usul esternu.

4° *Tinctura alcoolică și eterică* de foi sau de semințe, în dosă de 10—20 picături.

5° *Alcoolatura* de foi, în dosă de 20—40 picături.

6° *Extractul de suc de foi sau de semințe*; se dă în dosă de 2—6 centigrame.

7° *Unghentul de stramoniu*, se prepară din extractu de datură o parte, și din axungie patru părți.

8° *Emplastrul de stramoniu*.

9° *Țigările de foi de stramoniu*.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ

Din experimentele comparative ale lui Oulmont și Laurent, se constată că daturina are aceeași acțiune fiziologică, ca și iosciamina, cu diferența numai că această din urmă produce numai o scădere, o regulare în mișcările cordului, pe când daturina produce o intermitență și chiar o oprire completă a bătăilor cordului; ceea ce probază o mai mare activitate în acțiunea ei stimulantă asupra plexului cardiac.

După unii terapeuști, daturina ar fi multă mai activă de cât atropina. De aceea nici n'ar pute fi dată în dosă mai mare de jumătate miligramă, de o dată pe zi.

O dosă mai mare sau toxică de daturină, ar produce toate fenomenele nervoase ce se observă în intoxicațiunile cu atropina, și chiar multă mai intense. Astă-fel delirul halucinatoriu al daturinei, ar fi mai intens și mai durabil, constituind o *manie pasageră*.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE

Suntă aceleași ca și ale beladonei sau ale atropinei.

Daturina se dă cu succes, mai ales în contra *neuralgiilor și nevroscloră congestive*. Ea a fost dată cu succes, în contra manșilor, cari recunosc de cauză o congestiune sau o iritațiune cerebro-spinală. (Moreau de Tours).

Asemenea s'a dată ca *antispasmodică*, foarte multă reputată, în casurile de astmă consecutivă unei congestiuni iritative, cerebro-spinale. În adevăr, datura nu determină ameliorațiunii de cât în casurile de *astmă congestivă*, observată la indiviđii polisarei și ptetorici.

Solanele cele mai usitate în medicină sunt : *Solanum nigrum* și *Solanum dulcamara*.

Principiulă activă ală solaneloră este glicosidulă numită *solanina* ($C^{46}H^{71}AzO^{27}$). Ea a fostă descoperită la 1821 de către Desfosses, în semințele planteloră *Solanum nigrum* și *Solanum dulcamara*, și mai cu sēmă în ramurile vestejite ale *Solanului tuberosă* (cartofil).

Preparație. Se estrage din ramurile vestejite ale cartofiloră. Se pulberisăză aceste rămuri și se ferbă cu apă puțină acidulată cu acidă sulfurică. După ce s'a strecurat, îi se adaugă puțină amoniacă, care dă ună precipitată în vre-o câte-va minute. Acestă precipitată se disolvă în alcoolă ferbinte și după aceea se lasă să se răcēscă. Prin răcire se depună cristale de *solanină*, subțiri ca acele. Se purifică prin mai multe soluțiuni în alcoolă.

Puritatea ei se cunoșce prin licoarea limpede și curată, ce dă când este disolvată în acidul cloridric rece.

Proprietăți. Solanina este cristalină, prea puțin solubilă în apă și în eter, puțin solubilă în alcool rece, foarte solubilă în alcool ferbinte. Savoarea sa este amară.

Este incoloră la temperatura ordinară, însă la o temperatură ridicată se colorază și la 235° se topește. Este solubilă în acizi, formându săruri definite. Bazele alcaline o precipită din soluțiunile ei sub formă gelatinosă.

Solanina reduce sărurile de aur și de argint.

Acizii diluați, la o căldură ridicată, o descompun în *solanidină* ($C^{60}H^{11}AzO^2$) și în *glicosă* $3(C^{12}H^{10}O^{10})$.

Solanidina este cristalină ca și solanina, însă foarte solubilă în eter și în alcool și puțin în apă ferbinte. Ea este mai alcalină de cât solanina. Tratată cu acid cloridric, dă o sare cristalisabilă în prisme.

FORMELE FARMACEUTICE ȘI DOZOLOGIA

1° *Pulberca* de semințe de solană neagră sau de solană dulcamara; se dă în dosă de 10—12 centigrame.

2° *Infuziunea* sau decoctiunea de stipide (figuri) de dulcamara, preparate în dosă de 10—20 grame pentru 200—300 grame apă. Acesta este *Tisana depurativă* a celor vechi; această acțiune depurativă este produsă, negreșit, prin multa apă caldă ce introduce, dacă nu și prin *solanidina*, ce poate conține.

3° *Estractulă* de dulcamara, în dosă de 6—60 centigrame pe zi.

Acțiunea fiziologică a solaninei, este aceeași ca și a iosciaminei.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE

Pe lângă aplicațiunile lor terapeutice ca sedativu nervosă, solanina se mai pöte aplica și ca atropică prin cantitatea cea mare de *piecroglicionă* saă de glicosă, ce conține și care este însoțită de ună extractivă amară.

Abondenței acestei materii glicosice și totu o dată feculei ce conțină cartofii, s'arū putea atribui iritațiunei congestive și nutritive saă formative a ganglionilor limfatici, numită *adenopatie scrofulosă*, observată în casurile de abusu cu alimentațiunea de cartofi. În aceste casuri, stasa sanguină saă iperemia este favorisată negreșii și prin acțiunea parresică vasculară a solanidinei.

Lactuca este o plantă din familia *Sirantereloră* cioracee. Sontu mai multe specii de lactucă :

L. Capitata saă Sativa (officinală).

L. Gigantică saă Altissima,

L. Virosa.

Cele mai usitate specii sontu : *lactuca capitata* saă *sativa* și *lactuca altissima* (Aubergier).

Partea usitată este *planta intrégă* și de preferință *suculă* ei.

Acestu sucū, extrasu prin incisiuni saă prin malaxățiune din foile lăptucei și espusu aerului, se solidifică și ne dă o substanță calenie uscată, numită în vechime *thridax* și actualmente *lactucarium*. Acestu lactucariu saă sucū concretu alū lăptucei, este compusū dintr'o materie amară cristalisa-

bilă, numită *lactucină* (unû glicosidû sau unû manitû), și din săruri de potasă, calce și magnesie, precum : malate, nitrate, sulfate și clorate de potasă, fosfate de calce și de magnesie și oxidû de ferû.

Lactucina este puțin solubilă în apă și în eterû ; fôrte solubilă în alcoolû.

FORMELE FARMACEUTICE ȘI POSOLOGIA

1° Foile de lăptucă sativă, în natură, se dau ca condi-mentû amarû, în salată.

2° *Idrolatulû* sau apa destilată de lăptucă, se dă în dosă de 60—100 grame pe di.

3° *Suculû concretû* sau *lactucariulû* se dă în dosă de 50 centigrame și chiar 1—2 grame pe di.

4° *Siropulû*, preparatû numai din sucû curatû de lăptucă sau din lacturiû și din extractû de opiu, precum este Siropulû brevetatû alû lui Aubergier, se dă în dosă de 15—20 centigrame pe di.

ACȚIUNEA FISIOLÓGICĂ.

Efectele fiziologice ale lăptucinei, suntû apröpe identice cu ale iosciaminei. — Lăptucina este unû medicamentû *scđativû nervosû* și vascularû, și prin urmare unû *antipere-micû* și *antispasmodicû*.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE

Preparațiunile de lăptucă se dau în contra morbilorû ilegmasicî și nervosî, în contra căroră se dă și iosciamina.

Prin sedațiunea circulatoră și consecutivă nervoasă, lăptuca devine utilă în toți morbiți, uude elementul *durere* sau *spasmu* este întreținut printr'o iperemie sau congestiune.

Ast-felū se combatū cu lactucariū, *neuralgiile*, *nevrosele* și *spasmele*, mai alesū ale copiilorū și ale indiviđilorū cu temperamentū sanguinū.

Asemenea se combate prin lactucariū *orgasmulū geni-tulū*, *spermatoreca activă* și *dismenorca congestivă* sau *pletorică*; într'unū cuvintū ori-ce eretismū nervosū, congestivū sau activū.

MEDICAMENTELE STIMULANTE ALE SISTEMULUI NERVOSŪ SPINALŪ SENSITIVO-MOTORŪ

STRICNEELE

(STRICNINA, BRUCINA ȘI IGASURINA)

Stricneele sânt nisce arbori mari din familia *Apocinceloră* saũ *Loganiaceeloră*, crescendũ in India Orientală, Cellanũ, insulele Filipice, Moluce, Java, etc.

Acestã familie coprinde douẽ speciã de stricnee mai avute in principie active : *Strichnos nux vomica* și *Strichnos sancti Ignatii* saũ *Ignatia amara*.

Caracterle botanice ale stricnelorũ. Stricneele sânt arbori cu trunchiulũ d'o înãltime mediocrã, cu rãmurele lungi, cilindrice, aspre, purtãndũ foi opuse, sesile, ovale și acuminatẽ, de asemenea aspre; cu flori mici, albe, tubulare și dispuse in corimbe terminale; cu caliciulũ monosepalũ și cu corola monopetalã, tubulosã și cu câte õ divisioni; cu staminele libere saũ deosebite, inserate pe vârfulũ tubului corolei, cu ovarilũ simplu, unilocularũ și purtãndũ unũ stilũ.

Fructulũ stricneelorũ este de o formã globularã și de

mărimea unei portocale. Acest fruct are un înveliș crustos, și conține 15–20 semințe așezate într-o pulpă mole apăsă.

Aceste semințe sunt partea usitată în medicină. Ele sunt circulare, avându perimetrul unei monete de 2 bani și grosimea a două linii, puțin concave pe o parte și convexe pe cea-laltă; pe din afară sunt de o color brună și aspre la pipăit, iar pe din întru sunt albe și luciose. Sunt foarte tari, în cât nici pot fi pulberisate fără a fi muiate prin vapor de apă sau prin alcool. Nău nici o odor, însă posedă o savore de o extremă amărăciune, care este mai pronunțată în urma macerațiunii lor în alcool diluat.

Semințele de *Strichnos Ignatii* (*faba S-ti Ignatii*) sunt puțin mai mari de cât ale *nucel vomice*, au o color mai brună și o față convexă iar cea-laltă triangulară.

Côja arborilor de stricnee se întrebuințază asemenea în medicină, sub numele de *Angusturie falsă*.

Composițiunea chimică. La 1818 Pelletier și Caventou, analizându semințele stricneelor, au constatat existența unui principiu alcaloidic, quaternar, cărui i-au dat numele de *stricnină* ($C^{17}H^{29}Az^2O^4$).

Un an mai în urmă au mai constatat existența unui al doilea alcaloid, principalmente în côja stricneelor, dându-l numele de *brucină* ($C^{16}H^{26}Az^2O^6 + 4HO$).

La 1854, Desnoix a mai descoperit în semințele stricneelor un al treilea alcaloid, numit *Igasurină* ($C^{44}H^{28}Az^2O^8$). Despe natura chimică a acestui al treilea alcaloid stricnic Schützenberg se îndoesce, creșându că nu este de cât o amestecătură de brucină cu alte diferite baze.

Acești alcaloidi există în plantele stricneice, sub formă de săruri, în combinațiune cu un acid, numit *acidă strichnică* sau *igasurică*: igasurat de stricnină, brucină și igasurină.

Extracțiunea stricninei și brucinei. Stricnina și brucina se pot extrage din solutele alcoolice ale stricneelor prin dublă precipitațiune cu acid sulfuric și cu calce sau magneziă; $\frac{1}{16}$ din greutatea pulberii de nucă vomică întrebuințată.

Wittstock extrage 2 grame de azotat de stricnină și $2\frac{1}{2}$ grame de azotat de brucină dintr'un kilogram de pulbere de nucă vomică, prin procedeul următor :

Ferbe semințele de nucă vomică cu alcool, până se moie, apoi le usucă și le pulberisază; această pulbere o spală în mai multe rânduri cu alcool ferbinte, și la sfârșit adună toate aceste lichide alcoolice și le pune la distilațiune ușor, spre a separa o cantitate oarecare de alcool. Restul se tratăză cu acetat de plumb, care precipită acidul, materiile grase și colorante; apoi se filtrăză. Plumbul aflat în această licore se separă printr'un curent de acid sulfuric. După aceea totă licorea se pune la evaporatiune până la scăderea la jumătate, se adăogă magnezia ($\frac{1}{16}$), și se lasă un timp de 8 zile. După 8 zile se ia precipitatul, se usucă și se spală iarăși cu alcool concentrat, care se concentrază și mai mult prin o a doua distilațiune. După aceea, licorea obținută se pune la răcire. Aci stricnina se depune împreună cu o parte din brucină, iar cea-laltă parte de brucină rămâne în soluțiune.

Stricnina depusă se separă de brucină prin acid azotic: azotatul de stricnină cristalizăză imediat iar azotatul de brucină se cristalizăză mai încet.

Pentru a obține stricnină pură, turnăm amoniac, care se combină cu acidul azotic: *azotat de amoniac*. Puritatea perfectă a stricninei se recunoșce prin colorațiunea roșie a brucinei, în prezența acidului azotic.

Stricnina depusă în urma amoniacului se spală iarăși cu alcool ferbinte și se lasă a cristaliza; în fine se decolorăză prin cărbun animal.

Brucina rămasă în soluțiune se estrage prin acidul

oxalică : se formază oxalatul de brucină. Acestu oxalatul se topesce în apă și apoi se precipită prin calce sau magnezie. Precipitatul de brucină se dizolvă în alcoolul ferbinte, din care se lasă să cristalize prin răcire.

În fine, din *apele-mumc* din cari s'aŭ extrasu ambu acești alcaloidi, *stricnina* și *brucina*, Desnoix a mai extrasu, prin dublu precipitațiune, alcaloidul alu treilea : *igasurina*.

Proprietățile fizice și chimice ale stricninei și igasurinei. — Stricnina cristaliză în octaedre sau în prisme cu baza dreptunghiulară, incoloră, inodoră și d'o savore foarte amară : o soluțiune care conține $\frac{1}{1000000}$ de stricnină, mai posedă încă o savore destul de amară. Cristalele de stricnină suntu aproape insolubile în apă rece ; o parte de stricnină abia se dizolvă în 6667 părți de apă la temperatura de 10° , și în 2500 părți la temperatura de 100° . Alcaloidii stricnelor suntu insolubili în eter și în grăsimi. De aci întrebuintarea materiilor grase ca antidot în casuri de otrăvire cu stricnină.

Stricnina este solubilă în alcool diluat, în cloroform și în esență.

Clorul pte servi drept reactiv pentru descoperirea stricninei în casuri medico-legale, fiindcă formază o combinațiune stricnică : *stricuină tricolorată* ($C^{12}H^{18}Cl^1Az^2O^3$), care turbură transparența soluțiunii de stricnină, ori câtu de diluată va fi ea. Cu timpul, această combinațiune cu clorul se depune sub formă cristalină. Clorul are o acțiune precipitătoare și asupra cloridratului de stricnină, topitu la căldură : se precipită o substanță resinosă și licorea se colorază în roșu.

Stricnina se combină cu acizii formându săruri neutre sau acide, din cari cele mai usitate în medicină suntu : *nitratul*, *sulfatul*, *bisulfatul* și *cloridratul*. Aceste săruri suntu multu mai solubile de câtu stricnina pură, de aceea se și dau în doză multu mai mică de câtu stricnina.

Stricnina se mai combină cu metaloiđii : iodulă, bromulă și clorulă, și cu eterii său amoniacii compuși (*ethyl-methyl-butyl* și *amyl-amonium*), formândă compuși de stricnina și de eteri, prin substituțiunea radicalului alcoolici unoră molecule de idrogenă din stricnina.

Prin această modificațiune chimică a stricninei se aduce o mare modificațiune și în acțiunile ei fisiologice și terapeutice. Rabuteau a constatată, că ună alcaloidă e cu atâtă mai puțină stimulantă, cu câtă idrogenulă lui este înlocuită prin mai multe ecuivalente de ună radicală alcoolici. Astfelă Brown, Fraser, Cahours și Jolliet și Felissard au constatată că *stricnina tetracthylata* este sedativă spinală și musculară, ca și *curara*. De aci conclusiunea lui Gubler, că *curarina* nu e de câtă o speciă de *strichună ethylata*.

Brucina cristaliză în prisme romboidale, oblice. Se disolvă în 500 părți apă ferbinte și 850 părți apă rece. Este insolubilă în eteră și în grăsimi, și prea puțină solubilă în esențe; foarte solubilă în alcoolă; această soluțiune alcoolici deviează planulă de polarisațiune la stânga.

Acidulă azotică colorază brucina în roșu și o descompune în acidă carbonică și în azotită de *methylă*, care se degăgiă și în acidă oxalică și o materie galbenă cristalină numită *cacothelină* (Laurent).

Brucina se combină cu acidii, cu metaloiđii și cu eterii compuși, ca și stricnina. Clorulă nu o turbură, ci o colorază, mai întâi în galbenă, apoi în roșu.

Igasurina cristaliză ca și stricnina, dândă aceleași săruri cristalisabile și amare. Ea este solubilă în 100 părți de apă ferbinte și 200 părți de apă rece, foarte solubilă în alcoolă.

Prin acidulă azotică se colorază în roșu ca și brucina.

Prin substituțiune cu metaloiđii și cu radicalele alcoolice dă aceleași eteri său amoniacuri compuși, ca și stricnina și brucina.

FORMELE FARMACEUTICE ȘI POSOLOGIA STRICNEELORŪ

1. *Pulberca de nucă vomică*. Se dă în dosă de 5—15 centigrame. Grisolle a dat'o în dosă de 60 centigr. și Trousseau în dosă de 75 centigrame.

2. *Pulberca de faba St. Ignățiu*. Se dă în dosă de 1—5 centigrame.

3. *Extractulă aposă de nucă vomică*. Se dă 20—60 centigrame. În pilule sau soluțiuni.

4. *Extractulă alcoolică de nucă vomică*. Se dă în dosă de 1—6 centigrame pe ȕi. În pilule sau soluțiuni.

5. *Tinctura de nucă vomică*. Se prepară în proporțiune de $\frac{1}{16}$, și se dă în dosă de 20—30 picături pe ȕi. Se întrebuintează și pe din afară, în fricțiuni, pe părțile paralizate și atrofiate.

6. *Tinctura amoniacală de nucă vomică*. Se prepară din 30 gr de tinctură de nucă vomică și 10 gr. de amoniacul licuidă. Acastă tinctură s'a întrebuintat cu succesă, în fricțiuni, la colerică. (Magendie).

7. Tinctura compusă de faba St. Ignățiu sau *picăturile amare ale lui Baumé și Gendrin*. Acastă tinctură compusă se prepară astă-felū :

Iea : Pulbere de faba St. Ignățiu.

100 părți.

Alcoolă vinică.

200 părți.

Fulinginl.

1 parte.

Carbonatū de potasă.

3 părți.

Să se macereze în timpū de 16 ȕile, apoi să se filtreze.

Se dă în dosă de 1—5 picături pe ȕi.

8. *Stricnina pură*. Se dă în dosă de 1—5—10 centigr. Dosa ordinară este de $\frac{1}{2}$ —1 centigramă pe Ți. În pilule, în pulberi sau soluțiuni și în siropuri.

9. *Brucina pură*. Se dă în dosă de 10 — 15 centigrame. În pulbere, pilule sau soluțiuni.

10. *Sărurile de stricnină* : *nitratul* sau *sulfatul* de stricnină. Acestea fiindu mai solubile de câtă stricnina, nu se potă da de câtă în dosă de 1—2 centigrame pe Ți, fracționată, în pulberi, soluțiuni și siropuri. 2 centigrame date d'odată dau locă la fenomene toxice.

Soluțiunile pentru injecțiuni ipodermice suntă titrate și proporționate astă-felă în câtă o seringă de licuidă să nu conțină mai multă de 2 miligrame sare stricnică. 1 centigramă este o dosă toxică.

Asemenea și siropulă luă Trousseau se prepară în modă ca 30 grame de siropă simplă să conțină dosa ordinară de sare stricnică (1—2 centigrame).

11. *Sărurile de brucină*, analoge celoră de stricnină. Se dau sub aceleași forme farmaceutice și în dosă îndoită, adică 2—6 centigrame pe Ți.

12. *Igasurina*. Se dă în dosa stricninei. Asemenea și sărurile de igasurină se dau în dosa săruriloră de stricnină. (Desnoix, Subeiran).

În genere, stricnina nu se pôte da continuă și în dosă mare, fiindă-că nu se elimină repede, și prin urmare pôte intoxica prin *acumulațiune de dosă*. Brucina fiindă de o eliminațiune mai activă, se pôte da continuă și în dosă întreită de mare ca stricnina. Igasurina, mai solubilă și ca brucina, se elimină mai repede de câtă ambiă acestă alcaloidă; prin urmare se pôte da continuă mai multe Țile, fără temere de intoxicațiune prin acumulațiune de dosă.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ A STRICNEFICULUI

1. *Acțiunea locală.* Stricneele date sub orî-ce formă, în dosă mică, producă toate efectele substanțelor amare : supersecrețiunea sucului gastric și o contracțiune intestinală peristaltică și antiperistaltică mai mare, prin mișcare reflexă. De aci acțiunea *cupeptică* și tonică locală a stricnelor. În dosă mare, stricneele producă toate fenomenele gastro-enteritei.

2. *Acțiunea generală sau prin absorbțiune.* Alcaloidii stricnelor, și mai ales sărurile acestor alcaloizi se absorb foarte repede. Stricnina și brucina, de și insolubilă în apă, se disolvă lesne în sucule gastrică prin prezența acidului cloridric. Astă-fel, în condițiune favorabile de absorbțiune din partea stomacului, stricnina se absorbă cel mult în zece minute, și produce efectele ei terapeutice sau toxice, după doza în care a fost dată. Această absorbțiune repede a stricninei se confirmă prin eliminațiunea ei repede în urină; se constată prin iodurule de potasiu iodurat.

Absorbțiunea unei doze mici de stricnina produce efectele următoare : mărirea apetitului și înlesnirea digestiunii ; a secrețiunilor, mai ales a urinei și a sudorii ; o ușoară accelerare a pulsului și rădicare a temperaturii corpului : manifestarea unor hiperestezii parțiale, precum este cea a vedului și a auzului, a intestinelor (*colice*) și a stomacului (*gastralgie*), a peleii (*dermalgie*) și a muschilor ; manifestarea unor hiperkineses sau agilități musculare, contracțiuni fibrilare sau sguindiri electrice neregulate, pasagere și parțiale, mai ales în muschii paralizați. (Andral și Lallemand).

Absorbțiunea unei doze mari sau toxice de stricnina produce efectele următoare : după 10 minute de la administrarea unei doze mari de stricnina (3—5 centigrame) individule

simte o anxietate și o cefalalgie intensă, mai ales în regiunea temporală și occipitală; mușchii temporali și masețeriani, împreună cu ai regiunii cervicale posterioare, se contractă astă-fel în câtă individul se crede prins într'un cerc de fier. Acesta este expresiunea proprie acelor care s'au intoxicați cu stricnină. Din cauza contractiunii mușchilor masețeriani gura începe a nu se mai deschide bine (*trismus*), și mai târziu se manifestă contractiunea spasmodică a faringelui, de unde o mare genă în deglutițiune și respirațiune. Nu trece mult, și mușchii corpului întreg, mai ales ai toracelui și ai membrelor, s'au contractați și tetanizați, ast-fel în câtă corpul individului intoxicat p'ute fi ridicat de jos ca o scândură.

În cazurile de o intoxicațiune ușoră, există relașări musculare periodice, când putem administra antidotele s'au contra-otrăvurile. În aceste intermisiuni însă, cea mai mică atingere directă a corpului s'au celă mai mică agomotă face să reapară convulsiunile tetanice.

Din contra, când doza stricninei a fostă prea mare (de la 6 centigrame în sus), nu se mai produce nici o relașare, ci intoxicațiunea este fulgerătoare, adică tetanizarea mușchilor, atâtă ai vieții de relațiune câtă și ai vieții organice, e așa de pronunțată, în câtă m'ortea individului este produsă instantaneu prin sincopă și tot-d'odată prin asfixie, negreșit din cauza tetanizării cordului și mai ales a mușchilor toracici.

Farmacodinamia stricnelor. Există mai multe opinii asupra modului de acțiune primitivă sau pozitivă a stricnelor.

După Claude Bernard, stricnina ară lucra ca stimulantă directă asupra nervilor sensitivi ai măduvei spinale. Acesta a constatat-o Cl. Bernard prin tăierea ramurilor posterioare s'au sensitive ale măduvei spinale la broște, și administrarea stricnelor fără nici un efect: din contra, dacă lăsa

numai 1—2 rădăcini posterioare netăiate, fenomenele tetanice sau de intoxicațiune se manifestaū imediatū.

Cayrad confirmă acēslă esperimentațiune a lui Cl. Bernard, prin localizarea acțiunii stricininei asupra muschilor extensori. Elū tăia muschii flexori la brōște și observă că stricina determină fenomene tetanice, iar dacā tăia muschii extensori, stricina nu producea nici unū fenomenū de contractiune tetanică. Tăindū atâtū muschii flexori câtū și extensori, totū mai observă în aceșli din urmă muschii contractiunii fibrilare, pe când în cele d'intăiū nu vede nici o mișcare.

După Flourens, stricina arū lucra, atâtū asupra substanelorū grase a mēduvei s;inale, câtū și asupra bulbului rachidianū ; ceea ce arū explica orgasmulū genitalū ce producū stricneele. Vulpian este de acēstă părere.

După Gubler, acēstă acțiune stimulantă asupra mēduvei arū fi favorisată prin eliminațiunea stricininei în licuidulū rachidianū.

Stannius explică esageratiunea mișcărilor reflexe sau a fenomenelorū de impresiune, ce se observă la toți acei ce suntū intoxicați cu stricnoă, prin stimulațiunea directă sau indirectă a nervilorū ganglionari.

Observațiunea lui Andral și Lallemand, cum-cā stricina are o acțiune mai mare asupra părților paralizate de câtū asupra celorū sănătoșe, arū proveni, după Marschall-Hall, din cauza iritabilităței mai mari a muschilorū în leziunile cerebro spinale.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE ALE STRICNELORŪ

Cele mai frecvente aplicațiuni terapeutice ale stricnelorū se lacū

1. Pentru acțiunea lorū eupeptică sau tonică locală, contra

disprepsicloră atonice și astenică, în *clorosa* și *anemia*, contra *constipațiilor* și *diarcelor* atonice la convalescenți și la bătrâni.

Pentru aceeași acțiune s'a dat și contra fluxului *gastro-enteric* al holericeilor.

2. Pentru acțiunea lor stimulantă asupra măduvei spinale, contra *paralisiilor* și *parapl. gielor* sine materia : a frigore sau reumatice, saturnine, coreice, isterice, difterice, pubere, etc., precum și contra tuturilor celorlalte parcesă: impotențe parțiale.

Pentru aceeași acțiune stimulantă nervoasă, medulară sau ganglionară, stricneele se dau în contra *nervoselor* mixte : coreca, *epilepsia*, *isteria*, etc., provenite din cauză astenică sau adinamică.

Din contra, atât acestea, cât și cele d'întâiu, adică paralisiile, când provin dintr-o cauză stenică sau inflamatorie stimulantă, precum suntă *ramolțiunea cerebrală* și *emoragiile cerebrale* cu *meningitele circumscrite*, suntă agravate prin administrarea stricneelor.

Dujardin-Baumetz, pe baza experimentelor lui Müller, recomandă preparațiunile stricnice ca tonice ale cordului în contra *idropisiilor astenice*, dependente de afecțiunile valvulare ale cordului.

În ori-ce casă, stricneele trebuie date cu mare băgare de sevă, începându de la doza cea mai mică, cu miligramele, și urcându gradat, după trebuință. Afară de acesta, avându în vedere eliminațiunea lentă a stricneelor, trebuie date la intervale, lăsându timpulă cerută pentru eliminațiunea loră totală, căci, altă-fel se produce, precum amă disu, o intoxicațiune prin acumulațiune de doasă.

În 1880, doctorul Luton, din Rheims, a susținut pe baza unor fapte clinice, că stricnina este celă mai bună antidotă ală alcoolismului și în specială ală *delirului tremurătoră*. Acestă morbu a fostă tratat, de către Luton, prin

dose considerabile de stricnină : 3 centigrame de sulfat de stricnină, sau 20 centigrame de extract de nucă vomică, sau 8 grame de tinctură de nucă vomică, date prin metoda digestivă și în dosă fracționată ; iar prin metoda ipodermică 10—15 miligrame de sulfat de stricnină, date în două sau trei injecțiuni subcutanee.

Luton merge și mai departe pe această cale, el o voește ca stricnina să fie întrebuințată ca unu preventiv în contra beției.

După densusul, Statul ar trebui să permită introducerea unei mici cantități de stricnină în toate băuturile alcoolice, spre a diminua sau chiar împiedica efectele lor vătămătoare. Și în adevăr, în sprijinul tezei lui Luton, Dujardin-Baumez aduce mai multe observațiuni și experimentațiuni, unde se vede disparându la oameni și la animale manifestațiunile alcoolismului sub influența stricninei.

Cea mai curioasă din aceste observațiuni este aceea citată de către medicul americanu Morey, în care vedem că unu bețiv făcea în toate zilele să treacă imediatu toate efectele alcoolului, ori care aru fi fostu doza ingerată, numai prin luarea unor doze mari de sulfat de stricnină

Asemenea sunt și experimențele lui Amagat asupra iepurilor de casă. Acestu experimențatoru a stabilitu mai întâiu că doza toxică de alcoolu la iepurașii, cari au o greutate de 1.000 grame, este de 12 grame. Dacă însă această dosă toxică de alcoolu este administrată în același timp cu 1 miligramu de stricnină, animalulu o suportă fără mare pericolu. Și vice-versa, dozele mortale de stricnină sunt suportate de iepurașii supuși mai întâiu influenței alcoolului.

Aceste fapte și aceste experiențe au fostu reluate și confirmate de către Dujardin-Baumez (Buletinulu de terapeutică, 1884).

Dujardin-Baumez, a constatatü mai întâiu că alcoolici presintă o mare rezistență la acțiunea toxică a medicamente-

loru. Acestu fapt a fostu observatu de multu mai alesu in *delirulu tremuratoru*, in contra caruia s'au datu dose considerabile de opiu, de laudanu si de digitala, fara a determina vr'unu fenomenu toxicu. Acestu antagonismu a fostu explicatu de catre Dujardin-Baumetz astu-felu: Ca unu medicamentu sa produca efectulu sau terapeuticu sau actiunea sa toxica, trebuie sa merga sa impresioneze unele parti ale axei cerebro-spinale, dar acestu impresiune nu este posibilu de catu in casulu unde elementulu nervosu este liberu de ori-ce impregnatiune anteriora.

Pentru sprijinulu teoriei sale, Dujardin-Baumetz citeza experientele lui Cl. Bernard si Paul Thenard. Acesti autori au constatat, ca unu iepure adormitu cu eteru sulfuricu rezista unei injectiuni toxice de acidu cianidricu, pana cand se afla sub influenta anestesica a eterului; indatu insa ce animalulu s'a desceplat, elu este ucisu ca prin fulgeru. In acestu casu, impregnatiunea celulelor cerebrale cu eteru, s'a opus actiunii acidului cianidricu.

Aceleasi conditii de experimentatiune au fostu constatate si la alcoolicii de catre Dujardin-Baumetz. Celulele cerebrale, impregnate prin alcoolu, se opun, pana la o limita oare-care, efectelor medicamentose si toxice ale substantelor administrate alcoolicilor.

Prin urmare, actiunea stricninel, in casurile de alcoolismu acutu si de deliru tremuratoru, este din cele mai sigure si din cele mai favorabile. Negresitu, prin actiunea diastaltica prin care se maresce tonicitatea vaselor capilare, care impiedica fenomenele anoxemice sau sedative asfixice ale alcoolismului acutu. Nu este totu astu-felu si in casurile de alcoolismu cronicu, unde exista deja o lesiune profunda in structura istologica a organelor celor mai importante (cerebrulu, ficatulu, rinichiul, arteriile, cordulu, etc.).

FAMILIA MENISPERMACEELORŪ

Acastă familie ne dă planta numită *Coculus indicus*, *Anamirta coculus* sau *Menispermum coculus*, care crește în Malabar și în Archipelul vechi.

Compozițiunea chimică. Boulay, Peletier și Couerbe au găsit în semințele de coculus: principiul său activ *picROTOXINA*; o resină, un acid gras și o materie odorantă; iar în gogoșă au găsit *Menispermina*, *paramenispermina*, o substanță alcalină galbenă și *acidă ipopicrotoxică*.

Picrotoxina ($C^{16}H^{10}O^9$) este o substanță cristalină, analoagă cu ceilalți alcaloizi, fără a avea toate proprietățile lor; ea nu se combină cu acizii și se dizolvă în bazele alcaline. Este solubilă asemenea în alcoolul eteric și 150 părți apă.

Menispermina nu este solubilă în apă, și nici nu este toxică ca picrotoxina.

FORMELE FARMACUTICE ȘI POSOLOGIA

Fructul sau semințele acestei plante se dau în pulbere de la 20—30 centigrame pe zi. Nu se întrebuintează de câtă dată rar.

Pentru uzul extern se dă sub formă de unguent.

Picrotoxina se poate da pe din năuntru în doză de 1—2 miligrame pe zi, 6 centigrame omorâ un câine.

ACȚIUNEA FIZIOLOGICĂ

Fructul plantei *Coculus de Levant*, sau principiul său activ, picrotoxina, sunt medicamente stimulante spinale până la convulsii, ca și alcaloizii stricneelor. Picroto-

xina lucrează asupra muschilor voluntari ca și stricinina. (Giubler și Cavgrad).

Este probabil, că această escitație a picrotoxinei se transmite și asupra ganglionilor nervului simpatic, de unde rezultă fenomenele de mișcare reflexă la început : amețelă și litubație ; și mai târziu convulsii și insensibilitate generală și reflexă. Greța, vărsăturile și colicile probază acțiunea ei stimulantă locală asupra tubului digestiv.

APLICAȚIUNILE TERAPRUTICE

Pe din afară, unguentul de *Cocculus de Levant* s'a dat, ca parasiticid și ca subsituliv, la *prurigo* inveterat.

Intern, picrotoxina a fost dată cu succes, de către autorii germani, în contra *parezilor* și *paraliziilor* astenice.

Giubler presupune că pentru acțiunea ei excito-motorie, catalepsiantă, ea ar pute fi dată, cu folos, în contra nevroselor mixte, și mai ales în contra coreei.

FAMILIA TEREBINTACELORŪ

Ne dă *rhus radicans* și *rhus toxicodendron*. Aceste două specii de plante, după Bose, nu sînt de cît două stări diferite ale unui și aceluiașu individ. — În tinerețe acestu vegetal se târăe pe pămînt, și foile sale sînt încă dințate și pîrtose : *rhus toxicodendron*, dar, îndată ce ajunge la un arbore, se agată prin acele sugătoare radiceforme și se rădică pînă la vîrfulu arborelui : *rhus radicans* ; foile acestea devin întregi și netede.

Acastă plantă crește în America (Virginia, Canada), unde se întrebuintează specia *rhus toxicodendron*, adică planta tinără.

Specia a doua este preferată în Europa, unde se *cultivă* prin grădini.

Compozițiunea acestei plante nu este încă precisată prin analiza chimică.

Prin digestia foilor de rhus și precipitarea lor cu calce, se obține un acid foarte activ, numit acid *toxicodendric*, care este considerat ca principiul activ al acestei plante.

Părțile usitate în medicină sunt *foile, tigiul și suc*ul lăptos al acestor plante.

FORMELE FARMACUTICE ȘI POSOLOGIA

1° *Pulberea* de foi, în dosă de 2—3 și chiar 25 centigr.

2° *Tisana* de foi, 15—20 centigr.

3° *Extractul* de rhus radicans, 1—5 centigr.

4° *Tinctura alcoolică*, 30—30 picături.

5° *Alcoolatura*, 30—60 picături.

Principiul volatil al acestei plante, exalat mai cu seamă în timpul nopții, este foarte iritant, caustic localmente, producând o iritație vesiculă și inflamatorie, chiar asupra părților acoperite cu vestimente. Această iritație vesiculă, sau câte o dată erisipelată, este observată mai cu seamă pe părțile nede, precum pe față și pe mâni, și câte o dată atât de pronunțată în câtă desfigurează cu totul pe indivizii cari s'au espus la acțiunea acestei plante. — Asemenea lucrăz asupra mucoselor ca iritant până la vesicație. O picătură de acid toxicodendric cauterisăz îndată.

După Lavinius (citat de Trousseau și de Gubler), acest principiu al genului rhus, s'ară fi absorbind și ară fi lu-

crându ca excito-alerantă generală după o incubatiune de trei săptămâni. — Acestă autoră se bazează pe fenomenele de iritațiune, ivite după inoculația a vre-o două picături de sucă de *rhus radicans*, făcută pe unulă din degetele mână sale. — Elă dice, că, după 20 de zile de la această inoculație, s'a ivitū două pete negre, pe loculă pe care aplicase, cele două picături de sucă de *radicans*, și toate fenomenele unei iritațiuni de mucosă : arsură în gâtū și în gură, inflamația buzei superioare, a pleopelorū și a totū obrazului ; — peste noapte i s'a umflatū antebrățele atât de multū, în câtū se îndoise de volumū ; pelea îi se uscasse și devenise aspră, avea o mâncărime însuportabilă și o căldură considerabilă. În fine s'a manifestatū o roșăță și o vesicație eczematosă peste totū corpulū.

Gubler nu crede că aceste fenomene de *eczema rubrum* s'arū putea atribui acțiunei generale, prin absorbția acelorū două picături de sucă de *radicans*, și acesta tocmai după o incubatiune de 20 zile. — Elă presupune că Lavinius a avutū unū atacū spontanū de *eczema rubrum*, cu totulū independent de experimentația făcută cu cele două picături de sucă de *rhus radicans*.

După Trousseau și Pidoux s'arū putē admite acțiunea generală irito-excitantă, prin absorbție și mai cu sēmă prin eliminație a acestui principiū activū volatilū, luânduse în considerațiune fenomenele de iritație ale căilorū uro-poietice (contractia spasmodică a colului vesicalū sau tenesmu vesicalū), fenomenele de iritațiune cutanee, precum și fenomenele de excitație nervosă (simțirea de arsură, înțepătură sau luncare în membrele paralizate și chiarū tuenefacția lorū inflamatorie).

În dosă mare, *rhus radicans* produce o excitațiune locală foarte mare, dureri epigastrice, grēță și vărsături, și o excitațiune generală până la stupose. De aci conclusiunea lui Pereira că *rhus radicans* este stupefiantū, narcoticū.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE

Rhus s'a dată la bôlele dartröse ale peleî (Dufresnoy). Bretonneau și Trousseau l'aü dată la *paraplegiile sinc-materia*. Pereira l'a dată la *paraziile astenice* în *reumatismul cronică*, în *amauroasă* și în unil morbi *nervoși al ochilorü*.

Homeopații se servă de acestü medicamentü în picături diluate, ca remediü eficace în contra *dartrelorü rebele*.

STIMULANTELE SISTEMULUI SPINALÜ DIASTALTICÜ SAÜ ALÜ ACȚIUNEI REFLEXE

Stimulante ale sistemului spinalü diastalticü suntü töte substanțele amare, unil agenți fizici (caloriculü și electricitatea) și agenții morali (pasiunile și impresiunile morale).

STIMULANTELE SPINALE DIASTALTICE, AMARE

Principiele active amare, întrebunțate ca medicamente stimulante diastaltice, suntü :

1. Saliciua. Ünü alcaloidü specialü saü ünü glicosidü : $C^{20}H^{14}O^{11}$ (Würtz), extrasü de către Leroux din foile de salcie și de plopü.

Salicina se obține sub formă de cristale albe, puțin solubile în apă rece (5—6 ° o), förte solubile în apă caldă și în alcoolü. Tratată cu acidulü nitricü ea se transformă în *Helicina* ($C^{20}H^{14}O^{14}$) saü aldeidü de salicină. Sub influența sinaptasei, salicina se transformă d'adrechtulü în glicosă și în *salicină*. Absorbită în sânge salicina se oxidază și se transformă în *acidü salilicü* saü *idruricü de salicilü* : $C^{14}H^8O^4$ (Kolbe). În această din urmă stare se și elimină prin urină.

Salicina a fost reputată ca un succedaneu al chininei.

2. Quasitul, quaseina sau Biterina ($C^{10}H^{10}O^3$), principiul activ amar al quasei amare, al quasei Simaruba și al Simarubei excelsa sau de Jamaica, din familia Rutaceelor, genul Simaruba.

Quasitul se obține mai ales din tigiul sau lemnul acestor plante, sub forma de cristale prismatice, puțin solubile în apă și foarte solubile în alcool.

Quasitul este un agent toxic al insectelor (muștelor) și al iepurilor și câinilor (Harel, Campardon).

Fenomenele toxice ale quasitului sunt convulsivile și oripilațiunea (Kraus, Barbier) la început; iar mai târziu paralizia membrelor, ambliopia și chiar amaurosa (Kraus, Krutz).

3. Gențianinul sau *gențiancina*, principiul amar al gențianei *lutea*, *rubra*, *purpurea*.

Gențianinul se extrage din rădăcina de gențiană sub formă de cristale galbene, solubile în apă și în alcool.

Gențianinul se absorbă și se elimină, fără nici o transformare, prin urină și sudore (Arnemann).

4. Colombina și Berberina, principii amari aflate în rădăcina plantei numită *Cocculus palmatus* sau *Colombo*, din familia Menispermelor. — Amândouă aceste substanțe sunt cristalisabile, basice și solubile în apă și în alcool.

5. Cnicinul, principiul amar al plantelor din genul Carduacee, familia Sinanterelor: *Benedictus* sau *Centaurea benedicta*, *Erythraea centaurium* sau *Centaurea minor*.

7. Aesculina, principiul amar al castanului: *Aesculus hippocastanum*. Aesculina este un principiu dicroic ca și sulfatul de chinină (Tromsdorff).

8. Illicina, principiul amar al plantei *Illex aquifolium* din familia Illicinelor.

FORMELE FARMACEUTICE ȘI POSOLOGIA

Aceste principii amare se dau de ordinară prin unele părți din plantele respective, sub formă de *pulbere*, *infusiune*, *decoctiune*, *maceratiune*, *vinuri*, *tincture*, în doze variabile după condițiunile individuale și după efectul ce dorim să obținem.

În *natură*, principiile amare susduse arătate se dau în pulbere sau în soluțiunile alcoolice, în doză de 10—20 centigrame. (Quaseina Fremint).

Fremint dă quaseina sub formă de pilule în doză de 2—4 centigrame fie-care pilulă. El dă 2-4 pilule pe zi.

Ast-fel sunt date salicina și quasitul sașu quaseina amorfă. Campardon a dat quaseina cristalizată, în doză de 1—2 centigrame.

Principiile amare aplicate localmente asupra firelor terminale ale nervilor aflate în mucoasa digestivă (plexurile intra-intestinale ale lui Auerbach), determină o stimulațiune și consecutivă o contractiune peristaltică și antiperistaltică, și prin urmare o asimilațiune mai activă: *acțiunea rupeptică* și *tropică*.

Acastă stimulațiune locală a firelor nervoase, fiind transmisă celulelor nervoase spinale, se reflectă printr-o activitate mai mare a nervilor motori, și ast-fel produce fenomenele de mișcare reflexă, de *reacțiune* sau de *combustiune interstițială* exagerată.

Când această reacțiune este repetată în mai multe rânduri se produce o revulsie și consecutivă o mai mare asimilațiune sau nutrițiune. De aci acțiunea *tonică reconstituantă* sau *tropică* a tuturor substanțelor amare.

În dosă mare, toxică principiile amare determindă toate fenomenele stricteelor : *contractiuni clonice și tonice* și mai târziu *sedatiune și paralizie* prin nevrolisă. De aci acțiunea *antispasmodică* a tuturor acestor substanțe amare.

APLICAȚIUNILE TERAPEUTICE.

Ca stimulante directe ale membranelor mucose și ale dermului denudat, substanțele amare se administrează :

Pe din afară, în pulbere sau în loțiuni deterdive sau cicatrizatoare, la toate *ulcerle atonice și fagedenice*. — Se fac, mai ales în medicina veterinară, loțiuni în contra *ulcerelor* și în contra *morbilor parasitari*.

Internu, substanțele amare se întrebunțază, ca stimulante digestive sau *vuptice*, în contra *disprepsiloru, diareiloru și constipațiuniloru atonice sau astenice*, observate mai ales la bêtănii și la convalescenții sau la cloro-anemicii.

Prin stimulațiunea locală a mucosei se produce pe d'o parte o mai mare secrețiune de suc gastric, iar pe d'altă parte o mai mare revulsiune sau contractilitate repetată a fibrelor musculare gastro-intestinale, de unde rezultă o mai mare putere digestivă și asimilatoare.

Ca medicamentu *diastaltic* sau reflexe stimulante (ale celulelor mēduvei spinale), substanțele amare se dau în contra *inanițiuniloru*, provenite din sleire nervoasă, din lipsă de reacțiune la indiviții limfatici sau cloro-anemicii, și numite *inanițiuni astenice* sau *adinamice (stisia nervoasă)*.

Asemenea sunt date și în contra *pareselorū sau paralizilorū* simțibilității și motilității, provenite din sleire nervoasă, din escese sau abuzuri funcționale, precum sunt *impotențele virile astenice, spermatorcu astenică și palpitațiunile cardiace cloro-anemice și astenice*.

TABLA DE MATERII

PARTEA I.

	<u>Pag.</u>
Prefața	V
PRINCIPII GENERALE	1
Capitolul I. Împărțirea medicamentelor după compozițiunea lor.	5
I. Medicamentele simple	»
II. » compuse	»
Capitolul II. Împărțirea medicamentelor după preparațiunea lor.	11
I. Medicamentele oficinale	»
I. Formele farmaceutice obținute prin simple mijloce mecanice.	13
A. Pulberile	»
Modul de întrebuințare a pulberilor	14
B. Pulpele.	16
C. Sucurile	18
I. Sucuri apoase.	»
II. Sucuri oleoase	20
III. » resinose.	21
IV. » lăptoase sau gumi-resinoase	»
V. » esențiale.	22
II. Formele farmaceutice obținute prin soluția substanței medicamentoase într'unu vehicul sau <i>solutele</i>	23
1. Idroleele sau soluțiile apoase	»
2. Alcoolele sau soluțiile alcoolice	»

	Pag.
A. Tincturele alcoolice	23
B. Alcoolaturele.	28
3. Eteroleele sau tincturele eterice.	29
4. Oenoleele sau vinurile medicamentose	32
5. Acetoleele sau oțeturile medicamentose	32
6. Brutoleele sau berile medicamentose	33
7. Miroleele sau oleele medicamentose	33
A. Căratele sau oleo-cerate	35
B. Unguentele sau Retinoleele	37
C. Emplastrurile	40
D. Săpunurile	44
III. Formele farmaceutice obținute prin evaporatie sau <i>Ex-</i> <i>tractele</i>	45
I. Extractele de sururi	46
II. " apose	47
III. " alcoolice	48
IV. " eterice	49
V. " vinose	51
VI. " acetice	51
VII. " animale	51
IV. Formele farmaceutice obținute prin destilatie sau <i>idro-</i> <i>latele</i>	51
V. Formele farmaceutice care au dreptă baza zaharului sau <i>zaharoleele</i>	53
I. Zaharoleele licide	53
A. Siropurile	53
B. Melitele.	58
C. Oximelitele	59
II. Zaharoleele moi	59
A. conservele.	59
B. Gelatinele.	60
C. Pastele.	62
III. Zaharoleele solide	64
A. Pastilele sau tabletele (tabulae).	64
B. Zaharurele.	67
C. Oleo-Zaharurele.	69
D. Granulele.	70
Medicamentele magistrale.	71
A. Regulă relative la compoziția unei formule medicale.	72

	Pag.
B. Reguli relative la redacția celor trei părți principale ale formulei medicale	74
I. Reguli relative la inscripție	81
II. „ „ „ subscripție	83
III. „ „ „ instincte	84
A. Formele farmaceutice magistrale interne.	84
I. Tisanele.	86
Preparația tisanelorū	87
II. Apozemele.	89
Preparația apozemelorū	91
III. Poțiuniile.	93
1. Mucilagele.	93
2. Emulsiile	93
3. Poțiuniile propriū și se.	97
Preparația lorū	97
4. Julepurile	98
5. Loochurile.	98
6. Mixturile	100
IV. Pilulele.	105
Preparația lorū	105
V. Electnarele și opiatele.	107
VI. Specille.	109
B. Formele farmaceutice magistrale externe.	109
I. Pomeđile sau Liparoleele	111
II. Linimentele	112
III. Gliceroleele	114
IV. Vaselinele	115
V. Sparadrapele	117
VI. Colicele	119
VII. Gargarele	120
VIII. Colutoriile	121
IX. Injecțiile.	123
X. Clismele.	124
XI. Trocliscele.	126
XII. Supositoriile	127
XIII. Cataplasmele	128
XIV. Sinapismele	128
XV. Vesicātorile.	128

Capitolul III. Împărțirea medicamentelor după aplicațiunea lor	130
---	-----

Absorbțiunea medicamentelor

Istoricul absorbțiunei	131
II. Condițiunile absorbțiunei	133
I. Starea naturală a medicamentului.	134
II. Starea sistemului vascular.	137
III. Starea țesăturilor sau organelor pe care este aplicată medicamentul.	138
IV. Activitatea circulației sau căldurei animale.	139
V. Talia animalului.	140
VI. Compresiunea sau presiunea exterioră.	141
VII. Starea electrică.	141
VIII. Metodele de aplicațiune a medicamentului.	142
Eliminațiunea medicamentelor	142
I. Istoricul eliminațiunei.	162
II. Condițiunile eliminațiunei.	163

Capitolul IV. Împărțirea medicamentelor după acțiunea lor fiziologică și terapeutică.	168
Clasificațiunea medicamentelor	177

MEDICAMENTELE IPERPLASTICE SAU IPERSTENICE

Clasa I. Medicamentele astringente.

I. Clasificarea lor	179
I. Acțiuni organici.	
Acidul tanic sau taninul.	181
Acidul quercitanic sau taninul propriu zis	182
Formele farmaceutice și posologia taninului	184
Acțiunea fiziologică	189
Aplicațiunile terapeutice.	192
Acidul Galic	196
Formele farmaceutice	197
Acțiunea fiziologică	198
Aplicațiunile terapeutice.	198
Acidul Acetic	199
Formele farmaceutice și posologia	200

Acțiunea fiziologică	200
Aplicațiunile terapeutice.	202
Acidulă fœulcū	204
Formele farmaceutice și posologia	206
Acțiunea fiziologică	207
Aplicațiunile terapeutice	210
Acidulă salicilicū	220
Acidulă oxalicū.	222
Formele farmaceutice și posologia	223
Acțiunea fiziologică	224
Aplicațiunile terapeutice.	»
Acidulă tartricū sau tartaricū	225
Formele farmaceutice.	226
Acțiunea fiziologică	227
Aplicațiunile terapeutice.	»
Acidulă citricū	228
Formele farmaceutice.	»
Acțiunea fiziologică	229
Aplicațiunile terapeutice.	»
II. Substanțele tannice.	
Stejarulū	230
Formele farmaceutice și posologia	231
Acțiunea fiziologică	233
Aplicațiunile terapeutice	»
Ratania.	235
Formele farmaceutice și posologia	236
Acțiunea fiziologică	»
Aplicațiunile terapeutice	237
Catehu sau terra Japonicū.	»
Formele farmaceutice și posologia	239
Acțiunea fiziologică	240
Aplicațiunile terapeutice.	»
Kino de India sau Guma-Kino	241
Formele farmaceutice și posologia	242
Acțiunea fiziologică	243
Aplicațiunile terapeutice	»

Mouesia	244
Formele farmaceutice si posologia	*
Acțiunea fiziologică	245
Aplicațiunile terapeutice.	*
Lemnulă Campeclui sau Ematoxonlon	246
Formele farmaceutice si posologia	247
Acțiunea fiziologică	*
Aplicațiunile terapeutice.	*
Cója de Inga	248
Formel: farmaceutice.	249
Efectele fiziologice	*
Aplicațiunile terapeutice.	*
Stragurulă Ursului (Uva Ursi. Arctostaphyla)	250
Formele farmaceutice si posologia	251
Acțiunea fiziologică	*
Aplicațiunile terapeutice	252
Nuculă (Nux Juglans, din Juglandicee)	253
Formele farmaceutice si posologia	254
Acțiunea fiziologică	255
Aplicațiunile terapeutice.	256
Bistorta (Polygonum Bistorta)	257
Formele farmaceutice si posologia	258
Acțiunea fiziologică	*
Aplicațiunile terapeutice	*
Rosacele	259
I. Potentilla.	*
Formele farmaceutice si posologia	260
Acțiunea fiziologică a tormentilei	*
Aplicațiunile terapeutice ale tormentilei	261
II. Rosa galică	*
Formele farmaceutice si posologia	262
Acțiunea fiziologică	*
Aplicațiunile terapeutice.	*
Paullinia sorbilis (din fam. Sapindaceelor).	263
Formele farmaceutice si posologia	*
Acțiunea fiziologică	264
Aplicațiunile terapeutice.	*

	Pag.
III. Acții anorganici	
Acidul sulfuric	266
Formele farmaceutice și posologia	267
Acțiunea fiziologică	»
Aplicațiunile terapeutice	268
Acidul nitric sau azotic	269
Formele farmaceutice și posologia	»
Acțiunea fiziologică	270
Aplicațiunile terapeutice	»
Acidul clorhidric - muratic	271
Formele farmaceutice și posologia	272
Acțiunea fiziologică	»
Aplicațiunile terapeutice	»
Acidul Boric	274
Formele farmaceutice și posologia	274
Acțiunea fiziologică	»
Aplicațiunile terapeutice	»
Acidul Cromic	275
Formele farmaceutice și posologia	276
Acțiunea fiziologică	»
Aplicațiunile terapeutice	»
IV. Sărurile acide	
1. Sărurile de alumini	278
<i>Sulfatul de alumini</i>	»
Formele farmaceutice și posologia	279
Acțiunea fiziologică	280
Aplicațiunile terapeutice	»
<i>Alumenul</i>	281
Formele farmaceutice și posologia	282
Acțiunea fiziologică	284
Aplicațiunile terapeutice	285
<i>Acetatul de alumini</i>	287
2. Sărurile de Plumb	288
<i>Protoxidul de Plumb</i>	»
Formele farmaceutice	289
<i>Oxidul roșu de Plumb sau Miniul</i>	»

Formele farmaceutice	290
<i>Carbonatul de Plumb sau Cerusa</i>	•
Formele farmaceutice și posologia	•
<i>Acetatul de Plumb</i>	291
Preparațiunile farmaceutice și posologia	292
<i>Sub-acetatul de Plumb</i>	•
Formele farmaceutice și posologia	293
<i>Iodurul de Plumb și Sulfurul de Plumb</i>	•
Acțiunea fiziologică a preparațiilor plumbice	294
Aplicațiunile terapeutice.	296
 Clasa II. Medicamentele reconstituante.	
Clasificarea lor	299
Ferulă	301
Formele farmaceutice și posologia.	•
I. Ferulă metalică	305
II. Oxizi de feră	307
1. Oxidul feros sau protoxidul	•
2. Acidul feric	•
3. Oxidul magnetic	•
4. Oxidul feric	309
III. Sărurile de feră	311
A. Sărurile nesolubile	
1. Carbonatul feros	312
Bicarbonatul de feră.	314
2. Fosfatul de feră	315
3. Tanatul de feră	•
4. Apocrenatul de feră.	316
B. Sărurile solubile.	
1. <i>Sulfatul feros</i>	317
Formele farmaceutice ale sulfatului de feră	318
2. <i>Sulfatul feric</i>	319
3. <i>Protochlorurul de feră</i>	•
4. <i>Perchlorurul sau nesquiclorurul de feră</i>	320
Formele farmaceutice ale perchlorului de feră	321
5. <i>Zaharatul de feră</i>	324
6. <i>Iodurul sau protoiodurul de feră</i>	325
Formele farmaceutice ale Iodurului de feră	•

Acțiunea fiziologică	327
Aplicațiunile terapeutice	»
7. Tartratul de feră și de potasă sau tartratul ferico-potasică.	»
Formele farmaceutice ale tartratului de feră și potasă.	328
8. Citratul de feră	330
Formele farmaceutice ale citratului de feră	»
9. Lactatul de feră	331
Formele farmaceutice ale lactatului de feră	»
Acțiunea fiziologică și aplicațiunile Terapeutice.	332
Acțiunea fiziologică a ferului	»
Aplicațiunile terapeutice ale preparațiilor feruginoase	342
1. Pentru acțiunea lor tonică astringentă locală.	»
2. » » reconstituantă.	348
3. » » chimică, neutralizătoare.	350
Apele minerale feruginoase	351
Proprietățile fizice și chimice ale apelor feruginoase.	352
Compozițiunea apelor feruginoase	353
Modul de întrebuințare	358
Acțiunea fiziologică.	359
Aplicațiunile terapeutice.	»
Manganeseul	360
I. Oxidul de manganese	361
1. Peroxidul de manganese	»
Acțiunea fiziologică a peroxidului	362
Aplicațiunile terapeutice	»
2. Acidul permanganic	363
Formele farmaceutice ale permanganatului	364
Acțiunea fiziologică	»
Aplicațiunile terapeutice	»
II. Sărurile de manganese	365
1. Carbonatul de manganese.	»
Formele farmaceutice	366
Acțiunea fiziologică	»
2. Lactatul de Manganese.	367
3. Sulfatul de Manganese.	»
Acțiunea fiziologică	»
Aplicațiunile terapeutice	368
4. Iodurul de Manganese	369

	Pag.
Fosforul	369
Formele farmaceutice.	372
Acțiunea fiziologică	375
Aplicațiunile terapeutice.	378
Oxigenul	381
Formele sub care se administrează	384
Acțiunea fiziologică	385
Aplicațiunile terapeutice.	•
• locale	388
• generale.	390
Sângele	396
Formele sub care se poate da sângele	398
Despre transfuziunea de sânge	400
Technica transfuziunii	402
Cauzele care produc necușita transfuziei	407
Efectele fiziologice ale sângelui	409
Aplicațiunile terapeutice	412
Alimentele. — Clasificațiunea lor	416
<i>I. Alimentele albuminoide</i>	418
Formele sub care se pot administra.	421
Acțiunea fiziologică a albuminilor lor.	426
Aplicațiunile terapeutice.	428
<i>II. Alimentele feculente și zaharuri</i>	430
Formele farmaceutice sub care se administrează	432
Acțiunea fiziologică	•
Aplicațiunile terapeutice	434
<i>III. Materiile grase</i>	435
Formele farmaceutice.	436
Acțiunea fiziologică	437
Aplicațiunile terapeutice.	438
Uleiul de ficat de morșă	439
Formele farmaceutice.	442
Acțiunea fiziologică.	443
Aplicațiunile terapeutice	446
Sucurile și fermentele digestive	
Sucul gastric	448
Acțiunea fiziologică	449
Aplicațiunile terapeutice	•

Pepsina	449
Formele farmaceutice si posologia	453
Acțiunea fiziologică	457
Aplicațiunile terapeutice	»
Acidulă lactică	458
Formele farmaceutice	459
Acțiunea fiziologică	460
Aplicațiunile terapeutice	»
Suculă pancreatică	462
Acțiunea fiziologică	463
Aplicațiunile terapeutice	464
Bila	»
Formele farmaceutice	»
Acțiunea fiziologică	465
Aplicațiunile terapeutice	»
Presura saă Chlagulă	»
Aplicațiunile terapeutice	466
Diastasa saă Maltina	»
Acțiunea fiziologică	467
Formele farmaceutice si posologia	»
Aplicațiunile terapeutice	468
Sucurile planteloră carnifere saă insectivore	469

Clasa III. Medicamentele Stimulante.

Clasificarea loră	471
Alcoolulă etilică	477
Formele farmaceutice si posologia	479
Acțiunea fiziologică	481
Aplicațiunile terapeutice	487
Alcoolulă diatomică numită Glicolă	491
» triatomică numită Glicerină	492
Eterulă ordinară (etilică-sulfurică)	494
Formele farmaceutice si posologia	496
Acțiunea fiziologică	498
Aplicațiunile terapeutice	500
Eterulă acetică	504
Formele farmaceutice si posologia	»
Acțiunea fiziologică	505

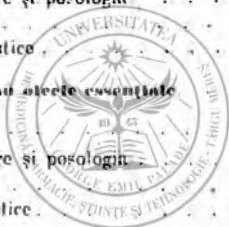
Aplicațiunile terapeutice	505
Eterul murlatleii său cloridreii	506
Opiulă	*
Proprietățile fizice și chimice ale principiilor active ale opiului	509
Formele farmaceutice ale opiului și ale alcaloizilor săi	511
A. Formele farmaceutice ale opiului brută	*
Alcaloizii opiului	519
Aponorflua	521
Acțiunea fiziologică a opiului	526
Aplicațiunile terapeutice	534
Cănepa	539
Formele farmaceutice și posologia	541
Acțiunea fiziologică a cănepei indiane și în specială a II șișului	542
Aplicațiunile terapeutice	544
Amoniaculă	546
Formele farmaceutice și posologia	548
A. Sărurile cu acizi minerați	551
1. Carbonatulă de amoniacă	*
Formele farmaceutice	552
2. Cloridratulă de amoniacă	*
Formele farmaceutice	553
3. Fosfatulă de amoniacă	554
4. Sulfatulă și iposulfatulă de amoniacă	*
5. Nitratulă de amoniacă	555
B. Sărurile cu acizi organici	*
1. Acetatulă de amoniacă	*
2. Citratulă de amoniacă	556
3. Tartratulă de amoniacă lichidă	*
4. Valerianatulă de amoniacă	*
5. Succinatulă de amoniacă	*
6. Benzoatulă de amoniacă lichidă	*
7. Uratulă de amoniacă	557
Acțiunea fiziologică a amoniacului și a sărurilor de a- moniacă	*
Aplicațiunile terapeutice	559
Amoniacii compuși	561
Trimetilamina	562

Formele farmaceutice si posologia	562
Acțiunea fiziologică	563
Aplicațiunile terapeutice.	»
Productele animale amoniacali.	565
1. Mosculă.	566
Formele farmaceutice si posologia	567
2. Castoreulă	568
Formele farmaceutice si posologie	569
Acțiunea fiziologică a moscului si castoreului	»
Aplicațiunile terapeutice.	570
3. Guano.	571
4. Iraceulă.	573
5. Cornulă de cerbă	574
6. Ambru grisă.	575
Terebentinele sau oleo-resinele și derivatele lor.	
Terebentinele.	576
Formele farmaceutice si posologia	579
Acțiunea fiziologică	581
Aplicațiunile terapeutice.	582
Seva de pînă	587
Resina Colofană	588
Păcura de pînă sau catranulă	592
Acțiunea fiziologică	593
Aplicațiunile terapeutice	594
Păcura de cărbuni fosili (coaltarulă)	»
Acțiunea fiziologică	596
Aplicațiunile terapeutice.	»
Naftalina	»
Formele farmaceutice.	598
Acțiunea fiziologică	»
Aplicațiunile terapeutice.	599
Oleulă de Cadă	»
Aplicațiunile terapeutice.	600
Jnălperulă comună	601
Formele farmaceutice	»
Acțiunea fiziologică	»
Aplicațiunile terapeutice.	602

	Pag.
Juniperul^u Sabina	602
Formele farmaceutice.	603
Acțiunea fiziologică	604
Aplicațiunile teapeutice	605
Creosotul^u	606
Formele farmaceutice.	607
Acțiunea fiziologică	»
Aplicațiunile terapeutice	608
Fuulginea	609
Formele farmaceutice	»
Cauciucul^u	611
Succiul^u	613
Formele farmaceutice si posologia	614
Acțiunea fiziologică	615
Aplicațiunile terapeutice.	616
I. Terebentina de Mecca, de Indea sa^u de Gilead (Balsamul ^u de Mecca)	617
II. Terebentina de Copalivă (Balsamul^u de Copalivă).	618
Formele farmaceutice si posologia	619
Acțiunea fiziologică	622
Aplicațiunile terapeutice	624
Gumi-resinole stimulante	626
Guma-anouiacă sa^u armeniacă	»
Formele farmaceutice si posologia	628
Acțiunea fiziologică	629
Aplicațiunile terapeutice.	630
Asa fetida	632
Formele farmaceutice si posologia	633
Acțiunea fiziologică	»
Aplicațiunile terapeutice	634
Opoponaxul^u	635
Sagapenu^l	636
Galbanul^u	»
Formele farmaceutice si posologia	639
Acțiunea fiziologică	»
Aplicațiunile terapeutice	640

	Pag.
Balsamurile	641
Balsamul de Benzoesă	642
Formele farmaceutice și posologia	643
Acțiunea fiziologică	645
Aplicațiunile terapeutice ale balsamului de Benzoes și ale acidului Benzoic	646
Balsamul de Stîrax	648
Formele farmaceutice	649
Acțiunea fiziologică	•
Aplicațiunile terapeutice	•
Balsamul de Tolu sau Tolutană	650
Formele farmaceutice și posologia	651
Acțiunea fiziologică	•
Aplicațiunile terapeutice	652
Balsamul de Peru sau Peruviană	653
Formele farmaceutice și posologia	654
Acțiunea fiziologică	•
Aplicațiunile terapeutice	•
Esecute sau oleo-esențiale	655
Cauforulă	•
Formele farmaceutice și posologia	658
Acțiunea fiziologică	660
Aplicațiunile terapeutice	661
Eucaliptolulă	663
Esența de Sautală	664
Aplicațiunile terapeutice	•
Plantele Oleo-resinoase	•
Familia piperlicilor	665
Cubebulă	•
Formele farmaceutice și posologia	666
Acțiunea fiziologică a Cubebului	667
Aplicațiunile terapeutice	668
Pipernulă neagră	669
Formele farmaceutice și posologia	670
Acțiunea fiziologică	•

Aplicațiunile terapeutice	671
Piperulă angustifollă sau Matleo	672
Formele farmaceutice si posologia	»
Aplicațiunile terapeutice	673
Pipernă lungă	»
Familia Valerianeeeloră	680
Valeriana officinalis	»
Formele farmaceutice si posologia	682
Acțiunea fiziologică	684
Aplicațiunile terapeutice	685
Familia Labiateloră	686
Formele farmaceutice si posologia	687
Acțiunea fiziologică	688
Aplicațiunile terapeutice	»
Familia Sinantereloră sau a Compositeloră	690
Formele farmaceutice si posologia	691
Acțiunea fiziologică	692
Aplicațiunile terapeutice	693
Familia Rutaceeloră	694
1. Rutele	»
Formele farmaceutice si posologia	695
Acțiunea fiziologică	»
Aplicațiunile terapeutice	»
2. Guaiaculă oflelună	696
Formele farmaceutice si posologia	»
Acțiunea fiziologică	»
Aplicațiunile terapeutice	697
3. Iaborandi (Pilocarpulă pinată)	»
Formele farmaceutice si posologia	706
Acțiunea fiziologică	708
Analisa efecteloră	715
Aplicațiunile terapeutice	745
Familia Mirtaceeloră	768
Acțiunea fiziologică	769
Aplicațiunile terapeutice	»
Eucaliptulă Globulosă	770
Formele farmaceutice si posologia	771

	Pag.
Acțiunea fiziologică	772
Aplicațiunile terapeutice	773
Familia Miristicelorū	775
Formele farmaceutice si posologia	*
Acțiunea fiziologică	776
Aplicațiunile terapeutice	*
Familia Euforbiaceelorū	*
Formele farmaceutice si posologia	777
Acțiunea fiziologică	*
Aplicațiunile terapeutice	*
Familia Magnolaceelorū	778
• Liliaceelorū	*
Aplicațiunile terapeutice	779
Squilla saū originea maritima	780
Formele farmaceutice si posologia	*
Acțiunea fiziologică	781
Aplicațiunile terapeutice	784
Familia Asparagineelorū	*
Formele farmaceutice si posologia	786
Acțiunea fiziologică si aplicațiunile terapeutice.	787
Familia Cruciferelorū	*
Formele farmaceutice	788
Acțiunea fiziologică	789
Aplicațiunile terapeutice	*
Familia Laurineelorū saū Lauriaceelorū	790
Clunamomum Zeilanicum	791
Formele farmaceutice si posologia	*
Acțiunea fiziologică	*
Aplicațiunile terapeutice.	*
Familia Aurantiaceelorū	793
Formele farmaceutice si posologia	*
Acțiunea fiziologică	794
Aplicațiunile terapeutice.	*
Familia Aroideelorū saū Araceelorū	795
Acțiunea fiziologică	796
Intrebuintarea terapeutice	*

	Pag.
Familia Irideelorū	796
Compozițiunea chimică.	797
Formele farmaceutice si posologia	*
Acțiunea fiziologică	*
Crocus sativus	798
Formele farmaceutice	*
Acțiunea fiziologică	*
Aplicațiunile terapeutice.	799
Familia Liliaceelorū	*
• Amomaceelorū	800
• Orhideelorū	801
Formele farmaceutice.	*
Acțiunea fiziologică	*
Aplicațiunile terapeutice	802
Medicamentele	
Medicamentele antelmintice	803
Familia Sinanterelorū	805
1. Semen-contra	*
Formele farmaceutice și posologia	806
Acțiunea fiziologică	*
Aplicațiunile terapeutice	807
2. Santalina Chamaecyparissus	808
Familia Gentianeelorū	809
Spigella Anthelmia	*
Formele farmaceutice si posologia	*
Acțiunea fiziologică	810
Aplicațiunile terapeutice	811
Familia Rosaceelorū	*
Brayera anthelmintica (Kusso)	*
Formele farmaceutice si posologia	812
Acțiunea fiziologică	*
Aplicațiunile terapeutice.	813
Familia Mirtaceelorū	*
Punica granatum.	*
Formele farmaceutice si posologia	814
Acțiunea fiziologică	815
Aplicațiunea terapeutică.	816

Familia Fugereiloră	820
Polypodium sau Nephrodium filix mas	•
Acțiunea fiziologică	•
Aplicațiunile terapeutice	•
Familia Cucurbitaceeloră	822
Cucurbita Pepo	•
Formele farmaceutice si posologia	•
Acțiunea fiziologică	823
Aplicațiunile terapeutice	•
Stimulantele speciale ale nervului pneumogastricū.	
Digitala purpurie	825
Formele farmaceutice si posologia	829
Acțiunea fiziologică	833
Aplicațiunile terapeutice	855
Succedaneele Digitalinei	920
I. Substanțe glicosidice cristalisabile	•
II. Substanțe necristalisabile, foarte puțin solubile în apă.	921
III. Substanțe glicosidice necristalisabile foarte solubile în apă si analoge saponinei.	•
IV. Substanțe neglicosidice, cristalisabile în parte.	•
V. Substanțe vegetale de diferite feluri si cea mai mare parte din ele încă nedeterminate bine	922
VI. Substanțe care, pe lângă acțiunea stimulantă asupra pneumogastricului, mai au si alte acțiuni	923
Kalina	•
Formele farmaceutice si posologia	924
Acțiunea fiziologică	•
Aplicațiunile terapeutice	957
Quebraco aspidosperma	958
Acțiunea fiziologică	959
Mărgăritărelulă (Convallaria maiialis)	961
Caféna (Coffea arabica)	970
Formele farmaceutice si posologia	971
Acțiunea fiziologică	972
Aplicațiunile terapeutice	974
Célulă	975

Formele farmaceutice	976
Acțiunea fiziologică	•
Aplicațiunea terapeutică	•
Cacao (Theobroma Cacao)	977
Formele farmaceutice	•
Acțiunea fiziologică a teobrominei	978
Aplicațiunile terapeutice	•
Coca	979
Formele farmaceutice	•
Acțiunea fiziologică	980
Aplicațiunile terapeutice	•
Stimulantele sistemului nervosul gauglionar.	
China sași Quinquina	981
Formele farmaceutice și posologia Căjei de chină	984
Formele farmaceutice și posologia sărurilor de chinină și de cinchonidină	•
Acțiunea fiziologică	986
Aplicațiunile terapeutice	993
Antipirina	1009
Formele farmaceutice și posologia	1010
Acțiunea fiziologică	•
Aplicațiunile terapeutice	1012
Secara cornută	1018
Formele farmaceutice și posologia	1020
Efectele fiziologice ale searei cornule și ale ergotinei	1021
Aplicațiunile terapeutice	1026
Hamamelia virginiană	1033
Formele farmaceutice și posologia	1034
Acțiunea fiziologică	1036
Aplicațiunile terapeutice	1037
Beladona	1038
Extracțiunea atropinei	1039
Proprietățile fizice și chimice	1040
Formele farmaceutice ale beladonei și ale atropinei	1041
I. Pulberca	•
II. Idroleele de beladonă	•

III. Alcoolele	1041
IV. Eterolele.	1042
V. Mirolele	•
Acțiunea fiziologică	•
Aplicațiunile terapeutice ale beladonei	1049
Antagonismul terapeutic între eserină și atropină, verificate prin experimente făcute asupra câinilor.	1053
Duboisia Myoporoides (Duboisia).	1060
Efectele fiziologice.	•
Întrebuințarea terapeutică	1061
Acțiunea antagonistică a pilocarpinei și a duboisinei	1064
Iosciamulă	1071
Formele farmaceutice și posologia	1072
I. Pulbera.	•
II. Idrolele	•
III. Alcoolele	•
IV. Eterolele.	•
V. Mirolele	•
VI. Iosciamina pură	•
Acțiunea fiziologică	1073
Aplicațiunile terapeutice ale iosciamulii și ale iosciaminei.	1075
Datura Stramonii	1076
Formele farmaceutice și posologia	•
Acțiunea fiziologică	1077
Acțiunile terapeutice	1078
Solanale	•
Formele farmaceutice.	1079
Aplicațiunile terapeutice	1080
Lactuca	•
Formele farmaceutice.	1081
Acțiunea fiziologică.	•
Aplicațiunile terapeutice.	•
Medicamentele stimulante ale sistemului nervos sensibil și motor.	1083
Stricnole (stricnina, brucina și gasurina)	•
Formele farmaceutice	1088

Acțiunea fiziologică a stricneelorū	1090
Aplicațiunile terapeutice ale stricneelorū	1092
Familia Menispermaceelorū	1096
Formele farmaceutice și posologia	»
Acțiunea fiziologică	»
Aplicațiunile terapeutice.	1097
Familia Terebintaceelorū	»
Formele farmaceutice.	1098
Efectele fiziologice	»
Aplicațiunile terapeutice	1100
Stimulantele sistemului spinală diastaltică sau ală acțiunei reflexe.	»
Stimulantele spinale diastaltice, amare	»
Formele farmaceutice și posologia	1102
Acțiunea fiziologică	»
Aplicațiunile terapeutice	1103

